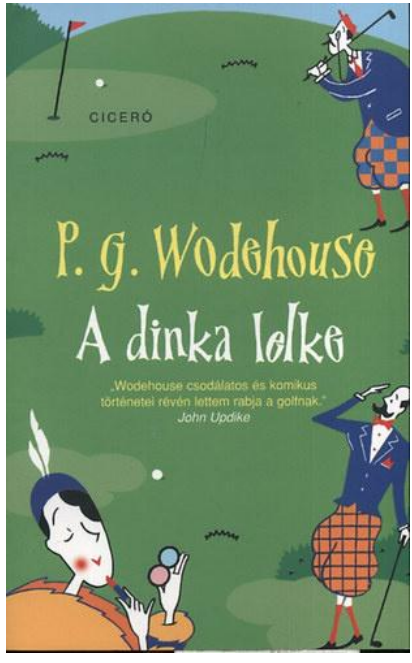
CICERÓ
P. G. Wodehouse
A dinka lelke
„Wodehouse csodálatos és komikus
történetei révén lettem rabja a golfnak."
John Updike

P. G. Wodehouse

A DINKA LELKE

Ciceró Könyvstúdió
Budapest

A mű eredeti címe
The Heart of a Goof

Fordította
Kövesdi Miklós Gábor

Szakmailag ellenőrizte, a magyarázatot és a szótárt
összeállította
Szlávy Tibor

ISBN 978 963 539 768 6

Copyright © by the Trustees of the Wodehouse Estate
© Kövesdi Miklós Gábor, Hungarin translation. 2012
© Ciceró könyvstúdió, magyar kiadás, 2012

Tartalom

Előszó
A dinka lelke
A magas tét
Ha Vosper úgy akarja
Chester megfeledkezik magáról
A csodatévő golfnadrág
Rollo Podmarsh eszmélése
Jane megvalósítja önmagát
Rodney Spelvin megtérése
Magyarázat és szótár

Előszó

Mielőtt kivezetném olvasómat erre a kis, kilenclyukú pályára, a klubház lépcsőjén állva mondanék pár szót előző golfkönyvem, a *Golfőrültek (The Clicking of Cuthbert)* kapcsán ért kritikákról. Először is, szomorúan tapasztaltam, hogy bizonyos írók úgy beszélnek a golfról, mint valami triviális témáról, amely nem méltó az író pennájára. Erre csak azt mondhatom, hogy a legkiválóbb elmék pallérozták magukat e nemes sporttal az évszázadok során, így hát igazán kitűnő társaságban tévelygek, már ha ez valóban tévelygés.

James Braid, John Henry Taylor és Horace Hutchinson munkái mellett Publius Syrusnak sem derogált tanácsot adni a hátralendítésről. („Aki túl gyorsan kezdi, elszúrja a befejezést.") Diogenész a vizes lyukhoz érő játékos örömét írja le („Fel a fejjel, földet látok") dr. Watts pedig, aki az elütőhelyről nézte egyik ütése röptét, a következő rímpárt jegyezte le eredménylapja hátoldalára:

Száll, mint egy ifjú szarvas vagy őz
Túlnan a dombokon, hol füveken legelőz

Ha mindehhez hozzávesszük, hogy Chaucer, az angol költészet atyja *A fegyverhordozó meséjébe* beleírta a következő sort:

Röpít sértetlen, tűzön-vízen át

(persze a modern gumilabdákkal egy vasütővel is elérhető ugyanaz a távolság), és hogy maga Shakespeare így ír a

gyenge játékos panaszairól, aki feltart egy türelmetlen négyest:

Négy gazember viaszosvászon ruhában rám rontana.

úgy vélem, méltó választ adtunk az elégedetlenkedőknek.

Ami sokkal jobban bánt kritikusaim kapcsán, az az, hogy többen bevallották, minimális ismeretekkel sem bírnak a játékról. Egyikük odáig ment, hogy nyomtatásban leírta, miszerint fogalma sincs róla, mi az a niblick! Óhatatlan, hogy egy golfról írót megítéljenek az egyenrangú kollégák. Egyenrangú kollégán olyan embert értek, akinek hat elütéséből legalább egy jó, egy tizennyolc lyukú játékban minimum négy jó megközelítő ütése van, és egy-egy pályaszakasz végén átlagban három ütésből a lyukba gurít. Úgy vélem, jogos elvárásom, hogy a szerkesztők kötelezzék a kritikusokat a hendikepjük feltüntetésére zárójelben, a bírálataik végén. Így a közönség valós képet alakíthat ki magában a kötet értékéről. Az olyan kritikákat pedig, mint például „Szívből nevettünk az írások olvasása közben - egyszer, egy sajtóhibán" hiteltelenné teszi a cikk végén látható szám (36). Annál nagyobb örömömre fog szolgálni, ha a „Zseniális mestermű" méltatása után azt látom: (ser.).

Még valami. Amennyiben a figyelmes olvasó össze-hasonlítja ezt a könyvemet a *Golfőrültekkel,* észreveheti, hogy a mostani kötetet úgy járják át a mély érzések, mint a koszos cipők szaga az öltözőt. Meglehet, arra a következtetésre jut majd, hogy oly sok angol íróhoz hasonlóan én is a nagy oroszok hatása alá kerültem.

Erről szó sincs. Tagadhatatlan, hogy stílusom sokat köszönhet Dosztojevszkijnek. De az olyan történeteim, mint a *Rollo Podmarsh eszmélése* és a *Ha Vosper úgy akarja* szívmelengető mélysége annak a tények tudható be, hogy az utóbbi időben igen sokat játszottam Southamptonban és az USA-ban, a Long Islanden lévő Nemzeti Pályákon. Ezeket a pályákat egy száműzött skót építette, aki arra a rémes ötletre ragadtatta magát, hogy egyetlen pályán egyesíti Nagy Britannia legnehezebb lyukait. Mindez megvisel egy olyan embert, aki Sandwich-ben átkelt a Szaharán, Prestwick-ben megmászta az Alpokat, és St Andrews-ban az Állomásfőnök Kertje lyukhoz érve azt hitte, karnyújtásnyira áll az Édentől. Ha két, egymást követő nap száznyolc ütéssel adod be az eredménylapodat, megtudsz egy s mást az életről.

Azért itt-ott talán ebben a könyvben is felragyog a napfény. Ha igen, ez annak köszönhető, hogy a novellák egy részét még azelőtt írtam, hogy Southamptonba utaztam volna, és közvetlenül azután, hogy megnyertem életem első és egyetlen díját - egy ernyőt a dél-karolinai Aikenben, egy szállodai háziversenyen. Tizenhatos hendikepemmel úgy mentem végig Amerika legkövérebb nyugalmazott üzletemberei között, mint a mindent elemésztő tűz. Ha idén elveszítjük a Walker-kupát, ebből meríthet erőt Anglia.

Az addingtoni hatodik bunkernél

P. G. Wodehouse

A dinka lelke

Azon reggelek egyike volt, amikor az egész természet azt kiáltja, „fore!". A völgy felől fújó enyhe szellő a szebb jövő üzenetét hozta. Lyukba chippelt labdákról, pontosan helyezett brassie ütésekről regélt. A gyep, melyet nem szaggatott fel még száz és száz vasütő, zölden mosolygott fel az azúr horizontra, a fák fölött kukucskáló nap pedig úgy ült az égen, mint egy óriás golflabda, amit valami láthatatlan istenség ütött fel egy hatos vassal, és mindjárt leesik, pontosan a tizennyolcadik zászló mellé. E napon nyitott ki újra a pálya a hosszú tél után, és hatalmas tömeg gyűlt össze az első elütőnél. Golfnadrágok csillogtak a napfényben, a levegő megtelt boldog várakozással.

A vidám gyülekezetben csupán egyetlen arc szomorkodott. Azé az úriemberé, aki a kis homokkupacra helyezett vadonatúj labda fölött lendített az ütőjével. Ez az ember gondterheltnek, reményvesztettnek tűnt. Végignézett a pályán, topogott a lábával, lendített, megint végignézett a pályán, megint topogott a csülkeivel, és újfent lendített. Úgy lendített, ahogy Hamlet tenné: kedvtelenül, tétován. Aztán végre ütött, elvette a niblicket a labdaszedőtől - amit az intelligens fickó már azóta készenlétben tartott, hogy gazdája az elütőre lépett -, és elgyötörten előrebandukolt elvégezni a második ütését.

A Korelnök, aki a klubház teraszáról, kedvenc székében ülve, együtt érzőn nézte végig a jelenetet, sóhajtott.

- Szegény Jenkinson - mondta -, semmit nem fejlődik.

- Nem - értett egyet a társa, egy nyílt tekintetű, hatos hendikepes ifjú. - Pedig történetesen tudom róla, hogy egész télen leckéket vett egy fedett pályán.

- Hiábavaló, teljességgel hiábavaló - mondta az Öreg, deres fejét ingatva. - Nincs az a varázsló, aki elérhetné, hogy ez az ember hetes átlaggal körbemenjen a pályán. Hiába mondom neki, hogy hagyjon fel a játékkal.

- Ön! - kiáltotta a fiatalember, és döbbenten nézett fel a driverről, amivel játszadozott. - *Ön* az mondta neki, hogy hagyjon fel a játékkal?! Azt hittem...

- Megértem és becsülöm felháborodását - mondta a Korelnök kedvesen. - De ne feledje, hogy Jenkinson nem hétköznapi eset. Számtalan olyan embert ismerünk, én is és ön is, akik soha életükben nem lépték át a bűvös százhúsz ütéses határt, mégis a társadalom boldog, hasznos tagjai maradtak. Bármilyen rosszul játszottak is, tovább tudtak lépni. De Jenkinson más. Ő nem képes fátylat borítani a múltra. Számára csak a teljes absztinencia hozhat boldogságot. Jenkinson egy dinka.

- Egy micsoda?

- Egy dinka - ismételte az Öreg. - Azon szerencsétlen párák egyike, akik hagyták, hogy a sportok e legnemesebbike rájuk telepedjen, berágja magát a lelkükbe, mint egy rosszindulatú daganat. Tudja, a dinka nem olyan, mint ön vagy én. Ő tépelődik. Megszállottá válik. A dinkasága miatt alkalmatlanná válik az élet küzdelmeire. Jenkinson például valamikor ragyogó jövő elé nézett a takarmánykereskedői pályán, de a sok melléütés, fejbe csapott ütés és nyesés annyira elvette a bátorságát és az önbizalmát, hogy egymás után hagyta ki a remek lehetőségeket, és végül más, elszántabb takarmánykereskedők lehagyták a piaci versenyben. Valahányszor lehetősége nyílt volna valami jó fogásra a takarmányüzletben, a több száz elbaltázott játszma okozta

bátortalanság keresztbe tett neki. Úgy tudom, bármelyik pillanatban csődbe mehet.

- Te jó ég! - kiáltott fel a fiatalember megindultan. - Remélem, belőlem sose lesz dinka. Komolyan gondolja, hogy nincs más gyógymód, mint teljesen felhagyni a játékkal?

A Korelnök nem válaszolt azonnal.

- Furcsa, hogy ezt kérdezi - mondta végül -, mert pont ma délelőtt jutott eszembe az egyetlen eset a praxisomból, amikor egy dinkának sikerült felülkerekednie megszállottságán. Természetesen lány volt a dologban. Minél tovább élek, annál inkább látom, hogy többnyire így van. De biztosan szívesebben hallaná az egész történetet az elejétől.

A fiatalember riadt vadként ugrott föl, mely az alj-növényzetben osonva megérzi a csapáson elrejtett csapdát.

- Jó lenne - hebegte az ifjú -, de félek, hogy valaki elém tolakszik az elütőhelyen.

- A szóban forgó dinka - kezdte az Öreg, és néma állhatatossággal belekapaszkodott a fiatalember zakójába - annyi idős lehetett, mint ön. A neve Ferdinand Dibble. Jól ismertem. Sőt, én voltam az...

- Majd máskor, jó?

- Én voltam az - folytatta az Öreg rendíthetetlenül -, akihez Ferdinand életének eme nagy válságában fordult. Nem szégyellem bevallani, hogy miután kiöntötte előttem a lelkét, könnyek csillogtak a szememben. Vérzett a szívem a fiúért.

- Elhiszem. De...

A Korelnök gyöngéden visszanyomta a fiatalembert a székébe.

- A golf - magyarázta - egy nagy talány. Mint egy szeszélyes istennő....

Az ifjú, akin a láz tünetei kezdtek mutatkozni, úgy tűnt, megadta magát. Halkan felsóhajtott.

- Olvasta valaha *A vén tengerészt?* - kérdezte.

- Sok évvel ezelőtt - felelte a korelnök. - Miért kérdi?

- Nem is tudom - felelte a fiatalember. - Valahogy eszembe jutott.

A golf (folytatta a Korelnök) egy nagy talány. Mint egy szeszélyes istennő. Úgy tűnik, a kegyeit teljesen önfejűen, véletlenszerűen és igazságtalanul osztogatja. Bármerre nézünk, életerős titánokat láthatunk három számjegyű eredménnyel, amint előzékenyen maguk elé engednek remegő térdű, nyeszlett kukacokat, akik úgy csinálnak hetvennégyet, mint a szél. Pénzügyi óriásoknak kell ütéselőnyt elfogadniuk pályakezdő alkalmazottaiktól. Birodalmak kormányzására hivatott emberek képtelenek parancsolni egy kis, fehér labdának, amely gond nélkül engedelmeskedik valakinek, akinek annyi esze van, mint egy kakukkos órának. Rejtélyes, de tény. Semmi okát nem láttam, miért ne lehetne Ferdinand Dibble kitűnő golf játékos, ám sajnos erős csuklója és jó szeme ellenére ügyetlen volt. Ráadásul, egy júniusi estén arra is rájöttem, hogy dinka.

Teljesen váratlanul tört rám a felismerés egy beszélgetés során, amit itt folytattunk, ugyanezen a teraszon.

Aznap este is itt ültem. Ide-oda vándoroltak a gondolataim, amikor észrevettem, hogy a klubház sarkánál Dibble beszélget egy fehér ruhás leányzóval. Nem láttam, ki a hölgy, mivel háttal állt nekem. Ekkor elváltak, és Ferdinand lassan odasétált, ahol ültem. Levertnek tűnt. Aznap délután tönkreverte őt Jimmy Fothergill, ennek tudtam be a gyászos hangulatot. Ám hamarosan rá kellett ébrednem, hogy bár van némi igazság a feltételezésemben, közel sem fedi

maradéktalanul a valóságot. Ferdinand leült, és hosszú percekig szótlanul bámult az alant elterülő völgybe.

- Épp most beszéltem Barbara Medway-vel - törte meg váratlanul a csendet.

- Igazán? - kérdeztem. - Tüneményes lány.

- Marvis Baybe utazik a nyárra.

- Szürkébb lesz az élet nélküle.

- Az nem kifejezés! - vágta rá Ferdinand Dibble szokatlan vehemenciával, majd újabb hosszú szünet következett.

Aztán Ferdinand reményvesztetten felnyögött.

- A fenébe is, szeretem! - motyogta leverten. - Te jó ég, mennyire szeretem!

Nem csodálkoztam, hogy épp engem tisztel meg a bizalmával. A környék fiataljai előbb-utóbb mind megtalálnak a problémáikkal.

- No, és ő viszonozza az érzelmeit?

- Nem tudom. Nem kérdeztem meg.

- Miért nem? Azt hittem, ez olyasmi, amit szeretne tudni.

Ferdinand eszelősen rágni kezdte a puttere nyelét.

- Nem mertem - bökte ki nagy sokára. - Egyszerűen képtelen vagyok összeszedni a bátorságomat, hogy megkérjek egy lányt, pláne ezt a földre szállt angyalt, hogy legyen a feleségem. Tudja, a következő a helyzet. Valahányszor nekidurálnám magam a dolognak, mindig jön valaki, és rám ver egy lyuk előnyt. Ha végre meg merném kérni a kezét, hárommal a bogey fölött végzek. Hiába érzem magam jó, szezon közepi formában, hogy végre megpróbáljam lyukba ütni a szerencsémet, mindent vagy semmit alapon, valami történik a lendítésemmel, és minden elütőről a bozótosba küldöm a labdát. Akkor pedig oda az önbizalmam. Ideges leszek, letört, a nyelvem pedig összeakad. Istenem, bárcsak

ismerném azt, aki kitalálta ezt a pokoli játékot! Szívesen megfojtanám. Persze, alighanem évszázadok óta halott. De akkor legalább ugrálnék kicsit a sírján.

Ekkor értettem meg mindent, és ólomnehézzé vált a szívem. Kiderült az igazság. Ferdinand Dibble egy dinka.

- Fel a fejjel, fiam - feleltem, bár tudtam, hiába minden szó. - Szedje össze magát!

- Nem tudom!

- Próbálja meg!

- Már próbáltam.

Megint rágni kezdte az ütőjét.

- Barbara az imént megkérdezte, nem tudnék-e én is Marvis Baybe utazni.

- Mi ez, ha nem biztató? Ez azt sugallja, hogy ő sem teljesen közömbös az ön társasága iránt.

- Lehet, de mi haszna? Tudja - hirtelen egy pillanatra felcsillant a szeme -, ha csak egyszer megverhetnék egy igazán jó golfjátékost... csak egyszer... tovább tudnék lépni. - A fény kialudt. - De mennyi erre az esély?

Ezt a kérdést nem szándékoztam megválaszolni. Csak együtt érzőn megveregettem a vállát, aztán Ferdinand hamarosan felállt és elsétált. Még mindig ott ültem, és az esetén gondolkoztam, amikor Barbara Medway lépett ki a klubházból.

Ő is szomorúnak, töprengőnek tűnt, mintha gyötörné valami. Leült a székre, amelyről nem rég állt fel Ferdinand, és fáradtan sóhajtott.

- Érezte úgy valaha - kérdezte -, hogy legszívesebben fejbe vágna valakit valami nehéz, kemény tárggyal? Amin lehetőleg sok a dudor.

Azt feleltem, hogy volt már ilyen élményem, és megkérdeztem, konkrét személyre gondol-e. Úgy tűnt, mérlegeli a dolgot, mielőtt válaszolna, aztán nyilván elhatározta, hogy a bizalmába avat. Előrehaladott korom bizonyos vigasztaló előnyökkel jár. Ezek közé tartozik, hogy a csinos lányok gyakran a bizalmukba avatnak. Sokszor találom magam a gyóntatóatya szerepében a legbensőségesebb témákban olyan szépségekkel, akiknek egyetlen barátságos szaváért is sok fiatalember a fél karját adná. Ráadásul gyerekkora óta ismertem Barbarát. Gyakran fürdettem őt - bár természetesen ez nem mostanában történt. Az ilyesmi összeköt két embert.

- Miért ilyen tuskók a férfiak? - fakadt ki Barbara.

- Még mindig nem árultad el, kit illetsz ezekkel a kemény szavakkal. Ismerem?

- Persze hogy ismeri. Hisz az imént beszélgetett vele.

- Ferdinand Dibble? De miért szeretnéd fejbe vágni Ferdinand Dibble-t valami nehéz, kemény tárggyal, amin lehetőleg sok a dudor?

- Mert egy dilinyós.

- Úgy érted, dinka? - kérdeztem, és csodálkoztam, hogy tudta a lány megfejteni a boldogtalan férfiú titkát.

- Nem, dilinyós. A dilinyós olyan férfi, aki szeret egy lányt, de nem mondja meg neki. Biztosan érzem, hogy Ferdinand vonzódik hozzám.

- A megérzésed helyes. Épp az imént avatott bizalmába ebben a kérdésben.

- Akkor miért nem avat be *engem* a bizalmába a szerencsétlen? - méltatlankodott a temperamentumos leányzó, és ingerülten megdobott kaviccsal egy arra tévedő szöcskét. -

Mégse vethetem magam a karjaiba, amíg nem adja legalább valami apró jelét, hogy kész elkapni!

- Segítene, ha kiszivárogtatnám neki a mostani beszélgetésünk lényegét?

- Ha egyetlen szót is mond neki, soha többé nem állok szóba önnel - kiáltotta. - Inkább haljak ezer halált, sem hogy egy férfi azt gondolja, annyira akarom őt, hogy közvetítők útján próbálom rávenni, vegyen feleségül!

Beláttam, hogy mond valamit.

- Akkor félek - állapítottam meg szomorúan -, nincs mit tenni. Csak várni és reménykedni. Nem kizárt, hogy az elkövetkező évek során Ferdinand Dibble megtanul ruganyosan, csuklóból ütni, mozdulatlan fejjel, erősen megvetett jobb lábbal, és...

- Mi az ördögről beszél?

- Csak eljátszottam a gondolattal, hogy Ferdinand Dibble egy nap talán megszűnik dinka lenni.

- Úgy érti, dilinyós?

- Nem, dinka. A dinka olyan ember, aki... - azzal elmagyaráztam neki, milyen különös pszichológiai akadályok állnak a lánykérés útjában Ferdinand részéről.

- Életemben nem hallottam ilyen nevetséges dolgot! - jelentette ki a leányzó. - Azt akarja mondani, hogy addig nem fogja megkérni a kezem, amíg meg nem tanul golfozni?

- Sajnos nem ilyen egyszerű - feleltem szomorúan. - Sok rossz játékos megnősül abban a reményben, hogy egy asszony szerető gondoskodása javítja majd a játékát. De ők viharedzett, vastag bőrű férfiak, nem olyan érzékenyek és önmarcangolók, mint Ferdinand. Ferdinand megszállottá vált. A golf egyik fő erénye, hogy a játékban tapasztalt sikertelenség bizonyos mennyiségű nemes alázatot vált ki.

Visszatartja az embert attól, hogy felfuvalkodottá tegyék azok a banális diadalok, amelyeket az élet egyéb területein arat. De mindennek van határa, és Ferdinand alázatossága túl messzire ment. Kiölt belőle minden bátorságot. Összetörtnek, értéktelennek tartja önmagát. Hálás a labdaszedőknek, amiért elfogadják tőle a borravalót, miközben pökhendien az arcába is vághatnák.

- Úgy érti, ez örökre így marad?

Elgondolkoztam.

- Nagy kár - mondtam -, hogy nem tudtad meggyőzni Ferdinandot, hogy utazzon Marvis Bay-be egykét hónapra.

- Miért?

- Mert jobban átgondolva a dolgot úgy vélem, nem kizárt, hogy Marvis Bay-ben meggyógyulna. A hotelben találna egy csomó golfozót - most a legtágabb értelemben használom a szót, beleértve a bénákat és a balkezeseket is -, akiket még ő is meg tudna verni. Amikor utoljára Marvis Bay-ben laktam, a szálloda golfpályája olyan volt, mint valami Sargasso-tenger, ahová összesodródott a golf összes szennye. Olyasmiket láttam azon a pályán, amiktől reszketve fordítottam el a tekintetemet, pedig nem vagyok gyönge ember. Ha Ferdinand képes lenne annyira összeszedni magát, hogy feljöjjön egy megbízható százötös átlagra, volna remény. De ha jól értettem, nem megy Marvis Bay-be.

- Dehogyisnem! - felelte a lány.

- Tényleg? Egy szóval se említette az imént.

- Mert akkor még nem tudta. De majd megtudja, ha váltok vele néhány keresetlen szót.

Azzal határozott léptekkel visszament a klubházba.

Találóan mondják, hogy sokféle golf létezik, kezdve a csúcstól a hivatásos golfjátékosokkal és a legjobb

amatőrökkel, lefelé haladva az ügyetlen golfozókon keresztül egészen a skót egyetemi tanárokig. A közelmúltig ez utóbbit tekintették a golf legnagyobb mélységének. De napjainkban, látván a nyári szállodák egyre növekvő népszerűségét, megállapíthatjuk, hogy van még ennél is lejjebb: a Marvis Bay-hez hasonló helyeken látható golfjáték.

Ferdinand Dibble számára, aki szokatlanul magas mércét alkalmazó klubhoz tartozott, a meglepetés erejével hatott Marvis Bay. Néhány nappal a megérkezése után kábultan jár-kelt, mint aki nem tudja elhinni, hogy mindez igaz lehet. Ennek a nyári szálláshelynek a pályáira kimenni olyan volt, mint belépni egy új világba. A hotel tele volt tömzsi, középkorú férfiakkal, akik a pénzcsinálásnak szentelt, eltékozolt ifjúságuk után olyan játékot kezdtek űzni, amiben igazi profizmust csak úgy lehet elérni, ha valaki a bölcsőben kezdi, és ügyel a kilóira. Reggelente a pályán az ember találkozhatott a valaha kitalált összes borzalmas stílus képviselőjével. Volt ott például egy ember, aki megpróbálta hamis biztonságérzetbe ringatni a labdáját. Félrenézett, aztán villámgyorsan ütött abban a nyilvánvaló reményben, hogy sikerül meglepnie. Akadt, aki úgy forgatta a közepes vasat, mintha kígyókat ölne. Az egyik úgy ütötte meg a labdát, mintha macskát simogatna, a másik mintha ostorral csattogtatna. Más annyit merengett minden ütésnél, hogy azt lehetett hinni, valami otthonról kapott rossz hír nyomasztja, és ott volt az ember, aki úgy ütött a mashie-jével, mintha levest kanalazna. Az első hét végére Ferdindand Dibble volt a szálló bajnoka. Úgy hatolt keresztül a seregleten, mint golyó a képviselőfánkon.

Először, a siker minden reménye nélkül, kihívta a férfit, aki be akarta csapni a labdáját. Ferdinand öt szakasszal vezetett

úgy, hogy már csak négy volt hátra. Aztán, ahogy kezdett megjönni az önbizalma, egymás után legyőzte a Macskasimogatót, az Ostorozót, a Merengőt, a Kanalazót, és beléjük törölte a szöges golfcipőjét. Minthogy ezek voltak a helyi vezető amatőrök, akiknek hőstetteit a nyolcvanéves játékosok és a tolókocsisok se múlhatták felül, a nyolcadik reggel Ferdinand Dibble azon kapta magát, hogy nem maradt több meghódítani való terület. A kiskirály sem élt jobban, mi több, megnyerte első trófeáját, az ütés szerinti hendikep játék fődíját. Két ütéssel verte a mezőnyt. Sőt, mi több, legközelebbi riválisát, egy tiszteletreméltó öregurat zseniális és váratlan négyütéses előnnyel hagyta maga mögött az utolsó lyuknál. A nyeremény egy akkora ónkupa volt, mint egy öreg tölgyfa vödör. Ferdinand pedig minden vacsora után azonnal a szobájába sietett, és babusgatta, mint anya a gyermekét.

Most nyilván azon töpreng, hogy adott körülmények között barátunk miért nem használta ki a régi alázatossága helyét elfoglaló, újonnan támadt bátorságát, hogy azonnal megkérje Barbara Medway kezét. Megmondom. Azért nem kérte meg Barbarát, mert Barbara nem volt ott. Az utolsó pillanatban otthon kellett maradnia egyik beteg szülőjét ápolni, így néhány héttel el kellett halasztania az utazást. Persze Ferdinand megkérhette volna a kezét valamelyik levélben, amiket naponta írogatott neki. De valahogy, miután írni kezdett, mindig azon kapta magát, hogy túl sok helyet használt fel az aznapi legjobb ütései ecsetelésére; nehéz lett volna helyet szorítani a halhatatlan szenvedélynek, amit érzett. Mégsem szúrhatsz be ilyesmit csak úgy, az utóiratba.

Így hát úgy döntött, hogy vár, amíg Barbara megérkezik, addig pedig folytatta diadalmenetét. Bizonyos szempontból minél tovább várt, annál jobb volt, mivel minden egyes

délelőtt és délután tovább növelte önbecsülését. Ahogy teltek a napok, egyre magabiztosabb lett.

Mindeközben azonban sötét fellegek kezdtek gyülekezni a feje fölött. Elégedetlen sutyorgást lehetett hallani a szállodai hall sarkaiban, és felütötte fejét a lázadás szelleme. Merthogy Ferdinand megnövekedett önbizalma nem kerülte el legyőzött riválisai figyelmét sem. Nincs önteltebb az olyan embernél, aki általában meghunyászkodó, de váratlanul magabiztos lesz. Sajnálattal kell megállapítanom, hogy Ferdinand magabiztossága az a fajta agresszív magabiztosság volt, ami sok ellenséget szerez az embernek. Szokásává vált feltartani a játékot, hogy tanácsokat osztogasson az ellenfelének. Az Ostorozó nem bocsátotta meg, hogy Ferdinand jó szándékú, ám fölöttébb bántó kritikával illette a hátralendítését. A Kanalazó, aki azóta kanalazott, hogy negyvenhat évesen feliratkozott egy távoktató golftanfolyamra, amely tizenkét leckében megtanította golfozni, személyes sértésnek vette, hogy egy pelyhes állú ifjú azt mondja neki, a mashie ütés könnyed, nem elsietett lendítést kíván. A Kígyóölő... de nem untatom azzal, hogy ismertessem mindannyiuk tüskéit. Legyen elég annyi, hogy mindegyikük neheztelt valamiért Ferdinandra, és egy este, vacsora után összegyűltek a hallban, hogy megvitassák, mitévők legyenek.

Mindannyian ingerültek voltak.

- Még hogy egy kölyök mondja meg, mit csináljak a mashie ütőmmel! - morgott a Kanalazó. - Folyamatosan és nem elsietve, a bal szememet rajta tartva ütöm el a labdát, nem? Mi kell még?

- Hiába mondom neki, hogy én a régi, St. Andrews-i lendítést használom - sziszegte az Ostorozó a fogai között. - Nem, meg se hallgat.

- Le kéne dönteni a magas lóról - sziszegte a Kígyógyilkos.

Nem könnyű elsziszegni egy mondatot, amiben nincs egyetlen sz betű sem. Az a tény, hogy neki sikerült, jól mutatja, milyen fokú érzelmeket váltott ki belőle Ferdinand őrjítő nagyképűsége.

- Igen, de mit tehetnénk? - kérdezte az aggastyán, miután a hallókürtjén elért hozzá az információ.

- Hát, ez az! - sóhajtott a Kanalazó. - Mit tehetnénk?

Mindenki keserűen ingatta a fejét.

- Tudom már! - kiáltotta a Macskasimogató, aki mind ez idáig nem beszélt. Jogász volt, agyafúrt, sötét lélek. - Tudom már! Van egy fiú az irodámban, az ifjú Parsloe, aki ronggyá verné ezt a Dibble-t. írok neki, hogy jöjjön le ide. Ráuszítjuk erre a pasasra. Tanítunk neki egy kis szerénységet.

Kórusban helyeselt mindenki.

- De biztos, hogy le tudja győzni? - kérdezte a Kígyóölő izgatottan. - Nem lenne okos hibázni.

- Egész biztos - nyugtatta meg a Macskasimogató. - George Parsloe-nak egyszer sikerült kilencvennégyből körbeérnie.

- Sok minden változott itt kilencvennégy óta! - mondta az aggastyán, és megfontoltan bólogatott. - Ő, nagyon sok minden. Nem szaladgáltak még fel-le ezek az automobilok, és nem ölték meg...

Gondos kezek elvezették az aggastyánt, hogy megigya a tejjel elkevert nyers tojását, a többi összeesküvő pedig összeráncolt homlokkal tért vissza a tárgyhoz.

- Kilencvennégyből? - hitetlenkedett a Kanalazó. - Úgy érted, minden ütést beleszámolva?

- Minden ütést.

- Úgy érted, nem rontott el egyetlen lyukba gurítást sem?

- Egyet sem.

- Azonnal táviratozz neki! - határoztak az egybegyűltek.

Aznap este a Macskasimogató a maga simulékony, agyafúrt, jogászos módján megkörnyékezte Ferdinandot.

- Ó, Dibble - szólította meg. - Pont önt keresem. Dibble, idelátogat egy ifjú barátom, aki golfozgat. George Parsloe a neve. Azon tűnődtem, vajon, tudna-e időt szakítani rá, hogy játsszon vele. Tudja, még kezdő.

- Boldogan játszom vele egy kört - ígérte előzékenyen Ferdinand.

- Hátha tanul öntől egy-két fogást - mondta a Macskasimogató.

- Való igaz - ismerte el Ferdinand.

- Akkor bemutatom, ha megérkezik.

- Örömömre szolgál - biztosította Ferdinand.

Kitűnő hangulatban volt aznap este, mert levelet kapott Barbarától, melyben tudatta vele, hogy két nap múlva érkezik.

Ferdinand egészséges szokása volt kora reggel felkelni és fürödni egyet a tengerben, még reggeli előtt.

Barbara érkezésének napján szokás szerint felkelt, felvette flanelnadrágját, jól megnézte magának a kupát, és elindult a tengerhez. Szép, üde reggel volt. Ferdinand kívül-belül ragyogott. Miközben a pályán lépkedett - merthogy a tengerhez vezető legrövidebb út a hetedik szakasz fairwayén vitt keresztül -, boldogan fütyörészett, és a lánykérés nyitó mondatait gyakorolta magában, mivel feltett szándéka volt aznap este, vacsora után megkérni Barbara kezét. Gondtalanul trappolt a bársonyos pázsiton, amikor hirtelen valaki azt kiáltotta: „fore!". A következő pillanatban centikkel a feje mellett repült el egy golflabda, és jó ötven méterre esett le attól, ahol ő állt. Ferdinand körbenézett, és látta, hogy egy alak közeledik feléje az elütőtől.

Az elütőtől való távolság jó százharminc méter volt. Ha hozzáad még ötvenet, száznyolcvan métert kap. A megépítése óta nem ütöttek ekkorát a Marvis Bay-i golfpályán. Az igazi golfozó pedig már csak olyan nagylelkű, hogy a füle mellett elzümmögő labda okozta, érthető ijedtség után az első reakciója a szívből jövő elismerés. Ferdinand úgy vélte, valami különös csoda folytán szállodabeli lakótársai egyikének megadatott, hogy egyszer az életben jól időzítsen egy ütést. Csak mikor közelebb ért az illető, akkor kezdett felébredni benne a nyugtalanító gyanú. A tény, hogy ezt a férfiút még soha nem látta a szálloda pályáján, a gyepet csépelők között, csaknem könyörtelen biztonsággal arra utalt, hogy ezzel az emberrel kell majd játszania.

- Bocsánat - szólt az idegen.

Magas és meglepően jóképű ifjú volt barna szemmel és sötét bajusszal.

- Semmi baj - válaszolta Ferdinand. - Öööö... mindig így üt?

- Nem, általában hosszabbat, de ma reggel nem vagyok formában. Szerencse, hogy kijöttem gyakorolni. Holnap egy Dibble nevű ipsével játszom, aki a helyi bajnok, vagy mi.

- Velem - mondta Ferdinand alázatosan.

- Eh? Ó, ön? - Mr. Parsloe végigmérte. - Nos, győzzön a jobbik.

Ferdinand éppen attól félt, hogy pontosan ez fog történni, így hát sápadtan biccentett, és folytatja útját a tengerhez. Oda volt a reggel varázsa. A nap még mindig sütött, de buta, beteges módon; ráadásul hideg, nyomasztó szél kerekedett. Ugyanis Ferdinand kisebbségi komplexusa, amelyből, úgy tűnt, mindörökre kigyógyult, ismét felütötte a fejét.

Mily szomorú az életben, hogy a perc, melynek a legboldogabb várakozással nézünk elébe, oly gyakran

bizonyul szürkének, hidegnek és kiábrándítónak. Barbara Medway tíz napon keresztül a Ferdinanddal való találkozásnak élt, aki szerelemtől csillogó szemmel ott fog ugrálni a vonatnál, és ajka szerelmes szavakat rebeg. Szegény lányban fel sem merült hogy a férfi nem zúdítja rá régóta felhalmozódott érzelmeit az első öt perc után. Csupán az aggasztotta, nehogy kínos feltűnést keltsen azzal, hogy térdre veti magát előtte a peronon.

- Végre itt vagyok! - kiáltotta a lány vidáman.

- Halihó! - felelte Ferdinand fanyar mosollyal.

A lány ránézett, és megdermedt. Honnan tudhatta volna, hogy ez a visszafogott viselkedés teljes egészében annak a gyávasági rohamnak köszönhető, amit a George Parsloe-val való reggeli találkozás váltott ki? Barbara úgy értelmezte, hogy a férfi nem örül neki. Ha eddig is így viselkedett volna, akkor persze az egyre rosszabbodó dinkaságnak tudná be, de írásos bizonyítékai voltak róla, hogy Ferdinand számára az elmúlt tíz nap egyetlen diadalmenet volt.

- Megkaptam a leveleidet - mondta a lány bátor állhatatossággal.

- Gondoltam, hogy megkapod - felelte Ferdinand szórakozottan.

- Úgy tűnt, csodákat művelsz.

- Igen.

Hallgattak.

- Jól utaztál? - kérdezte Ferdinand.

- Nagyon - válaszolta Barbara.

Hűvösen beszélt, mert mérgesebb volt, mint a Gergely-napi idő. Már mindent értett. Rájött, hogy a tíz nap alatt, amit távol töltöttek egymástól, Ferdinand szerelme elpárolgott. Valami másik lány, akivel ebben a romantikus környezetben

találkozott, kiszorította őt a szívéből. Barbara tudta, hogy egy nyári hotelben Cupido milyen hatásosan működik, és egy pillanatig önmagát okolta, amiért volt olyan fafejű, hogy hagyta egy ilyen helyre jönni a szerelmét egyedül. Ám a megbánást elnyelte a harag, és Barbara annyira rideggé vált, hogy Ferdinand, aki már-már majdnem elárulta borongósságának okát, visszabújt a csigaházába, és a hotel felé megtett autóút alatt egyszer sem emelkedett a beszélgetés egy bizonyos szint fölé. Ferdinand azt mondta, szépen süt a nap, mire Barbara azt felelte, igen, szépen. Akkor Ferdinand megállapította, hogy szépen mutat a víztükrön, és Barbara azt felelte igen, szépen mutat a víztükrön. Ferdinand reményét fejezte ki, hogy nem fog esni, és Barbara elismerte, nagy kár lenne, ha esne. Aztán újabb hosszú hallgatás következett.

- Hogy van a nagybátyám? - kérdezte végül Barbara. Korábban elmulasztottam említeni, hogy a Macskasimogatóként emlegetett úriember Barbara édesanyjának fivére volt, és egyben Barbara Marvin Bay-i vendéglátója is.

- A nagybátyád?

- Tuttle-nek hívják. Találkoztál vele?

- Ja, igen. Sokszor. Itt van nála egy barátja - mondta Ferdinand, mert ismét eszébe jutott a szívének legfontosabb ügy. - Egy Parsloe nevű pasi.

- Nahát, George Parsloe, itt? Csudijó!

- Ismered? - nyögte Ferdinand erőtlenül.

Nem hitte, hogy bármi ronthat a kedélyén, de érezte, hogy most újabb fokokat csúszott vissza a szomorúsági létrán. A lány hangja elkeserítően örömtelien csengett. Á, jegyezte meg magában bosszúsan, milyen jellemző! Sose tudhatjuk, mit hoz

a holnap. Mikor kezdenek jóra fordulni a dolgok, és már-már embernek érezzük magunkat, felbukkan egy George Parsloe.

- Persze - felelte Barbara. - Itt is van.

A taxi felhajtott a szálloda bejáratához. George Parsloe ott levegőzött a verandán. Ferdinand lázas szemében olyan volt, mint egy görög isten, és kisebbségi komplexusa kezdte az elefántkór tüneteit produkálni. Hogy is vetekedhetne ő szerelemben és golfban egy olyan fickóval, aki olyan, mintha egy filmből lépett volna ki, és azt mondja, nincs formában, amikor száznyolcvan métert üt?

- George! - kiáltotta Barbara vidáman. - Hello, George!

- Á, hello, Barbara!

Kellemes beszélgetésbe merültek, miközben Ferdinand szerencsétlenül téblábolt mellettük. Aztán, mivel úgy érezte, hogy nincs szükség a társaságára, eloldalgott.

Aznap este George Parsloe a Macskasimogató asztalánál vacsorázott, Barbara pedig vacsora után George Parsloe-val andalgott a holdfényben. Ferdinand, miután eltöltött egy értelmetlen órát a biliárdasztalnál, korán a szobájába tért. De még a kupájáról visszaverődő holdsugarak sem hoztak enyhülést a lelkében tomboló lázra. Egy ideig kedvetlenül gyakorolta a lyukba gurítást a fogmosó poharával, aztán lefeküdt, és nagy sokára zaklatott álomba szenderült.

Barbara másnap reggel sokáig aludt, és a szobájában reggelizett. Mikor délben lement a hallba, furcsán üresnek találta a hotelt. Tapasztalata szerint az ilyen szép napok a hotelekben lakók legalább felét arra késztetik, hogy összegyűljenek a hallban, becsukják az összes ablakot, és a jutaipar helyzetéről beszélgessenek. Nagy meglepetésre azonban, bár a nap melegen sütött a felhőtlen égboltról, a

hallban egyetlen vendéget talált, a hallócsöves aggastyánt, aki szenilisen kuncogott magában.

- Jó reggelt! - köszönt a lány, mert előző este már összeismerkedtek.

- He? - Az aggastyán felfüggesztette a kuncogást, és helyére illesztette a hallókürtjét.

- Mondom: „jó reggelt"! - kiabálta Barbara a tölcsérbe.

- He?

- Jó reggelt!

- Á! Igen, nagyon szép reggel, nagyon szép reggel. Ha nem félnék, hogy lekésem a déli molnárkámat és tejemet - mondta az aggastyán -, én is odakint lennék a pályán. Úgy bizony, a pályán lennék. De akkor le kéne mondanom a molnárkáról és a tejről.

A szóban forgó étek meg is érkezett, így az aggastyán letette „vevőkészülékét", és hozzálátott szövetei táplálásához.

- Nézném a mérkőzést - tette hozzá pillanatnyi szünetet tartva a molnárka rágásban.

- Milyen mérkőzést?

Az aggastyán a tejét szürcsölte.

- Milyen mérkőzést?

- He?

- Milyen mérkőzést?

Az aggastyán megint nevetni kezdett, és kis híján félrenyelt egy morzsát.

- Ez majd elveszi a kedvét az önteltségtől - gurgulázta.

- Kinek? - kérdezte Barbara.

- Igen - felelte az aggastyán.

- Ki az öntelt?

-Á! Ez az ifjú, Dibble. Nagyon öntelt. Én mindjárt láttam a szemén, de senki se hitt nekem. Higgyenek nekem, mondtam,

azt a fiút le kell szállítani a magas lóról. Ma reggel megtörténik. A nagybátyja táviratozott az ifjú Parsloe-nak, hogy jöjjön ide, és megszervezett köztük egy mérkőzést. Dibble... - itt az aggastyán megint fuldokolni kezdett, így le kellett öblítenie a torkát egy kis tejjel. - Dibble nem tudja, hogy Parsloe egyszer körbement itt kilencvennégyben!

- Tessék?

Minden elsötétült Barbara előtt. A homályos ködön keresztül úgy tűnt, egy néger aggastyánt néz, aki tintát iszik. Aztán kitisztult a szeme, és egy szék háttámlájába kapaszkodott, nehogy elessen. Most már értette. Rájött, miért volt Ferdinand annyira figyelmetlen, és majd' megszakadt a szíve az anyáskodó sajnálattól. Mennyire félreismerte!

- Ez majd leszállítja a magas lóról! - motyogta az aggastyán, és Barbarát hirtelen vad gyűlölet fogta el vele szemben.

Egy pillanatra képes lett volna bogarat tenni a tejébe. Aztán elfogta a tettvágy. De mit tegyen? Nem tudta. Csak azt, hogy cselekednie kell.

- Ó! - kiáltotta.

- He? - kérdezte az aggastyán, ismét szolgálatba állítva a hallócsövét.

De Barbara már elviharzott.

Nem volt messze a pálya. Barbara szinte repülve tette meg az utat. Elérte a klubházat, de nem talált ott senkit, csak a Kanalazót, aki épp elütéshez készülődött az első elütőn. Bár egy hang azt súgta a lánynak, hogy ezt látnia kéne, nem maradt ott bámészkodni. Feltételezte, hogy a mérkőzés kevéssel reggeli után kezdődött, tehát most valahol a második kilencen tarthatnak. Barbara jobbra-balra tekintgetve szaladt le a dombról, és végre, messze az egyik szakaszon nézelődők csoportját pillantotta meg. Ahogy a lány feléjük igyekezett, az

emberek továbbindultak, és végre megláthatta Ferdinandot, amint épp a következő elütőhöz tart. Boldogan konstatálta, hogy szerelménél van az előny. Ez azt jelenti, hogy legalább egy lyukat megnyert. Ekkor megpillantotta a nagybátyját.

- Hogy állnak? - lihegte.

Mr. Tuttle rosszkedvűnek tűnt. Nyilvánvaló volt, hogy nem a kedve szerint alakultak a dolgok.

- A tizenötödik lyuknál döntetlen - felelte komoran.

- Döntetlen?

- Igen. Az ifjú Parsloe - mondta Mr. Tuttle, és savanyú ábrázattal nézett a ruganyos atléta felé - semmit se csinál jól a greeneken. Úgy gurít lyukba, mint egy rühes birka.

Mr. Tuttle iménti megjegyzéséből nyilván sejti már, miként volt képes Ferdinand Dibble lépést tartani nagyokat ütő ellenfelével egészen a tizenötödik szakaszig. De alighanem ezzel együtt is további magyarázat szükséges a helyzet megértéséhez. Úgy érezheti, a rossz lyukba gurítás George Parsloe részéről önmagában nem magyarázhatja az esetet. Igaza van. Volt még egy nagyon fontos tényező. Történetesen,

hogy valami különös véletlen folytán Ferdinand Dibble az első elütéstől kezdve élete legjobb teljesítményét nyújtotta. Sose ütött még ekkorákat, sose chippelt ilyen elegánsan.

Ferdinand lendítése általában nagyon merev és túl óvatos volt, ami meggátolta a sikerben. A rövid, kemény ütéseknél pedig ritkán érte el a kellő pontosságot ama szokása miatt, hogy rendre felkapta a fejét, mint a bömbölő oroszlán, épp mielőtt az ütő eltalálta volna a labdát. Ma azonban fesztelen könnyedséggel lendített, rövid ütései pedig szépek, hibátlanok voltak. Ferdinand nem győzött csodálkozni saját magán. Jókedvre persze nem derítette az események ilyetén alakulása, hisz Barbara ridegsége és az, hogy úgy ugrált George Parsloe

körül, mint egy kisbárány tavasszal, olyan búskomorrá tette, amit semmi sem enyhíthetett. Ekkor pedig, mint aki megvilágosodott, megértette, miért játszik ma olyan jól. Mert hiányzik belőle a derű. Egyszerűen pocsék kedve van. Csakis azért, mert ilyen kimondhatatlanul szerencsétlen.

Ezt mondogatta magában, miközben távozott a tizenhatos lyuktól, ahol csodálatos labdát ütött a pálya közepére, és szent meggyőződésem, hogy igaza volt. Mint oly sok középszerű golfozó, Ferdinand Dibble is maga nehezítette meg a dolgát azzal, hogy túl sokat gondolkozott. Mélyen beleásta magát a nagy mesterek műveibe, így valahányszor ütésre készült, felsorolta magában az összes hibát, amit el lehet követni. Eszébe jutott Taylor intése a jobb váll leengedéséről, Vardon kardoskodása a fej mozgatása ellen; mint ahogy az is, hogyan beszélt Ray az ütő hátrarántására való hajlamról és mit írt Braid azon szerencsétlen bűnösökről, akik önmagukkal szúrnak ki azzal, hogy legjobb belátásuk ellenére megmerevítik izmaikat és elfordulnak.

Ennek az lett az eredménye, hogy addig célozgatta a labdát az ütővel, míg a szégyenérzet végül cselekvésre ösztönözte. Ütött, és óhatatlanul leengedte a jobb vállát, megfeszítette az izmait, elhajolt, és hátra rántotta az ütőt, miközben felkapta a fejét, mint ahogy azon a bizonyos illusztrált ábrán is látható (A kezdők gyakori hibái, No. 3, a tekintet felemelése), James Braid *Golf könnyek nélkül* című könyvének harmincnegyedik oldalával szemben. Ma azonban annyira lekötötte összetört szíve, hogy szórakozottan, már-már gondatlanul végezte el az ütéseket, aminek eredményeként legalább minden harmadik ütése mesés volt.

Eközben George Parsloe ütött, és a mérkőzés folytatódott. Neki azt mondták, hogy ez a Dibble pasas a legjobb

formájában is száz ütés felett van. Ehhez képest most ontotta magából az ötütéses szakaszokat, sőt, egyet négyből megcsinált. Jó, egyszer becsúszott egy hatos, sőt hetes is, de ez mit sem változtatott a tényen, hogy pokoli nehéz mérkőzés kerekedett. George Parsloe annak az embernek az emelkedett hangulatával, aki tudta, hogy egyszer kilencvennégy ütéssel ment végig a pályán, arra számított, hogy minimum három ütéssel vezetni fog az első kilenc után. Ehhez képest kettővel le volt maradva, és vért izzadt, mire visszahozta magát egálba.

Ezzel együtt kitartóan ütögetett, és meg is nyeri a lyukat, ha nem olyan pocsék a lyukra gurítása. Csakis emiatt volt kénytelen egy döntetlenen osztozni a tizenhetedik lyuknál, pedig kettővel vezetett, mert Dibble bekeveredett a homokcsapdába, és csak a negyedik ütésével jutott a lyuk körüli zöld foltra. Ott azonban Ferdinand hét méterről lyukba talált, így öttel végzett. George a három lyukra ütésével örülhetett, hogy nem vesztett.

Barbara dobogó szívvel nézte a versenyt. Eleinte csak messziről figyelt, de mágnesként vonzotta magához az elütő, ahol Ferdinand készült ütésre. A lány visszatartotta a lélegzetét. Ahogy visszatartotta a lélegzetét George Parsloe, Mr. Tuttle és a többi ámuló néző is. Vágni lehetett a feszültséget, amit Ferdinand ütőjének reccsenése tört meg, amint nekiütközött a labdának, és mindössze harminc méterre repítette. A mérkőzésnek ebben a kritikus pillanatában Ferdinand Dibble fejbe csapta a labdát.

George Parsloe feltette a labdát a teere. Elégedett mosoly ült az arcán. Erősen megragadta az ütőjét, és elősuhintást végzett. Végre érezte, hogy eljött a happy end. Akkorát fog ütni, mint még soha. Olyan nagyot, hogy az ellenfelének minimum

három ütésébe kerül utolérnie. Végtelenül óvatosan hátrahúzta az ütőjét, a lendítés csúcsán megállította...

- Mindig is érdekelt... - mondta egy tiszta, lányos hang, ami úgy hatott a csöndben, mint egy bombarobbanás.

George Parsloe összerezzent. Az ütő megingott. Leereszkedett. A labda a tee előtti magas fűbe bucskázott. Gyászos csönd állt be.

- Mit akart mondani, Miss Medway? - kérdezte George Parsloe halk, színtelen hangon.

- Jaj, sajnálom - felelte Barbara. - Félek, kizökkentettem.

- Talán, egy kicsit. Esetleg egy apró leheletnyit. De azt mondta, valami érdekli. Kisegíthetem?

- Csak azt akartam mondani - mondta Barbara -, hogy mindig is érdekelt, miért hívják a teet teenek.

George Parsloe nyelt egyet-kettőt. Hozzá idegesen pislogott. A szemében kábult, bamba kifejezés ült.

- Sajnos nem tudom megmondani - válaszolta -, de amint lehetőségem nyílik rá, megnézem egy jó lexikonban.

- Nagyon szépen köszönöm.

- Szívesen. Örömömre szolgál. Arra az esetre, ha a lyukba gurításom pillanatában netán eszébe jutna megkérdezni, miért hívják a greent greennek, bátorkodom már most felvetni, hogy azért, mert zöld.

Azzal George Parsloe a labdájához lépett, amely ott fészkelt valaminek a közepén, aminek nem tudom a nevét, mert nem vagyok botanikus. Valamiféle bokor volt. Sűrű, szúrós cserje. Olyan szeretettel fonta ágait George Parsloe niblickje köré, hogy az első ütést teljesen elhibázta. A második megmozdította a labdát, és a harmadik szabadította ki. Miután teljes erejű ütést csinált egy brassy ütővel, és mivel a lelke egy mindenféle érzelmektől forrongó üsthöz hasonlított, elhibázta

a negyediket. Az ötödik ütése már néhány centire megközelítette Ferdinand labdáját, mire George fogta a labdát, és úgy hajította a bozótba, mintha mérgező lenne.

- Öné a lyuk és a mérkőzés - közölte George Parsloe erőtlenül.

Ferdinand Dibble a csillogó óceán partján ült. Amint George Parsloe kimondta az iménti keserű szavakat, Ferdinand gyors léptekkel otthagyta a pályát. Egyedül akart maradni a gondolataival.

Vegyes gondolatok voltak. Egy pillanatra ellenállhatatlanul felszínre tört az öröm, hogy megnyert egy nehéz meccset, de rögtön vissza is süllyedt, és Ferdinandnak eszébe jutott, hogy az élet hozhat bármilyen diadalt neki, mit sem ér most, hogy Barbara Medway mást szeret.

- Ferdinand!

Felnézett. Barbara állt mellette. Ferdinand nyelt egyet és felállt.

- Igen?

Csönd telepedett rájuk.

- Ugye milyen szépen csillog a nap a vízen?

Ferdinand felhördült. Ez már túl sok volt.

- Hagyj - mondta keserűen. - Menj vissza a kis Parsloedhoz, ahhoz, akivel ugyanennél a víznél sétáltál a holdfényben.

- Már miért ne sétálhatnék Mr. Parsloe-val ugyanennél a víznél a holdfényben? - kérdezte indulatosan Barbara.

- Sose mondtam - válaszolta Ferdinand, mert szíve mélyén igazságos ember volt -, hogy nem sétálhatsz Mr. Parsloe-val ugyanennél a víznél. Csak megállapítottam, hogy ugyanennél a víznél sétáltál Mr. Parsloe-val.

- Minden jogom megvolt ugyanennél a víznél sétálni vele - erősködött Barbara. - Régi barátok vagyunk.

Ferdinand megint felhördült.

- Ez az! Tessék! Ahogy sejtettem! Régi barátok. Együtt játszottatok gyerekkorotokban, meg a többi. Nem vagyok meglepve.

- Nem is. Csupán öt éve ismerem. De a legjobb barátnőm vőlegénye, és ez összeköt minket.

Ferdinand tompán felnyikkant.

- Parsloe vőlegény?

- Igen. Jövő hónapban lesz az esküvője.

- Várjunk csak - ráncolta Ferdinand a homlokát.

Erősen gondolkozott. - Várjunk csak - ismételte, mert szerette a pontosságot. - Ha Parsloe a legjobb barátnőd vőlegénye, akkor nem lehet szerelmes *beléd.*

- Nem.

- Te se szereted őt?

- Nem.

- Akkor, istenemre - mondta Ferdinand -, mit szólnál?

- Mihez?

- Hozzám jönnél? - bömbölte Ferdinand.

- Igen.

- Tényleg?

- Persze.

- Drágám! - kiáltotta Ferdinand.

- Csak egy valami aggaszt kicsit - mondta Ferdinand merengve, miközben visszafelé sétáltak kettesben az illatos réteken, odafent, a fákon pedig madarak ezrei csicseregték Mendelssohn *Nászinduló]át.*

- Micsoda?

- Elmondom - felelte Ferdinand. - Épp most fedeztem fel a golf titkát. Nem játszhatsz igazán jól, csak ha olyan szerencsétlen vagy, hogy nem aggódsz az ütéseid miatt. Ha

igazán padlóra kerülsz, nem érdekel, hová megy a labda, ezért nem emeled fel a fejed, hogy lásd, hová repül. A bánat automatikusan meggátolja, hogy letámaszkodj és túl nagyot lendíts. Nézd meg a legnagyobb sztárokat. Láttál valaha boldog profit?

- Nem. Nem hinném.
- Látod?!
- De a profik mind skótok - vitatkozott Barbara.
- Az mindegy. Biztosan tudom, hogy igazam van. A baj csak az, hogy olyan istentelenül boldog leszek egész hátralévő életemben, hogy félek, a hendikepem harminc fölé fog emelkedni. Barbara szeretettel megszorította a kezét.
- Ne aggódj, szerelmem - nyugtatgatta. - Nem lesz baj. Nő vagyok. Ha egyszer összeházasodunk, száz módot fogok találni rá, hogy addig gyötörjelek, míg meg nem nyered az amatőrbajnokságot.
- Tényleg? - kérdezte Ferdinand izgatottan. - Biztos?
- Egészen biztos, drágám - mondta Barbara.
- Angyalom! - suttogta Ferdinand. Azzal kapocsfogással a karjába zárta.

A magas tét

A nyári nap a végéhez közeledett. Megnőtt a klubház előtti teraszon álló gesztenyefák árnyéka, és az a néhány méh, amely még mindig a virágágyásokban zümmögött, fáradt üzletember benyomását keltette, aki mindjárt bezárja a boltot, hogy elmenjen vacsorázni, utána pedig egy zenés vígjátékra. A Korelnök kedvenc székében fészkelődött. Órájára nézett, és ásított.

Miközben ezt tette, a tizennyolcas green felől, amit a Korelnök az emelkedő miatt nem láthatott, hirtelen állatias kiáltások harsantak fel. Az Öreg arra következtetett, hogy véget ért egy mérkőzés. Feltételezése helytálló volt. A hangok közeledtek, és a dombtetőn feltűnt egy kisebb csoport. Két tömzsi, alacsony férfi állt a történések középpontjában. Az egyikük vidám volt, a másik levert. A társaság többi tagja barátokból és kibicekből állt. Egy jókedvű fiatalember kivált a társaságból, és odasétált a Korelnökhöz.

- Mi volt ez a kiáltozás? - kérdezte az Öreg.

A fiatalember lehuppant egy székre, és cigarettára gyújtott.

- Perkins és Broster - mondta - döntetlenre álltak a tizenhetedik szakasz után, és ötven fontra emelték a tétet. Mindketten hét ütéssel jutottak a greenre, és Perkinsnek fél méterről kellett a lyukba találnia, hogy döntetlen legyen a mérkőzés. De tíz centivel elvétette. Ezek mindig magas tétekben játszanak.

- Érdekes - mondta a Korelnök -, hogy azok a férfiak, akiknek a golfjátékától még a legviharedzettebb öreg labdaszedők is hátrahőkölnek, mindig magas tétben játszanak. Minél jobb a játékos, annál kisebb tétekben szeret játszani. Csupán a golf társadalom legaljánál találunk nagy

hazardírozást. Bár ötven fontot azért nem neveznék különlegesnek olyan urak esetében, mint Perkins és Broster. Mindkettőjüknek bőven kijutott a jóból. Ha netán érdekelné egy történet...

A fiatalembernek leesett az álla.

- Nahát, ilyen késő́re jár? - dadogta. - Sajnos...

- ...egy emberről, aki igazán nagy tétben játszott...

- Megígértem, hogy...

- ...akkor szívesen elmesélem - mondta az Öreg.

- De ugye nem az a történet - vágott közbe az ifjú mogorván -, amikor két ipse ugyanabba a lányba szeretett bele, és egy meccsel döntötték el, melyikük vegye el? Mert ha igen...

- A szóban forgó tét - felelte a Korelnök - valami sokkal magasztosabb és hatalmasabb volt, mint egy asszony szerelme. Folytathatom?

- Na, jó - adta meg magát a fiatalember. - Csapjon bele!

Milyen igaz, hogy a pénz nem mindig boldogít. Azt hiszem, az a fickó mondta, aki *A társadalom díszpintyei* című film feliratait írta (kezdte a Korelnök). Így volt ezzel történetem hőse, Bradbury Fisher is.

Amerika egyik leggazdagabb és legaljasabb milliomosának két bánata volt az életben. A hendikepje nem volt hajlandó huszonnégy alá menni, és a felesége rossz szemmel nézte híres golfrelikviákból álló gyűjteményét. Egyszer, mikor rajtakapta a férjét, amint a fölött a nadrág fölött álmodozik, amelyben Ouimet megnyerte híres visszavágóját Vardon és Ray ellen az American Openen, megkérdezte, miért nem gyűjt valami értékesebbet. Híres festményeket vagy első kiadású könyveket.

Értékesebbet! Bradbury megbocsátott, mert szerette a feleségét, de nem felejtette el az inzultust.

Bradbury Fisher ugyanis, oly sok társához hasonlóan, akik a kereskedelemben eltékozolt ifjú éveik után, élemedett korban ismerkedtek meg a játékkal, nem vette félvállról a golfot. Bár néhanapján még mindig leruccant a Wall Streetre, hogy ismét megkopassza a kisbefektetőket néhány millió erejéig, valójában a golfnak és a gyűjteményének élt. Még első golfévében kezdte gyűjteni a tárgyakat, és nagy becsben tartotta kollekcióját. Ha eszébe jutott, hogy a felesége nem engedte megvennie J. H. Taylor mandzsettagombját, pedig potom pár száz fontért az övé lehetett volna, mintha tőrt döftek volna a szívébe.

A fájdalmas epizódra Londonban került sor. Bradbury épp úton volt vissza, New Yorkba, feleségét hátrahagyta, hogy folytassa angliai nyaralását. Egész úton rosszkedvű és szórakozott benyomást keltett. A hajón rendezett koncerten pedig, amelyen kénytelen volt részt venni, a pénztáros füle hallatára megjegyezte, hogy ha az állítólagos szopránnak, aki az imént énekelte el az *Én kis szürke otthonom nyugaton-t,* van képe még egy ráadást adni, nagyon reméli, hogy leesik egy magas hangról, és a nyakát töri.

Ilyen hangulatban tette meg Bradbury Fisher a hajóutat, és így is maradt, míg meg nem érkezett fényűző otthonába a Long Island-i Goldenville-ben. Itt azonban, miközben vacsora utáni szivarját szívta a Versailles szalonban, Blizzard, az angol főkomornyik tájékoztatta, hogy Mr. Gladstone Bott óhajt beszélni vele telefonon.

- Mondja meg neki, hogy akassza fel magát - felelte Bradbury.

- Igenis, uram.

- Ne, majd megmondom én magam - gondolta meg magát Bradbury, és a telefonhoz trappolt. - Halló! - szólt kurtán.

Nem kedvelte ezt a Bottot. Vannak olyan férfiúk, akik látszólag arra kárhoztattak, hogy riválisokként éljék le életüket. Ez volt a helyzet Bradbury Fish és J. Gladstone Bott esetében is. Ugyanabban a városban születtek néhány nap különbséggel, ugyanazon a héten érkeztek New Yorkba, és attól a pillanattól fogva fej fej mellett haladt a pályafutásuk. Fisher két nappal Bott előtt szerezte az első millióját, de Bott első válása fél hasábbal és két sorral nagyobb publicitást kapott, mint Fisheré.

A Sing-Singben, ahol mindketten számos szép évet töltöttek el kora férfikorukban, egymással küzdöttek az intézmény által felajánlott különböző díjakért. Fishernek sikerült bekerülnie Bott előtt a baseball-csapatba, de Bott Fisher orra előtt lett a börtönkórus tenorja. Bottot választották ki a vitaversenyre az Auburn Egyetem ellen, de Fisher kapta meg az utolsó helyet a keresztrejtvénycsapatban, miközben Bott csupán első tartalék lehetett.

Egyszerre kezdtek golfozni, és a hendikepjük azóta is megegyezett. Nem csoda, hogy ilyen emberek között nem igazán alakul ki szeretet.

- Halló! - mondta Gladstone Bott. - Szóval visszajöttél? Idefigyelj, Fisher. Azt hiszem, van valamim, ami érdekelni fog. Valami, ami jól jönne a golfgyűjteményedbe.

Bradbury Fisher azonnal megenyhült. Nem kedvelte Bottot, de semmi oka nem volt rá, hogy ne kössön üzletet vele. Igaz, nem nagyon bízott ellenlábasa ítélőképességében, de előfordulhatott, hogy tényleg valami értékes antikvitásba botlott. Felötlött benne az a kellemes gondolat is, hogy a felesége több mint négyezer kilométer távolságban van, s így nem tartja rajta vizsla tekintetét - ahogy a nap minden órájában tette általában.

- Most jöttem vissza délről - folytatta Bott. - Megszereztem azt a baffy ütőt, amit Bobby Jones használt első jelentős versenyén, a Gyerekek Bajnokságán Atlantában, Georgiában. Nyílt verseny mindkét nem azon egyedei számára, akik még nem fejezték be a fogzást.

Bradbury elképedt. Hallotta ugyan rebesgetni, hogy létezik ez a kincs, de sosem hitte el.

- Biztos vagy benne? - kérdezte. - Száz százalék, hogy valódi?

- Írásos igazolásom van Mr. Jonestól, Mrs. Jonestól és a dadától.

- Mennyi, Bott, öreg cimbora? - hebegte Bradbury. - Mennyit kérsz érte, Gladtson, vén csataló? Adok érte százezer dollárt.

- Ha!

- Ötszázezret.

- Ha-ha!

- Egymilliót.

- Ha-ha-ha!

- Kétmilliót.

- Ha-ha-ha-ha!

Bradbury Fisher markáns arca úgy rángatózott, mint egy kárhozott léleké. Gyors egymásutánban jelent meg rajta düh, kétségbeesés, gyűlölet, harag, fájdalom, sértődöttség és megbántottság.

- Gladdy, öregem - mondta. - Régi barátok vagyunk.

- Nem vagyunk - felelte Gladstone Bott.

- De igen, azok vagyunk.

- Nem, nem vagyunk.

- Akkor mit szólnál két és fél millióhoz?

- Semmit. Ide hallgass. Tényleg ennyire akarod azt az ütőt?

- Igen, Botty pajtás, ennyire.
- Akkor figyelj. Odaadom Blizzardért.
- Blizzardért? - hebegte Fisher.
- Blizzardért.

Amikor a két férfiú közti szoros rivalizálást ecseteltem, azt a benyomást kelthettem, hogy az élet semelyik területén sem volt képes az egyikük fölülmúlni a másikat. Ha így van, hibáztam. Általánosságban igaz ugyan, hogy bármije is volt az egyiknek, a másik is rendelkezett valami hasonló értékűvel, ami ellensúlyozta. Ám egyetlenegy területen Brabdury Fisher teljes diadalt aratott Gladstone Bott felett. Bradbury Fisheré volt a legelőkelőbb angol komornyik egész Long Islanden.

Blizzard egyedülálló volt. Manapság az angol komornyikok aggasztó mértékben elmaradnak attól a képtől, ami egykoron híressé tette őket. A modern komornyik sajnos hajlik rá, hogy ruganyos fiatalember legyen, tökéletes kondícióban, aki inkább úgy néz ki, mint a háziak fia. De Blizzard még a régi iskolához tartozott. Mielőtt a Fisher-házba érkezett, tizenöt éven át szolgált egy angol earlt, és megjelenése azt sugallta, a tizenöt év alatt egyszer sem hagyta ki a napi egy pint portóiját. Portóiszag és dülledt szemű méltóság áradt belőle. Lúdtalpa és tripla tokája volt, domborodó mellénye pedig járás közben úgy haladt előtte, mint valami királyi menet előőrse.

Bradbury az első pillanattól tudta, hogy Bott Blizzard után ácsingózik, és ez a tudat megédesítette az életét. De riválisa most először ismerte be ezt nyíltan.

- Blizzard? - suttogta Fisher.
- Blizzard - felelte Bott határozottan. - Jövő héten lesz a feleségem születésnapja, és azon töprengtem, mit adhatnék neki.

Bradbury Fisher tetőtől talpig megremegett. Lába reszketett, mint az aszparágusz. Verejtékcseppek gyöngyöztek homlokán. A kígyó megkísértette, még hozzá erősen.

- Biztos nem akarsz inkább hárommilliót... esetleg négyet... vagy valami hasonlót?

- Nem. Blizzardot akarom.

Bradbury Fisher zsebkendőjével megtörölte verejtékező homlokát.

- Legyen - mondta halkan.

Bobby Jones híres neves baffy ütője még aznap este megérkezett, és Bradbury Fisher néhány órán keresztül annak a gyűjtőnek a felhőtlen örömével gyönyörködött benne, aki megcsinálta élete fogását. Aztán szép lassan ráébredt, mit tett.

A feleségére gondolt, és hogy mit fog szólni, ha ezt megtudja. Blizzard volt Mrs. Fisher szeme fénye. Egy imádott ölebet sem babusgatott volna jobban, mint ahogy Blizzarddal bánt. Bár az asszonyka messze járt, egyértelmű volt, hogy gondolatai újra és újra az otthon hagyott örömök körül forogtak, mert amikor Bradbury hazaért, már három sürgöny várta.

Az első így szólt:

Hogy van Blizzard? Válaszolj.

A második:

Hogy van Blizzard isiásza? Válaszolj.

A harmadik:

Blizzard csuklása hogy van? Adj neki Doctor Murphy-féle mocsárdzsúz tonikot. Agyondicsérik. Naponta háromszor, étkezés után. Próbáljátok ki egy hétig, aztán sürgönyözz!

Nem kellett jósnak lennie Bradburynek, anélkül is tudta, ha őnagysága arra tér haza, hogy férje elcserélte Blizzardot egy gyerek rövidített baffyjára, azonnal beadja a válópert. Egyúttal

azzal is tisztában volt, hogy nincs az a bíróság Amerikában, amelyik ne ítélne egyöntetűen az asszony javára. Mint emlékezett, első felesége ennél sokkal kevesebbért vált el tőle. Akárcsak a második, a harmadik és a negyedik. Bradbury pedig szerette a feleségét. Volt idő az életében, amikor egy-egy feleség elvesztése után filozofikusan arra jutott, hogy seperc alatt akad másik. De ahogy a férfiember öregszik, a szokások rabja lesz, és Bradbury nem tudta elképzelni az életét a poszt jelenlegi betöltője nélkül.

De mit tehetne? Száz szónak is egy a vége: mit tehetne?

Úgy tűnt, nincs megoldás. Ha meg akarja tartani a Jones-ütőt, semmi mással nem elégítheti ki Bott kapzsiságát. Az pedig, hogy megváljon az ütőtől most, hogy végre a kezében tarthatta, teljességgel lehetetlennek tűnt.

Ám ekkor, a hajnali órákban, miközben álmatlanul forgolódott XV. Lajos korabeli ágyában, hatalmas agyában egy terv fogant.

Másnap délután bement a klubházba, ahol úgy tájékoztatták, hogy Bott egy másik milliomos ismerőssel játszik. Bradbury türelmesen várakozott, és riválisa hamarosan meg is érkezett.

- Hé! - kiáltott oda Gladston Bott a maga nyers, faragatlan módján. - Mikor küldöd azt a komornyikot?

- Küldöm, amilyen gyorsan csak tudom - felelte Bradbury.

- Tegnap este vártam.

- Nemsokára megkapod.

- Mivel etetitek? - kérdezte Gladstone Bott.

- Ó, megeszik mindent, amit ti. Melegben tegyél ként a portóijába. Hogy ment a meccs?

- Megvert. Irtó szerencséje volt.

Bradbury szeme felragyogott. Eljött a nagy pillanat.

- Szerencse? - kérdezte. - Mi az, hogy szerencse? Ennek semmi köze a szerencséhez. Mindig a szerencsére fogod. Az a baj, hogy pocsékul játszol.

- Tessék?

- Kár is golfozással próbálkoznod, ha nem tanulod meg a játék legfontosabb alapelveit, és nem veszed komolyan. Nézd csak meg, hogyan ütsz.

- Mi bajod az ütésemmel?

- Semmi, ha nem nézzük, hogy mindent rosszul csinálsz benne. Ütéskor, miközben hátrafelé lendítesz, szépen, fokozatosan kell áthelyezni a súlyodat. Mire az ütő eléri a legfelső pontot, az egész testsúlyunknak a jobb lábon kell lennie, a bal lábat pedig be kell fordítani, hogy a térd a jobb láb felé nézzen. De lehet akármennyire is tökéletes a stílusod, nem tudsz olyan módszert kidolgozni, ami nem követeli meg, hogy mozdulatlanul tartsd a fejed, másképp nem látod jól a labdát.

- Hé!

- Nyilvánvalóan lehetetlen bármilyen rándítást vagy más hirtelen, erőteljes mozdulatot vinni a lendítésbe, különben megzavarod az egyensúlyodat vagy megmozdul a fejed. Vagyis azt akarom megértetni veled, hogy...

- Hé! - kiáltotta Gladstone Bott.

A milliomos egész testében reszketett. A helyi profitól vagy valamelyik hendikep nélküli ismerősétől szívesen hallgatta volna az efféle tanácsokat óraszámra. De hogy Bradbury Fishertől, akivel egyenlő a hendikepjük, és akit, szent meggyőződése szerint, bármikor ronggyá ver a pályán - nos, ez már túl sok volt.

- Honnan veszed a bátorságot - érdeklődött Bott hevesen -, hogy golfra taníts?

Bradbury Fisher nevetett magában. Minden úgy alakult, ahogy csavaros eszével előre látta.

- Drága barátom - mondta -, én csak jót akarok neked.

- Micsoda pimaszság! Bármikor legyőzlek.

- Mondani könnyű.

- Kétszer is elvertelek egy héttel azelőtt, hogy Angliába utaztál.

- Persze - felelte Bradbury Fisher. - Baráti meccsen, amikor csak pár ezer dollár forog kockán, az ember nem szakad meg. De sose mernél kiállni velem valami igazi tétért.

- Akkor játszom veled, amikor akarsz, amiért akarod.

- Rendben, Blizzardért játszom.

- Miért cserébe?

- Ó, amit akarsz. Mit szólnál pár vasúthálózathoz?

- Legyen három.

- Rendben.

- Jövő péntek megfelel?

- Persze - mondta Bradbruy Fisher.

Fisher úgy érezte, minden gondja megoldódott. Mint minden huszonnégyes hendikepes ember, meg volt győződve róla, hogy könnyedén megveri az összes többi huszonnégy hendikepes golfozót. Ami Gladstone Bottot illeti, Fisher biztos volt benne, hogy két vállra fekteti, ha egyszer sikerül kicsalnia a klubházból.

Ettől függetlenül a sorsdöntő mérkőzés reggelén Brabdury Fisher szokatlan izgatottságot érzett. Nem volt szívbajos fajta. A Wall Streeten legendákat zengtek arról, milyen flegma tudott lenni a válságos pillanatokban. Ama hírhedt alkalommal, amikor a B. és G. bagázs megtámadta a C. és D.-t, és Fishernek azért, hogy ellenőrzése alatt maradjon az L. és M., nagy mennyiségű S. és T.-t kellett volna vásárolnia, ő a

kisujját se mozdította. Mégis, ma reggel, miközben a szalonnából kísérelt meg szeleteket hasítani, kétszer is elvétette a mozdulatot, harmadszor pedig arcon szúrta magát a villával. Blizzard, a komornyikok olyannyira nyugodt, olyannyira kompetens gyöngyének látványa elbátortalanította.

- Ma kissé ingerült vagyok, Blizzard - mondta erőltetett nevetéssel.

- Igen, uram. Valóban, némileg zaklatottnak tűnik.
- Igen. Nagyon fontos golfmérkőzést játszom ma délelőtt.
- Valóban, uram?
- Össze kell szednem magam, Blizzard.
- Igen, uram. Ha szabad tiszteletteljesen javasolnom, törekedjen a cselekvés percében lefelé nézni, szemét szegezze a labdára.
- Úgy lesz, Blizzard, úgy lesz - mondta Bradbury Fisher, miközben szemét könnyek felhőzték. - Köszönöm a tanácsát, Blizzard.
- Szóra sem érdemes, uram.
- Hogy van az isiásza, Blizzard?
- Egy hangyányit jobb lett, köszönöm, uram.
- Na, és a csuklása?
- Enyhült, bár megeshet, hogy csupán átmeneti javulást tapasztaltam, uram.
- Jó - felelte Bradbury Fisher.

Ruganyos léptekkel elhagyta a helyiséget, és átment a könyvtárba. James Braid *Golf haladóknak* című könyvéből olvasgatta azt a nagyszerű fejezetet, amelyik a szélben való elütéssel foglalkozik. Tiszta, felhőtlen reggel volt, de jobb volt felkészülni minden eshetőségre. Miután úgy érezte, hogy megtette, amit lehet, autót rendelt, és a pályához hajtatott.

Bár alighanem számos alfajuk ismeretes, melyeknek meghatározása még a tudomány előtt áll, a huszonnégyes hendikeppel rendelkező golfozókat alapjában véve két csoportra oszthatjuk: azokra, akik az egész meccset egyetlen zseniális lyukkal akarják megnyerni, és azokra, akik megelégszenek stabil, kilencütéses átlaggal. Gladston Bott az óvatos duhajok táborát gyarapította. Kicsit fészkelődött, mint kavicsok közt kapirgáló tyúk, aztán egy stabil negyedlendítéssel mintegy hetven méterre repítette a labdát. Bradbury Fisheren volt az ütés sora.

Bradbury Fisher alapvetően rámenős típus volt. Többnyire úgy tizenöt centire felemelte a bal lábát, és miután a jobb lábára támaszkodva nagy lendülettel hátrahúzta az ütőt, gyomorkavaró erőszakossággal lendített előre arra, amerre a labdát sejtette. Ez a módszer időként kitűnő eredményt produkál. Hátránya, hogy némileg megbízhatatlan. A klub bajnokán kívül Bradbury Fisher volt az egyetlen tag, akinek sikerült egyetlen ütéssel a második szakasz lyuk körüli gyepére juttatnia a labdát. De ugyancsak ő volt az egyetlen tag, aki a tizenegyedik elütőről a kezdőütéssel eltalálta a tizenhatodik lyukban álló zászlót.

Ám ma a kockán forgó tét nagysága változást idézett elő benne. Stabilan megvetette mindkét lábát, és úgy finomkodott a labdával, mint aki marokkót játszik. Ütése Gladstone Bottéra emlékeztetett, és akárcsak Bott, ő is körülbelül hetven méterre, a fairway közepére repítette a labdát egy szép, egyenletes, szivárványívű röptével. Bott erre nyolcvanméteres brassie ütéssel válaszolt. Bradbury egy hasonlóval követte. Így haladtak óvatosan, fej fej mellett a greenig, ahol Bradbury a harmadik gurításra lyukba talált, így döntetlenre hozta az első szakaszt.

A második lyuk az elsőt utánozta, a harmadik és negyedik pedig a másodikat. Ám az ötödiken fordulni látszott a szerencse. Gladstone Bott, akinek négy és fél méterről kellett a lyukba gurítania, hogy nyerjen, erősen elütötte a labdát, ahogy az összes korábbi lyuknál. A labda nekiütközött egy gilisztatúrásnak, balra lepattant, gurult néhány métert, nekiment még egy gilisztatúrásnak, jobbra kanyarodott, megakadva egy gallyban megint balra vette az irányt, és végül belepottyant a bádoglyukba.

- Egy ide - állapította meg Gladstone Bott. - Némelyik green nagyon cseles. Pontosan ki kell számolni a szögeket.

A hatodik lyuknál a szomszédos legelőn egy szamár éppen akkor ordította el magát, amikor Bott a vasütőjével lendített. A férfiú összerezzent, görcsösen elrántotta a karját, és betalált a lyukba.

- Szép volt - állapította meg Gladstone Bott.

A hetedik rövid szakasz volt. Két nagy homokcsapda őrizte, amelyek között vékony gyepcsík szaladt. Gladstone Bott a vasfejű ütővel rövidet ütött. A labda átszaladt a rough-on, kicsit kikacsintott a bal oldali vízakadály felé, aztán a green melletti úton átbucskázva a legjobb pillanatban gurult a greenre, és a lyukba esett.

- Hajszálon múlt - lélegzett fel Gladstone Bott.

Bradbury Fisher szeme előtt táncolt a világ. Erre nem volt felkészülve. Ahogy a dolgok álltak, az se lepte volna meg, ha a lyukak ugrálni és vakkantgatni kezdenek Bott labdájára, mint a kiéhezett kutyák.

- Három ide - közölte Gladstone Bott.

Bradbury Fisher nagy nehezen úrrá lett az érzelmein. Szája legörbült. A helyzet kritikussá vált A természet nem szánta őt tudományoskodó golfozónak, és a mai napig még soha nem

viselkedett úgy, mint egy illusztráció Vardon könyvéből. A fűhöz közel húzta hátra az ütőt, a lába mögé, amennyire csak a karja engedte. A jobb könyökét az oldalához szorította, mielőtt lassú, lendítő mozdulattal egy félkört írt le az ütővel felfelé. Megpördült, csuklóját lefelé fordította, és ügyelt a laterális csípőemelésre.

De kár volt. Biztos van, akinek ez való, de neki nem. Ő egy támadó, egy csapkodó, egy odaütő. Ráébredt, csak akkor lehet esélye visszafordítania a dolgokat, ha úgy támad, csapkod és üt, ahogy még soha nem támadott, csapkodott és ütött.

Gladston Bott nem volt olyan játékos, akit könnyelművé tesz a siker. A nyolcadik lyuknál épp ugyanolyan magabiztos és rövid volt, mint mindig. De Bradbury Fisher ezúttal meg sem próbálta utánozni. Hét lyukon keresztül visszafogta természetes ösztöneit, most viszont az ütésébe beleadta a visszafojtott feszültség keltette minden dühét.

Egy pillanatra fél lábra állt, mint egy óriás gólya, aztán süvöltés és reccsenés hallatszott, a telibe talált labda pedig végigrepült a pálya fölött, át a homokcsapdákon, lehuppant a gyepre, ugrált még vagy húsz métert és megállt a green előtt.

Fisher fanyar mosollyal egyenesedett fel. Ha sikerül a greenre ütni és a szokásos háromból a lyukba gurítani, öt ütésből megvan a szakasz, ahhoz pedig csoda kell, hogy Gladstone Bott hétnél kevesebből megoldja.

- Kettő oda - mondta Brabdury pár perc múlva, és Gladston Bott leverten bólintott.

Ritkán fordult elő, hogy Bradbury Fisher egymás után kétszer is egyenesen ütött, de ma különös dolgok történtek. Nem elég, hogy a kilencedik szakaszon kerek kétszázhúsz métert ütött, de ráadásul nyílegyenesen is.

- Egy oda - állapította meg Bradbury Fisher, és Bott még levertebben bólintott.

Nincs annál szomorúbb, ha folyton túlütnek az emberen. Ha ráadásul százötven méterrel ütnek túl rajtad, egymás után két lyuknál is, a legbátrabb férfiú is hajlamos meginogni. Gladstone Bott is ember volt. Csüggedő szívvel nézte, ahogy ellenlábasa lendít és üt a tizedik elütőnél. Amikor a labda ismét nyílegyenesen repült végig a pálya közepén, furcsa gyengeség fogta el. Először életében inába szállt a bátorsága, és „fejbe verte" a labdát. A labda a magas fűbe bucskázott, és miután háromszor találomra a fű közé csapott a niblickkel, felvette a labdát. Így ismét egálba kerültek.

A tizenegyedik szakaszon Bradbury Fisher is ugyanazt a hibát követte el. Így a kezdőütése, bár szép, egyenes volt, csak néhány métert repült. Vért izzadt, hogy döntetlenre mentsen.

A tizenkettedik ismét rövid szakasz volt. Bradbury képtelen volt visszafogni a játékába belopózott könnyed, hanyag lazaságot. Sajnos jó ötven méterrel túlütött a greenen, így ellenlábasa ismét az élre törhetett.

A tizenharmadik és tizennegyedik lyukon döntetlent értek el, de Bradbury egy újabb hosszú ütéssel megnyerte a tizenötödiket, amivel kiegyenlítette az állást.

Miközben a tizenhatodik elütőre lépett, Bradbury Fisher úgy érezte, hogy most már ura a helyzetnek. A tizenharmadik és tizennegyedik lyuknál megremegett a keze, de a tizenötödiknél ismét magára talált, és semmi oka nem volt feltételezni, hogy ez megváltozik. Pontosan felidézte magában, hogyan csinálta az előző kolosszális ütését, és felkészült, hogy pontról pontra megismételje. A titok nyitja abban állt, hogy hátralendítéskor vissza kell tartani a lélegzetet, és ki sem engedni a becsapódás pillanatáig. A

szemet sem szabad behunyni, csak a lendítés legvégén. Minden nagy golfozónak megvan a titka. Bradburyé ez volt.

Mindezekkel a szakmai titkokkal a fejében Bradbury Fisher felkészült, hogy akkorát suhint a labdára, amekkorát golflabdára nem suhintottak, mióta Edward Blackwell visszavonult. Bradbury nagy levegőt vett, és csordultig teleszívott tüdővel hátralendült lúdtalpas jobb lábán. Aztán fogát összeszorítva ütött.

Amikor kinyitotta a szemét, szörnyű kép tárult elé. Vagy a szemét csukta be túl hamar, vagy a levegőt szívta be kapkodva - bármi is történt, a labda, amelynek délre kellett volna száguldania, nagy sebességgel röpült délkelet felé. A szeme láttára esett be a legáthatolhatatlanabb bozótosba, amit valaha látott. Pedig ő igazán sok bozótosban járt már.

Bradbury Fisher otthagyta Gladstone Bottot - aki továbbra is úgy játszott, mint egy trottyos aggastyán, amint épp mogyorókat gurítgat a fogpiszkálójával -, és labdaszedőjével a nyomában elindult a hosszú csapáson az őserdőbe.

Még nem hagyta el teljesen a remény, miközben a labda irányába haladt. Jóllehet, a labda irányt tévesztett, de akkora erővel ütötte meg, hogy minden bizonnyal a green közelébe került. Ha szerencséje van, és nem esett túlságosan rossz helyre, egy mashie ütővel visszaütheti a gyepre. Csupán akkor hagyott fel a bizakodással, amikor a bozótoshoz érve szembesült a valósággal. A labda ott feküdt félig a fű alá temetve, és fölötte egy bokor meresztette szívósnak tűnő ágait. A labda mögött kő volt, a kő mögött pedig, épp akkora távolságban, hogy akadályozza a lendítést, egy fa állt. A sors iróniájaként, ami Bradburyt keserű kacajra fakasztotta, a

labdától alig egyméternyire csodálatos, sima gyepdarab terült el, ahonnan álomszerű lett volna elvégezni a második ütést.

Bradbury szórakozottan visszanézett, hogy halad Bott. Ám ekkor, miután azt tapasztalta, hogy Bottot egyáltalán nem látja a bokroktól, egy hang váratlanul azt súgta neki:

- Miért ne?

- Ne feledje, Bradbury Fisher harminc évet töltött el a Wall Streeten.

Ekkor ébredt rá, hogy nincs egyedül. A labdaszedője ott állt mellette.

Bradbruy Fisher a labdaszedőre nézett, akit eddig nem volt alkalma közelebbről megfigyelni.

A labdaszedő nem holmi suhanc volt. Meglett férfi, a negyvenes évei közepén, bozontos szemöldökkel, rozmárbajusszal. Volt a lényében valami, ami azt súgta Bradburynek, hogy rokon lélekkel van dolga. Kicsit Spike Higginsre emlékeztette, a kasszafúróra, akivel együtt voltak „gólyák" a Sing-Singben. Ha valami fecsegőt fog ki, túl nagy lenne a kockázat.

- Labdaszedő! - mondta Bradbury.

- Uram? - kérdezte a labdaszedő.

- Szeretne keresni ötven dollárt?

- Szívesebben keresnék százat.

- Százat akartam mondani - helyesbített Bradbury. Bankjegyköteget vett elő a zsebéből, és kihúzott egy szóban forgó névértékű bankót. Aztán lehajolt, felvette a labdáját, és a kis tisztásra helyezte. A labdaszedő intelligensen meghajolt.

- Azt akarod mondani - kiáltotta Gladstone Bott pár perccel később -, hogy a második ütéseddel kijöttél a bozótból? A másodikkal?

- Szerencsés ütés volt.

- Nem inkább hat szerencsés ütés?
-A labdám nyitott területre esett, remek pozícióban.
- Ó! - mondta Gladstone Bott kurtán.
- Az összesen négy ütés, azt hiszem.
- Egy oda - mondta Gladstone Bott.
- És még két lyuk van hátra - trillázta Bradbury.

Bradbury Fisher rózsás hangulatban helyezte el a labdát a tizenhetedik szakasz elütőjén. Úgy érezte, a meccs már a zsebében van. A golf lényege annak művészetében rejlik, hogyan keveredjen ki az ember a bozótból ütésvesztés nélkül. Tekintve pedig, hogy ez a megértő, széles látókörű férfiú volt a labdaszedője, Bradbury úgy vélte, megtalálta az ideális megoldást, így hát szeme sem rebbent, amikor az ütése félrement a magas fűbe, de azért a látszat kedvéért bosszúságot tettetett.

- Cö-cö! - mondta.
- Én nem aggódnék - szólt Gladstone Bott. - Biztos egy indiai gumi teere esett, amit valaki véletlenül ott felejtett.

Gúnyosan beszélt, és Bradburynek csöppet sem tetszett a stílusa. Igaz, sose tetszett neki Gladstone Bott stílusa, úgyhogy minek aggódjon? Odasietett, ahová a labda esett. Egy bokor alatt hevert.

- Labdaszedő - mondta Bradbury.
- Uram? - kérdezte a labdaszedő.
- Száz?
- Plusz ötven.
- Plusz ötven - hagyta rá Bradbury Fisher.

Gladstone Bott még mindig a fairwayn szöszmötölt, amikor Bradbury elérte a greent.

- Mennyi? - kérdezte Bott, mikor végre a lyukhoz ért.
- Kettő ütésből a greenre értem - felelte Bradbury. - És te?

- Hétnél tartok.

- Hadd nézzem! Ezek szerint, ha kettőből begurítasz, ami valószínűtlen, hat ütéssel nyerem a lyukat és a mérkőzést.

Egy perccel később Bradbury kiszedte a labdáját a lyukból. Ott állt, fürdőzött a napban, arca ragyogott a boldogságtól. Még sosem látta ilyen szépnek a tájat. A madarak úgy énekeltek, mint még soha. A fák és a hullámzó pázsit andalító bájt sugárzott. Már-már Gladstone Bott is elviselhetőnek tűnt.

- Nagyon kellemes mérkőzés volt - mondta Bradbury barátságosan. - Rendkívül sportszerűen zajlott. Volt egy pillanat, öregem, amikor már-már azt hittem, megversz, de ez van; kiütközik a tudás.

- Most megtenném a jelentésemet - mondta a rozmárbajszú labdaszedő.

- Rajta - felelte Gladstone Bott kurtán.

Bradbury Fisher elsápadva nézett a férfira. A nap felhők mögé bújt, a madarak sem énekeltek már. A fák és a hullámzó pázsit förtelmesnek tűnt, Gladstone Bott pedig kiváltképp elviselhetetlennek.

- A jelentését? A... a jelentését? Miféle jelentést? - fordult a labdaszedőhöz.

- Csak nem gondolod - mondta Gladstone Bott -, hogy vállalkozom egy ilyen fontos mérkőzésre ellened anélkül, hogy detektívek lesnék minden mozdulatodat? Ez az úriember a Gyors Eredmény Ügynökségtől jött. Mit tud jelenteni? - fordult a labdaszedőhöz.

A labdaszedő levette bozontos szemöldökét, és egy gyors mozdulattal megszabadult a bajszától.

- Folyó hó 12-én - kezdte monoton, éneklő hangon - kimentem a Goldenville Golfpályára, hogy megfigyeljem egy

Fisher nevű úriember cselekedeteit. Erre az alkalomra a hármas számú álruhát választottam, és...

- Jól van, jól van - mondta Gladstone Bott türelmetlenül. - Ezt átugorhatja. Térjen rá, hogy mi történt a tizenhatodik szakaszon.

A labdaszedő megbántottnak tűnt, de tiszteletteljesen meghajolt.

- A tizenhatodik lyuknál a Fisher nevű egyén a labdáját elmozdította egy, alattomos viselkedése alapján feltételezem, kedvezőbb helyzetbe.

- Á! - mondta Gladstone Bott.

- A tizenhetedik szakaszon a Fisher nevű egyén felvette a labdát, és egy csuklómozdulattal a greenre dobta.

- Hazugság! Aljas, hitvány hazugság! - kiabálta Bradbury Fisher.

- Sejtettem, hogy a Fisher nevű egyén esetleg így áll majd a kérdéshez - mondta a labdaszedő. - így voltam olyan előrelátó, hogy lefényképeztem a miniatűr karóra-fényképezőgépemmel. A detektív legjobb barátja.

Bradbury Fisher kezébe temette arcát, és gyászosan felnyögött.

- Nyertem - közölte Gladstone Bott kárörvendő diadallal. - Elvárom, hogy legkésőbb holnap délig saját költségedre leszállítsd nekem a komornyikot. Ó, és majd' elfelejtettem. Tartozol nekem három vasúttal.

Blizzard méltóságteljesen, de kedvesen várta a hazatérő Bradburyt a bizánci szalonban.

- Remélem, a golfmérkőzése kielégítő végeredménnyel zárult, uram - mondta a komornyik.

Csaknem elviselhetetlen fájdalom hasított Bradburybe.

- Nem, Blizzard. Nem. Köszönöm kedves érdeklődését, de nem volt szerencsém.
- Milyen kár, uram - felelte Blizzard együttérzőn. - Remélem, a kockán forgó tét nem volt túlzottan magas értékű.
- Nos... öööö... nos... elég magas volt. Beszélni is szeretnék önnel erről kicsit később, Blizzard.
- Bármikor, amikor önnek megfelel. Ha látni óhajt, csengessen valamelyik inashelyettesnek, uram. A tálalóban megtalálnak. Ez a távirat érkezett önnek nem olyan rég.

Bradbury egykedvűen vette el a borítékot. A londoni ügynökeitől várt üzenetet, amelyben értesítik, hogy megvették a Kent és Sussex vasúttársaságot, amire hazaindulása előtt utasította őket. Nyilván ők táviratoztak.

Kinyitotta a borítékot, és úgy meredt rá, mintha skorpiót talált volna benne. A felesége küldte.

Azonnal hazatérek az „Aquitanián " (írta). *Péntek este kötünk ki. Várj a kikötőben.*

Bradbury dermedten bámulta a szavakat. Bár a tizenhetedik greennél átélt szörnyű percek óta folyamatosan egyfajta transzban volt, az agya nem szűnt meg működni. Nagy vonalakban kidolgozott egy tervet a krízis kezelésére. Abból kiindulva, hogy Mrs. Fisher még egy hónapig külföldön lesz, arra gondolt, vásárol egy napilapot, és a címlapra vezércikket írat Blizzard haláláról. A cikket kivágva elküldi a feleségének, azután eladja a házukat, és máshová költözik. Így talán lehetséges, hogy az asszony sose tudja meg, mi történt.

De ha jövő pénteken hazajön, lehetetlen kivitelezni a tervet.

Kábultan töprengett magában, mi vehette rá a nejét, hogy megváltoztassa a terveit, és arra jutott, biztos a nők hatodik

érzéke figyelmeztette a Blizzardra leselkedő veszélyre. Azon duzzogott, miért is fegyverezte fel a sors a nőket ezzel a hatodik érzékkel. Egy öt érzékkel rendelkező nővel is épp elég a baj.

- Ezer ördög és pokol - szitkozódott Bradbury.
- Uram? - kérdezte Blizzard.
- Semmi - felelte Brabdury.
- Igenis, uram - nyugtázta Blizzard.

Egy borús hangulatú férfiú számára, akit akár csak a legkisebb probléma is nyomaszt, ami várhatóan hatással van a *joie de vivre*-re, kevés gyászosabb hely létezik, mint a New York-i vámraktár. Huzatos. Furcsa zajokat hallani. A vámosok rágóznak és komoran meglapulnak az árnyékban, mint az ebédjelző gongra váró tigrisek. Nem csoda, hogy Bradbury hangulata, ami már akkor is nyomott volt, mikor ideért, a mélypontra süllyedt, mire leengedték a hajópalánkot és az utasok özönleni kezdtek rajta lefelé.

Felesége az elsők között szállt partra. Milyen szép, gondolta Bradbury, ahogy elnézte. Ugyanakkor milyen sajnálatosan ijesztő. Mindig is a temperamentumos nőket szerette. Az első felesége temperamentumos volt. Akárcsak a második, harmadik és negyedik. A poszt jelenlegi betöltője volt talán a legtemperamentumosabb mind közül. Miközben élete párja elé sietett, Bradbury Fishert elfogta a megbánás, amiért nem egy olyan szelíd, jámbor lányt vett el feleségül, mint akik az izgalmasabb feminista regényekben némán tűrnek férjük mellett. Úgy érezte, most olyan asszonyra lenne szüksége, aki örül, ha az ura nem rángatja hajánál fogva körbe a biliárdszobában, miközben hegyes orrú cipővel rugdossa.

Három beszélgetésindítás fogalmazódott meg benne, miközben közeledett a nejéhez.

- Drágám, mondani szeretnék valamit...
- Szívem, be kell vallanom valamit...
- Édesem, nem tudom, emlékszel-e véletlenül Blizzardra, a komornyikunkra. Tudod...

De végül az asszony szólalt meg először:

- Ó, Bradbury! - kiáltotta, a karjaiba rohanva. - Szörnyűséget tettem! Meg kell bocsátanod!

Bradbury csak pislogott. Még sose látta élete párját ilyen különös hangulatban. Ahogy férjébe csimpaszkodott, szelídnek, riadtnak, sőt - annak ellenére, hogy hetven kilót nyomott - szinte törékenynek tűnt.

- Mi az? - kérdezte Bradbury gyöngéden. - Valaki ellopta az ékszereidet?
- Nem, nem.
- Pénzt veszítettél bridzsen?
- Nem, nem. Annál is rosszabb. Brabdury összerezzent.
- Ugye nem énekelted el az *Én kis szürke otthonom nyugaton*t a hajókoncerten? - kérdezte gyanakodva.
- Nem, nem! Ah, hogy mondjam el? Figyelj, Bradbruy! Látod ott azt az embert?

Bradbury követte a nő ujját. Egy ládarakás tövében izmos, tekintélyt parancsoló férfi állt hanyag méltósággal, akinek a látványától Fishert furcsa kisebbségi érzés szállta meg. A löttyedt arc, a kidomborodó mellény és a rezgő toka kombinációjától Bradbury ösztönösen megérezte, hogy felsőbbrendű személy társaságában van. Akkor érzünk ilyet, ha hendikep nélküli golfozókkal, divatos éttermek főpincéreivel vagy közlekedési rendőrökkel találkozunk. Hirtelen mardosó gyanú szállta meg.

- Igen? - kérdezte rekedten. - Mi van vele?

- Bradbury, ne ítélj meg elhamarkodottan. Összesodródtunk, és kísértésbe estem...
- Asszony! - mennydörögte Bradbury Fisher. - Ki ez a férfi?
- A neve Vosper.
- Mi van köztetek, mikor kezdődött, miért, hogyan és hol?
Mrs. Fisher megtörölgette szemét a zsebkendőjével.
- Bootle hercegénél történt, Bradbury. Meghívtak hozzá hétvégére.
- Ez a férfi is ott volt?
- Igen.
- Ha! Folytasd!
- Amint megláttam, megmozdult bennem valami.
- Ne mondd!
- Először csak a megjelenése. Éreztem, hogy egész életemben ilyen férfiról álmodtam és hogy mostanáig beértem a második legjobbal.
- Ó, így állunk? Tényleg? Azt mondod? Beérted, mi? - hebegte Bradbury Fisher.
- Nem tehetek róla, Bradbury. Tudom, mindig úgy tűnt, mintha odalennék Blizzardért, és így is volt. De őszintén szólva össze se lehet hasonlítani őket. Látnod kellett volna, ahogy Vosper megállt a herceg széke mögött. Mint egy főpap, aki valami titokzatos vallási szertartást végez. Na, és a hangja, amikor megkérdezi, mit kérsz, sherryt vagy rajnait! Mint a csodálatos orgonaszó! Nem bírtam ellenállni neki. Óvatosan megkörnyékeztem, és kiderült, hogy szívesen jönne Amerikába. Tizenhat éve szolgált a hercegnél, és mint elmondta, nem bírja tovább elviselni a tarkója látványát. Így...
Bradbury Fisher megtántorodott.
- Ez a pasas... ez a Vosper. Ki ez?

- Épp ezt mondom, szívem. Ő volt a herceg komornyikja, de most már a miénk. Tudod, milyen szeszélyes vagyok. Őszintén szólva már az Atlanti-óceán közepén jártunk, amikor eszembe jutott: „Mi lesz Blizzarddal?" Mit tegyek, Bradbury? Nincs merszem kirúgni Blizzardot. De mi történik, ha Blizzard a tálalóhelyiségbe lépve ott találja Vospert? Ó, gondolkodj, Bradbury, gondolkodj!

Bradbury Fisher gondolkodott - és fütyörészett magában.

- Evangeline - mondta komoran -, ez kínos.

- Tudom.

- Nagyon kínos.

- Tudom, tudom. De te biztos kitalálod, hogy másszunk ki a csávából.

- Talán. Nem ígérhetek semmit, de talán - merült mély töprengésbe. - Ha! Tudom már! Nem kizárt, hogy képes vagyok rásózni Blizzardot Gladstone Bottra.

- Gondolod, hogy felfogadná?

- Talán... ha ügyesen játszom ki a kártyáimat. Mindenesetre megpróbálom meggyőzni. De addig is, jobb, ha te és Vosper New Yorkban maradtok, amíg én hazamegyek és letárgyalom a dolgokat. Szólok, ha sikerült.

- Próbálj meg minden tőled telhetőt!

- Azt hiszem, sikerülni fog. Gladstone-nal régi barátok vagyunk, biztos szívesen kisegít a slamasztikából. De legyen ez tanulság a számodra, Evangeline.

- Az lesz.

- Jut eszembe - jegyezte meg Bradbury -, táviratozom a londoni ügynökeimnek, hogy vásárolják meg nekem J. H. Taylor inggombját a gyűjteményembe.

- Nagyon helyes, Bradbury drágám. Te mindig megszerzed, amit akarsz, ugye?

- Bizony - felelte Bradbury Fisher.

Ha Vosper úgy akarja

A hangaszínű golfnadrágot viselő fiatalember, aki úgy járkált már egy ideje a kilencedik green feletti teraszon, mint egy fogságba esett jaguár, most levetette magát egy székbe, és elgyötörten felhorkantott.

- A nők elképesztők - mondta a fiatalember.

A Korelnök, aki mindig is megértőnek bizonyult a levert fiatalok iránt, kíváncsian hegyezni kezdte a fülét.

- Mi történt? - érdeklődött. - Gondja támadt a gyengébbik nemmel?

- A feleségem a legcsodálatosabb asszonyka a világon.

- Nem vonom kétségbe.

- De legszívesebben fejbe vágnám egy téglával, méghozzá jó alaposan - folytatta a fiatalember. - Mikor közölte, hogy ma délután játszani szeretne velem, megmondtam neki, korán kell kezdenünk, mert hamar sötétedik. Mit csinált? Miután felöltözött, rájött, hogy nem néz ki jól, és teljesen átöltözött. Azután tíz teljes percig púderozta az orrát. Mikor végre egy óra késéssel az első elütőhöz értünk, visszament a klubházba, hogy felhívja a varrónőjét. A hatodik lyukig sem érünk el sötétedésig. Ha rajtam múlna, a golfklubok rendeletileg tiltanák meg, hogy a feleségek a férjükkel játszanak.

A Korelnök komoran bólogatott.

- Amíg ez nem valósul meg - helyeselt az Öreg -, esélyünk sincs, hogy eljöjjön Krisztus urunk ezeréves uralma. Bár a Biblia hallgat róla, Jób egyik legfőbb megpróbáltatása nyilvánvalóan az lehetett, hogy a felesége golfozni akart vele. Ha már szóba került a téma, biztos érdekelni fogja egy történet.

- Most nincs időm történeteket hallgatni.
- Ha a felesége valóban a varrónőjével beszél, rengeteg ideje van - felelte a Korelnök. - A történet, amit el akarok mesélni, Bradbury Fisherről szól...
- Már mesélte.
- Kétlem.
- De igen. Bradbury Fisher egy Wall Street-i milliomos, akinek volt egy Blizzard nevű angol főkomornyikja, aki tizenöt évig szolgált egy earlnél. Egy másik milliomos szemet vetett Blizzardra, játszottak érte, és Fisher vesztett. De miközben Fisher azon morfondírozott, hogyan közölje az igazságot a feleségével, Mrs. Fisher beállított Angliából egy még jobb komornyikkal, Vosperrel, aki tizenhat évet szolgált egy hercegnél, így hát minden jó, ha jó a vége.
- Igen - felelte az Öreg. - Úgy látom, pontosan idézte fel a történteket. De amit most szeretnék mesélni, az ennek a történetnek a folytatása, és a következőképp hangzik:

Azt mondja (kezdte a Korelnök), hogy minden jó, ha jó a vége. Bradbury Fisher is így gondolta. Bradburynek olybá tűnt, hogy amióta Vosper megkezdte működését és egész Providence felismerte csodálatos erényeit, mindenki azt lesi, miként könnyíthetné meg Bradbruy Fisher életét. Az idő szép volt. Handikepje sok évnyi stagnálás után csökkenni kezdett. Régi barátja, Rupert Worple pedig épp most szabadult a Sing-Singből, ahol rövid posztgraduális kurzust végzett, és meglátogatta őt házában, a Long Island-i Goldenville-ben.

Az egyetlen felhő, amely viharral fenyegette Bradbury jókedvének makulátlan egét, az volt, midőn neje arról értesítette, hogy édesanyja, Mrs. Lora Smith Maplebury

meghatározatlan idejű látogatással óhajtja beszennyezni otthonukat.

Bradbury sosem szerette a feleségei anyját. Emlékezett rá, hogy első feleségének különösen ellenszenves édesanyja volt. Akárcsak a másodiknak, harmadiknak és negyediknek. Úgy érezte, a cím jelenlegi birtokosa is egálban van a többivel. Az asszonyság olyan jelentőségteljesen fintorgott, valahányszor meglátta a vejét, hogy azután esély sem volt könnyed pajtáskodásra férfi és nő között. Bradbury legszívesebben követ kötött volna a nyakába, hogy belökje a második szakaszon a vizesakadályba. De tisztában volt vele, hogy ez csak utópisztikus álom, így kihozta a helyzetből a legtöbbet. Beérte azzal, hogy kiugrott az ablakon, valahányszor az anyósa belépett a szobába, ahol tartózkodott.

Így tehát, történetünk kezdetén, Bradbury tökéletesen elégedetten üldögélt XV. Lajos korabeli könyvtárában. Amikor kopogtattak és Vosper belépett, hősünk nem is sejtette, hogy csöndes, békés életét mindjárt jókora megrázkódtatás éri.

- Válthatnánk egy szót, uram? - kérdezte a komornyik.

- Természetesen, Vosper. Mi az?

Bradbury Fisher rávigyorgott a férfira. Miközben szemügyre vette, már vagy századszor állapította meg magában, mennyivel felsőbbrendű az eltávozott Blizzardnál. Blizzard tizenöt évet szolgált egy earlnél, és senki sem vitatja, hogy az earlök nagyon rendesek a maguk módján. De akkor sem hercegek. Van valami egy hercegi háztartásban szolgált komornyikban, amivel nem versenyezhet olyan valaki, aki serdülő komornyiki éveit szerényebb környezetben töltötte.

- Mr. Worple-ről lenne szó, uram.

- Mi van vele?

- Mr. Worple-nek távoznia kell - mondta a komornyik komoran. - Nem tetszik a nevetése, uram.
- Eh?
- Túl szívélyes, uram. Nem felelne meg a hercegnek. Bradbruy Fisher igazán nem volt nehéz ember, de egy szabad fajhoz tartozott. Az atyái harcoltak a szabadságért, és ha jól értette a sztorit, vérüket adták érte. A szemei villámot szórtak.
- Ó! - kiáltotta. - Ó, valóban?
- Igen, uram.
- Így állunk?
- Igen, uram.
- Hadd mondjak valamit, Bill...
- A nevem Hildebrand, uram.
- Mondok én valami, bárhogy is hívják. Egy komornyik nem parancsolhat nekem a saját otthonomban. Ha nem tetszik, elmehet.
- Rendben, uram.
Vosper távozott, mint egy nagykövet, aki átvette a papírokat. Aztán olyan hangok támadtak, mint amikor csirkék mennek át a sövényen, és Mrs. Fisher viharzott be.
- Bradbury! - kiáltotta. - Megőrültél? Mr. Worple-nek természetesen mennie kell, ha Vosper azt mondja. Nem fogtad fel, hogy Vosper itt hagy minket, ha nem járunk a kedvében?
- Bánom is én, ha itt hagy!
Furcsa kifejezés ült Mrs. Fisher arcára.
- Bradbury - mondta. - Ha Vosper itt hagy minket, én belehalok. Sőt, mielőtt belehalok, még beadom a válópert. Be én!
- De drágám! - hüledezett Bradbury. - Rupert Worple! A jó öreg Rupie Worple! Barátok vagyunk, amióta csak az eszemet tudom!

- Nem érdekel.
- Együtt kezdtünk a Sing-Singben.
- Nem érdekel.
- Ugyanabba a testvériségbe választottak minket, a jó öreg An-alfa-bétába, méghozzá egyazon napon!
- Nem érdekel. Az égiek elküldték nekem a tökéletes főkomornyikot, és nem vagyok hajlandó elveszíteni.

Feszült csend telepedett rájuk.

- Hát, jó - adta meg magát mély sóhajjal Bradbury Fisher.

Aznap este megmondta a rossz hírt Rupert Worple-nek.

- Nem hittem volna, hogy ide jutunk, amikor együtt énekeltünk az Alma Mater énekkarában - méltatlankodott szomorúan Rupert Worple.
- Én sem - felelte Bradbruy Fisher. - De így kell lennie. Nem felelnél meg a hercegnek, Rupie. Nem felelnél meg a hercegnek.
- Isten veled, 8 097 564-es - búcsúzott Rupert Worple csendesen.
- Isten veled, 8 097 565-ös - suttogta Bradbury Fisher.

Aztán egy néma kézfogással a két barát elvált.

Rupert Worple távozásával szürke felhő telepedett Bradbury Fisher életének sugárzó egére. Mrs. Lora Smith Maplebury pontosan megérkezett. Miután egy sor velőig ható fintorral köszöntötte vejét az előcsarnokban, berendezkedett. Úgy látszott, örökre. Egy este pedig, mikor már-már úgy tűnt, Bradburynél végleg betelik a pohár, Mrs. Fisher félrevonta.

- Bradbury - szólt Mrs. Fisher -, jó hírem van!
- Elmegy az anyád? - kérdezte Bradbury reménykedve.
- Dehogy. Azt mondtam, jó hír. Újra elkezdek golfozni.

Bradbury Fisher belekapaszkodott a fotel karfájába, és borotvált arca hamuszürke árnyalatot öltött.

- Mit mondtál? - motyogta.
- Újra elkezdek golfozni. Nem csodás? Mindennap együtt játszhatunk.
Bradbury Fisher megrázkódott. Évek óta nem játszott a feleségével, de az emlék, mint egy régi háborús seb, időről időre gyötörte még.
- Vosper ötlete volt.
- Vosper!
Hirtelen ádáz harag szállta meg Bradburyt. Ez a kártékony komornyik egy otthonromboló! Bradbury eljátszott a gondolattal, hogy megmérgezi Vosper portóiját. Egy hozzáértő ügyvéd biztos elsimítaná a dolgot, hogy legrosszabb esetben megússza egy jelentéktelen pénzbírsággal.
- Vosper szerint mozognom kell. Azt mondja, nem tetszik neki a zihálásom.
- A micsodád?
- A zihálásom. Képzeld, zihálok.
- Ő is.
- Igen, de egy jó komornyiktól elvárják, hogy ziháljon. Egy ziháló asszony viszont egészen más. Vosper szerint a zihálásom nem lenne elég jó a hercegnek.
Bradbury Fisher nehezen vette a levegőt.
- Ha! - mondta.
- Szerintem kedves tőle, Bradbury. Ebből is látszik, hogy a legjobbat akarja nekünk, mint egy régi, jó szolga. Azt mondja, a zihálás a magas vérnyomás jele, és könnyű testmozgással orvosolható. Tehát mit szólnál, ha holnap reggel lenne az első játszmánk?
- Ahogy akarod - felelte Bradbury tompán. - Bár meg volt beszélve egy négyes játszma három úrral a klubból, de...

- Á, úgysem akarsz többé azokkal a buta férfiakkal szöszmötölni. Sokkal kellemesebb lesz édes kettesben játszani, csak te meg én.

Mindig is furcsa, megmagyarázhatatlan dolognak tartottam, hogy manapság, amikor a mélabú olyannyira eluralta a világirodalmat, és körülöttünk zord, ifjú pesszimisták a legkomorabb tanulmányokkal aratják a babérokat, egyetlen író sem szánta rá magát a golfozó feleség alakjának megmintázására. Nincs szívszaggatóbb téma, mégis teljesen mellőzik. Csak arra gondolhatok, hogy még a modern regényírók is érzik: valahol meg kell húzni a vonalat.

Meghaladja szerény képességeimet, hogy leírjam Bradbury Fisher érzelmeit, midőn az első elütőnél állva nézte, ahogy felesége ütni készül. Hozzá képest egy vadnyugati párbajhős bátoan vidám. Szerette ezt az asszonyt, de mostani viselkedésével mintha vasütőt mártott volna a szívébe.

A legtöbb golfozó nő körültekintően üt, de Bradbury még sosem látott senkit, aki ilyen komplett svéd-torna-gyakorlatsorrá változtatta volna azt az egyszerű feladatot, hogy az ütő fejét a labda mögé illessze. Mrs. Fisher négy hosszú percig csak kerülgette a labdát, legalábbis Bradburynek így tűnt, és ráeszmélt, hogy összesen tizennyolc szakasz van egy pályán. Tehát még legalább tizenhétszer kell végigszenvednie ezt a balettelőadást. Megrendült a fájdalomtól, és olyan erővel szorította ökölbe a kezét, hogy az ujjízületei elfehéredve dudorodtak ki a bőre alól. Azután az asszony lendített, a labda pedig bebucskázott egy körülbelül öt méterre lévő bozótosba.

- Hihi! - közölte Mrs. Fisher.

Bradbury élesen felkiáltott. Egy kacarászó golfost vett feleségül!

- Mit csináltam rosszul?
- Az isten szerelmére, asszony! - felelte Bradbury. - Úgy hátrahúztad a fejed, hogy csodálkoztam, miért nem esik le a nyakadról.
A negyedik lyuknál a szerencsétlen ember újabb bizonyítékát kapta, hogy egy rendes, derék asszonyka mennyire megváltozhat a golfpályán. Mrs. Fisher a tizenegyedik ütését végezte, majd átsétált a három méteren, ami elválasztotta a labdájától, és a tizenkettedik ütésére készült. Ekkor Bradbury észrevette, hogy mögöttük, az elütőpontnál két klubtársa várakozik. Bűntudat és szégyenérzet fogta el.
- Egy perc, szívem - mondta élete párjának, aki éppen megmarkolta a mashie-jét, és ütni készült. - Jobb, ha átengedjük ezeket az urakat.
- Kiket?
- Feltartunk néhány fickót. Intek nekik.
- Szó se lehet róla! - kiáltotta Mrs. Fisher. - Ki hallott ilyet!
- De drágám...
- Miért előznének meg minket? Mi voltunk itt előbb.
- De kicsikém...
- Nem mehetnek át! - szögezte le Mrs. Fisher. Felemelte a mashie-jét, és a levegőbe küldött egy nagy gyepkockát. Bradbury lehajtott fejjel követte párját a végeláthatatlanul hosszú úton.
Már leáldozóban volt a nap, amikor végre útjuk végére értek.
- Milyen igaza volt Vospernek! - állapította meg Mrs. Fisher miközben besüppedt az automobil párnázott ülésébe. - Máris sokkal jobban érzem magam!
- Igazán? - kérdezte Bradbury komoran. - Igazán?
- Holnap délután megint játszunk - mondta az asszony.

Bradbury Fisher kemény férfi volt. Egy hétig bírta. De a hét utolsó napján Mrs. Fisher ragaszkodott hozzá, hogy magukkal vigyék kedvenc airedale-terrierjét, Alfredet. Hiába beszélt Bradbury a Pályabizottságról és a pályára látogató kutyákkal szembeni előítéletükről. Mrs. Fisher közölte - és Bradbury riadtan pillantott az égre, mint aki azt várja, mikor sújt le az elkerülhetetlen villám ilyen istenkáromlás hallatán -, hogy a Pályabizottság egy rakás kicsinyeskedő idióta, és nem foglalkozik velük.

Így hát Alfred is velük ment. Megugatta Bradburyt, aki próbált a megfelelő csuklótartásra koncentrálni. Előreszaladva körbeugrált más játékostársakat, akik épp kényes chip ütésre készülődtek. Ráadásul minden pályán feltúrta a greent a lábával. Bradbury úgy vélte, ilyesmi lehet a pokol, és már bánta, hogy nem élt erényesebb életet.

De Alfred sem kerülhette el a méltó büntetést, amely lesújt mindazokra, akik dacolni mernek a Pályabizottságokkal. A hetedik szakaszon épp Mrs. Fisher mögött tartózkodott, amikor gazdasszonya lefelé lendítette az ütőt. A kutya akkora ütést kapott a jobb mellső lábára, hogy hangos vonyítással nekilódult, átvágtatott a hatodik greenen játszó négyfős társaságon, és fejest ugrott a második szakasz vizes akadályába. Ott is maradt, mígnem Bradbury, akit a keresésére küldtek, utána nem gázolt és ki nem halászta.

Mrs. Fisher lihegve érte utol őket. Majd meghalt az aggodalomtól.

- Mit tegyünk? Az ártatlan jószág lesántult! Tudom már: majd te cipeled, Bradbury.

Bradbruy Fisher halk, mekegésszerű hangot adott ki magából. A víz borzalmas hatással volt az állatra. Alfred száraz állapotban is erős szagot árasztott, de vizesen bekerült a

legbüdösebb élőlények elitjébe. Alfred aromája, ahogy azt a hirdetésekben szokták írni, „erős érzelmi értékkel" bírt.

- Cipeljem? Úgy érted, az autóhoz?

- Dehogy. Körbe a pályán. Nem akarok egyetlen napot se kihagyni. Amikor ütsz, leteheted.

Bradbury egy hosszú percig hezitált. Az „Ó, tényleg?" szavak ott voltak már a nyelve hegyén.

- Na, jó - mondta végül, és nagyot nyelt. Kétszer.

Aznap éjjel Bradbury Fishernek hajnalig nem jött álom szemére a Dubarry hálószobában. Ráébredt, hogy válságba került a családi élete. Tisztán felismerte: a dolgok nem mehetnek így tovább. Nem csupán a feleségével való közös, napi golfozás elviselhetetlen lelki kínja gyötörte. Az igazi baj az volt, hogy felesége látványa a pályán lerombolta az ideáljait, kiölte belőle azt a szeretetet és tiszteletet, amelyet mindaddig acél szilárdságúnak hitt.

A jó férj számára a felesége istennő, nála jóval magasabbrendű lény, akit imád, hódol előtte; egy fénylő csillag, amely utat mutat neki az élet hánykolódó tengerén. Akit piedesztálra állít, szentként tisztel. Márpedig, ha a szóban forgó nő másfél percig üt, rosszul tartja a nyakát, és fejbe találja a labdát, leesik a piedesztálról. Ráadásul Mrs. Fisher nem csupán egy nyakrosszultartó hosszanütő volt, hanem gúnyt is űzött a golf legszentebb elveiből. Feltartotta a jobb játékosokat. Nem tette vissza a kiütött fűcsomókat. Becsmérlően beszélt a Pályabizottságról.

A nap teljes reggeli pompájában ragyogott Goldenville egén, amikor Bradbury elhatározta magát. Nem játszik többet a nejével. Az mindkettejükkel szemben tisztességtelen volna. Úgy érezte, csak idő kérdése, hogy az asszony magas sarkúban jelenjen meg a pályán vagy megálljon az orrát púderezni,

miközben dühös négyesek várnak a sorukra. Akkor pedig a szerelem gyűlöletté változik, és elhidegülve élik le az életüket. Jobb most véget vetni ennek, amíg még megmaradt valami a régi rajongásból.

Mindent szépen előre kigondolt. Arra hivatkozva, hogy üzleti ügye van a városban, mindennap elszökik egy öt mérföldre lévő másik pályára.

- Drágám - mondta reggelinél -, sajnos legalább egy hétig le kell mondanunk a játékról. Reggeltől estig az irodában kell lennem.

- Ó, milyen kár! - mondta Mrs. Fisher.

- Biztos szívesen játszik veled a klub profija, vagy valaki más. Te is tudod, mennyire elszomorít a dolog. A közös golf volt számomra a nap fénypontja. De első az üzlet.

- Úgy tudtam, visszavonultál az üzlettől - jegyezte meg Mrs. Lora Smith Maplebury olyan fintorral, hogy megrepedt tőle egy kávéscsésze.

Bradbruy Fisher fagyosan nézett anyósára. Sovány, bamba tekintetű asszonyság volt, magas arccsonttal. Bradbury már vagy századszor érezte úgy, amióta a nő a házba lépett, hogy megérdemelne egy orrba vágást.

- Nem teljesen - felelte. - Még mindig nagy tulajdonosi hányadom van ebben meg abban. Jelen pillanatban olyan ügyekkel foglalkozom, amit el se mondhatok anélkül, hogy óriási titkokat áruljak el, amik talán... amik esetleg... amik tényleg... A lényeg, hogy be kell mennem az irodába.

- Ó, persze - mondta Mrs. Maplebury.

- Hogy érti, hogy persze? - kérdezte Bradbury.

- Ahogy mondtam. Persze!

- Miért persze?

- Miért ne? Talán nem szabad azt mondanom, hogy „persze"?
- Ó, persze - felelte Bradbury.
Megcsókolta a feleségét, és elhagyta a szobát. Kényelmetlenül érezte magát. Volt valami az asszony modorában, ami rossz előérzettél töltötte el.
Amennyiben hallhatta volna a távozását követő párbeszédet, még inkább aggódott volna.
- Gyanús! - közölte Mrs. Maplebury.
- Mi? - kérdezte Mrs. Fisher.
- A pasas viselkedése.
- Hogy érted?
- Megnézted alaposan, miközben beszélt?
- Nem.
- Remegett az orra hegye. Sose bízz olyan férfiban, akinek remeg az orra hegye.
- Kizárt, hogy Bradbury becsapna téged.
- Szerintem is. De attól még megpróbálhatja.
- Nem értelek, anyám. Úgy érted, szerinted Bradbury nem az irodába megy?
- Biztos, hogy nem.
- Azt hiszed...?
- Igen.
- Azt javaslod?
- Azt...
- Arra célzol...
- Arra.
Mrs. Fisher felnyögött.
- Ó, anyám, anyám! - kiáltotta. - Ha megtudnám, agy Bradbury hűtlen hozzám, kitekerném szegény pára nyakát!

- Határozott véleményem szerint a legkevesebb, mit igazi nőként tehetsz, hogy felfogadsz egy jó ügyvédet, aki megvédi az érdekeidet.
- Könnyen kideríthetjük, bement-e az irodába, felhívjuk őket és megkérdezzük.
-Hogy azt mondják, megbeszélése van. Biztos gondolt erre.
- Akkor mit tegyek?
- Várj - felelte Mrs. Maplebury. - Várj és figyelj!

Már sötétedett, amikor Bradbury hazaért. Fáradt volt, de jókedvű. Negyvenöt lyukat játszott saját neme társaságában. A fejét lehajtotta, szemét a labdán tartotta. Néger spirituálékat énekelt az öltözőben.

- Remélem, Bradbury, nem volt fárasztó napod - mondta Mrs. Maplebury.
- Egy kicsit - felelte Brabdury. - De nem vészes.

Boldogan fordult a feleségéhez:

- Szívem, emlékszel, milyen problémáim voltak a vasammal? Képzeld, ma...

Hirtelen elhallgatott. Mint minden jó férj, a közelmúltig ő is hazahozta a golfos problémáit, és a vacsora utáni meghitt beszélgetések során gyakran panaszkodott a feleségének, milyen nehezen tud egyenesen ütni vassal. Az imént majdnem elmondta, milyen szépen, nyílegyenesen ütött egész nap.

- A vasaddal?
- Ö... á... igen. Sok vasrészvényem van... Amellett acél, juta, pamut és mogyoró. Egy társaság le akarta verni a részvényeim árát. De ma helyre tettem őket.
- Helyre, mi? - mondta Mrs. Maplebury.
- Helyre, ha mondom - felelte Bradbury dacosan.
- Akárcsak én. Azt mondtam, helyre, mi?

- Hogy érted azt, hogy helyre?
- Ahogy mondtam. Helyre tetted. Vagy nem?
- Igen, helyre.
- Én is pont ezt mondtam. Helyre tetted, mi?
- Igen, helyre.
- Igen, helyre tetted! - helyeselt Mrs. Maplebury.

Bradbury megint kicsit nyugtalan lett. A párbeszédben ugyan nem volt semmi riasztó - sőt, pusztán mint beszélgetés, vidám és velős volt, ami arra volt hivatva, hogy könnyedebbé tegye az otthon légkörét. De megint csak volt valami az anyósa modorában, ami nyugtalanította Bradburyt. Motyogott néhány szót az orra alatt, majd elment átöltözni vacsorához.

- Ha! - mondta Mrs. Maplebury, miután becsukódott az ajtó.

Így álltak tehát a dolgok ekkor a Fisher-házban. Most, hogy idáig jutottam a történetben, és felfedtem ön előtt, hogy ez a férfi módszeresen becsapta a nőt, akinek New York egyik legfelkapottabb kápolnájában megesküdött, hogy szeretni és védeni fogja, ön, amennyiben olyan férj, amilyennek remélem, azt kérdezheti magától: „De mi van Bradbury Fisher lelkiismeretével?" Nyilván úgy érzi, réges-rég rágnia kéne a bűntudatnak. Arra gondolhat, hogy eddigre az önvád rányomta bélyegét a közeli gurításaira, ha a kezdő ütésein még nem is ütközött ki.

De megfeledkezik róla, hogy Bradbury Fishernek viharedzett, kifinomult lelkiismerete volt, amely élete nagy részét a Wall Streeten töltötte. A sok éves gyakorlat során a lelkiismerete kezelését tudománnyá egyszerűsítette. Amikor még aktívan ténykedett a Wall Streeten, sokszor követett el olyasmit a kisrészvényesek rovására, aminek hallatán még egy kalózhajón is felhördülnének, és még csak el sem pirult. Tehát

nem olyan férfi volt, aki tépelődik magában, amiért néha átejti őnagyságát.

Néha ugyan kicsit összerezzent, amikor arra gondolt, mi lesz, ha a neje rájön. De ezt leszámítva csupán tényt közlök, amikor azt mondom, Bradbury Fisher egy jottányit sem törődött vele.

A játéka amúgy jelentősen javult. Mindig is hajlamos volt túl nagyot ütni. Most pedig hirtelen azon kapta magát, hogy jól ítéli meg a távolságot a putter-jével. Két héttel azután, hogy elkezdte csalárd életét, azzal kápráztatta el magát és mindazokat, akik látták teljesítményét, hogy pályafutása során először száz ütés alá került. Márpedig minden golfozó tudja, hogy akinek ez sikerül, nem képes a bűnbánatra. Mardoshatja a lelkiismeret azt, aki száztizet teljesít, de a kilencvenhetet-kilencvennyolcat ütő embernél csupán az idejét vesztegeti.

Nem akarok igazságtalan lenni Bradbury Fisherrel. Nagyon is bánta, hogy nem újságolhatta el feleségének, amikor először végzett kilencvenkilenccel. Szerette volna félrevonni egy sarokba, hogy egy piszkavas és egy darab szén segítségével megmutassa, miként chipelte a labdát az utolsó lyuk mellé, hogy utána kényelmesen, egy méterről begurítsa. Egy héttel később pedig még jobban megbánta, hogy nem oszthatja meg diadalait egy figyelmes füllel, amikor is csodával határos módon kilencvenhat ütéssel végzett az ütés szerinti selejtezőkörben, és ezzel kvalifikálta magát a klubja éves meghívásos versenyének hatodik tizenhatos csoportjába.

- Megmondjam? - töprengett Bradbury, miközben a Queen Anne asztalon keresztül nézte feleségét a kristálybudoárban, ahová vacsora utáni kávéjukra vonultak vissza. - Inkább ne, inkább ne - súgta józan esze.

- Bradbury - szólt Mrs. Fisher.
- Igen, drágám?
- Nehéz napod volt a munkában?
- Igen, szívem. Nagyon-nagyon nehéz napom.
- Hö! - mondta Mrs. Maplebury.
- Hogy mondta? - kérdezte Bradbury.
- Azt mondtam, hö.
- Hogy érti azt, hogy hö?
- Csak hö. Úgy vélem, nincs semmi kivetnivaló abban, ha azt van kedvem mondani, hogy hö.
- Dehogy - ismerte el Bradbury. - Szó sincs róla. Egyáltalán nem. Parancsoljon.
- Köszönöm - felelte Mrs. Maplebury. - Hö!
- Rabszolgaként húzod az igát az irodában, ugye? - aggodalmaskodott Mrs. Fisher.
- Ahogy mondod.
- Nagyon megerőltető lehet.
- Szörnyen megerőltető. Igen, igen, szörnyen megerőltető.
- Akkor ugye nem esik nehezedre felhagyni vele?
Bradbury összerezzent.
- Felhagyni vele?
- Felhagyni az irodába járással. Tudod, drágám - folytatta Mrs. Fisher -, Vosper panaszkodott.
- Miről?
- Arról, hogy az irodába jársz. Azt mondja, még sose szolgált olyan embernél, aki kereskedelemmel foglalkozott, és nincs ínyére. A herceg nagyon lenézte a kereskedelmet. Úgyhogy attól félek, drágám, hogy fel kell hagynod vele.
Bradbury Fisher maga elé bámult. Furcsán csengett a füle. Annyira váratlanul érte az ütés, hogy megtántorodott.

Ujjai izgatottan markolták a karfát. Még az ajka is elsápadt. Ha eltiltják az irodától, milyen ürüggyel szökjön meg otthonról? Márpedig el kell szöknie, mert a következő két napban játszották a helyosztó mérkőzéseket a kupákért. Őrjítő volt a gondolat, hogy ne legyen ott. Kilencvenhatot ért el. A következő legjobb eredmény a saját csoportjában százegy volt. Életében először felcsillant előtte a remény, hogy kupát nyerhet. Márpedig bármily ékesszólóan is írnak a költők a szerelemről, ez az érzés meg sem közelíti azt a mámort, ami a huszonnégy hendikepes embert fogja el, ha elérhető közelségbe kerül egy kupához.

Vakon támolygott ki a helyiségből a dolgozószobájába. Magányra vágyott. Gondolkoznia kellett. Gondolkozni.

Az esti lap ott hevert az asztalon. Automatikusan kézbe vette, és átfutotta a címeket. Ekkor hangosan felkiáltott.

Felugrott a székéből, és kezében az újsággal a budoárba szaladt.

- Ti tudtatok erről? - kérdezte Bradbury Fisher izgatottan.

- Sok mindenről tudunk sok mindent - szögezte le Mrs. Maplebury.

- Mi az, Bradbury? - kérdezte Mrs. Fisher.

- Attól tartok, itt kell hagynom titeket néhány napra. Nagy kár, de ez van. Muszáj ott lennem.

- Hol?

- Á, hol? - kérdezte Mrs. Maplebury.

- A Sing-Singben. Most láttam az újságban, hogy holnap és holnapután avatják fel az új Osborne Stadiont. Mindenki ott lesz a társadalmi osztályomból, aki számít. Nekem is mennem kell.

- Muszáj?

- Mindenképp. Ha nem mennék, a közösségi szellem hiányának tartanák. A fiúk a Yale csapata ellen játszanak, utána pedig nagy vacsora lesz. Az se lepne meg, ha beszédet kellene mondanom. De ne aggódj, szívem - mondta, miközben szeretettel megcsókolta a nejét. - Észre se veszed, hogy elmentem, és már itt is vagyok. - Hirtelen Mrs. Mapleburyhez fordult. - Mit mondott? - kérdezte ridegen.

- Meg se szólaltam.

- Pedig azt hittem.

- Csak levegőt vettem. Csupán levegőt szívtam be az orrlyukaimon. Kérem, szóljon, ha nincs jogom levegőt beszívni az orrlyukaimon a házában.

- Jobban örülnék, ha nem tenné - felelte Bradbruy összeszorított fogakkal.

- Akkor megfulladnék.

- Igen - helyeselt Bradbury Fisher.

A világ összes piszkos kezű milliomosa közül, akik az özvegyek és árvák kifosztásával töltött évek után életük alkonyát a golfnak szentelték, egy sem lehetett olyan túlcsordulóan jókedvű, mint Bradbruy Fisher, amikor két nappal később hazatért. Minden álma valóra vált. Megtalálta a szivárvány alját. Más szavakkal: egy kis, három dollár értékű ónkupa tulajdonosa lett, melyet egy félszemű öregember legyőzésével nyert a Squashy Hollow Golf Klub Meghívásos Versenyének hatodik csoportjában.

Sugárzó örömmel lépett be a házba.

- Tra-la - énekelte Bradbruy Fisher. - Tra-la!

- Parancsol, uram? - kérdezte Vosper, akivel a hallban futott össze.

- He? Ja, semmi. Csak tra-la.

- Igenis, uram.

Bradbury Fisher Vosperre nézett. Életében először elöntötte a felismerés, hogy ez a Vbsper egy ritka derék fickó. Fátylat borított a múltra. Úgy ragyogott Vosperre, mint a felkelő nap.

- Vosper - mondta. - Mekkora fizetést kap?

- Sajnálattal kell közölnöm, uram - felelte a főkomornyik -, hogy jelen pillanatban nem jut eszembe az általam kapott juttatás pontos összege. Ha óhajtja, áttanulmányozhatom a feljegyzéseimet, hogy felfrissítsem a memóriámat.

- Ne fáradjon. Akármennyi is, megduplázom.

- Lekötelez, uram. Nem kétlem, hogy erről írást is fog adni nekem.

- Húszat is, ha kell.

- Egy is bőven megfelel, uram.

Bradbury elszökdécselt mellette, át a főúri hallon, egyenesen a kristály budoárba. A feleségét egyedül találta.

- Anyám lefeküdt - mondta. - Nagyon fájt a feje.

- Ne mondd! - felelte Bradbury. Mintha minden az ő kedvében járna ebben a két napban. - Csodálatos ismét itthon lenni.

- Jól érezted magad?

- Pazarul.

- Találkoztál a régi cimborákkal?

- Egytől egyig minddel.

- Tartottál beszédet a vacsorán?

- Hogy tartottam-e? A földön fetrengtek a nevetéstől, a pincérek úgy mosták fel őket.

- Gondolom, nagy vacsora volt.

- Hatalmas.

- Na és a futballmeccs?

- Életem legizgalmasabb meccse. Nyertünk. A 432 986-os száztíz jardot futva ért el touchdownt az utolsó öt percben.

- Igazán?
- Márpedig ez nem kis teljesítmény golyóval és lánccal a bokádon, nekem elhiheted.
- Bradbury - mondta Mrs. Fisher -, hol voltál az elmúlt két napban?
Bradburyben egy pillanatra megállt az ütő. A felesége most pontosan úgy nézett ki, mint az anyja. Házasságuk során először tudta elhinni, hogy a neje tényleg Mrs. Maplebury lánya.
- Hol? Hisz mondom.
- Egy pillanat, Bradbury - vágott közbe Mrs. Fisher. - Láttad a ma reggeli újságot?
- Nem. A fiúkkal való találkozás izgalma, meg minden...
- Akkor nem olvastad, hogy elhalasztották az új stadion felavatását a Sing-Singben, mert mumpszjárvány tört ki a börtönben?
Bradbury nyelt egy nagyot.
- Nem volt vacsora, nem volt futballmeccs, nem gyűltek össze az öregfiúk, nem volt semmi! Szóval... hol voltál, Bradbury?
Bradbruy ismét nyelt egy nagyot.
- Biztos, hogy jól értetted? - kérdezte végül.
- Biztos.
- Úgy értem, biztos nem valahol másutt történt?
- Biztos.
- Sing-Sing? Biztos jól olvastad a nevet?
- Biztos. Hol voltál, Bradbruy, az elmúlt két napban?
- Nos... öööö...
Mrs. Fisher köhintett.
- Csak kíváncsiságból kérdezem. A bíróságon úgyis fény derül az igazságra.

- A bíróságon?
- Természetesen haladéktalanul az ügyvédem kezébe helyezem az ügyet.
Bradbury görcsösen összerándult.
- Nem teheted!
- Dehogynem.
Bradbruy tetőtől talpig megrázkódott. Rosszabb érzés fogta el, mintha a döntőbeli ellenfele stymie-t ütött volna az utolsó greenen, kiegyenlítve az állást, hogy a tizenkilencediken kelljen eldönteni a meccset.
- Mindent elmondok - mormolta.
- Szóval?
- Szóval... az úgy volt.
- Igen?
- Ö... tehát. Valójában úgy történt.
- Folytasd.
Brabdury összekulcsolta a kezét, és amennyire csak tudta, kerülte a felesége pillantását.
- Golfoztam - mondta halk, színtelen hangon.
- Golfoztál?
- Igen... - Bradbury habozott. - Nem akarlak megbántani, és a legtöbb férfi egész biztos rendkívül jól érezné magát, de... én egy különc vagyok, angyalom, és az igazság az, hogy egyszerűen nem bírtam tovább veled játszani. Biztos bennem van a hiba, de... ez az igazság. Ha még egy kört játszom veled, drágám, azt hiszem, elkezdek körbe-körbe futkosni, és megverem a legjobb barátaimat. Így hát mindent végiggondoltam. Mivel nem akartalak megbántani az igazsággal, cselhez folyamodtam. Azt mondtam, az irodába megyek, de az iroda helyett Squashy Hollow-ba mentem, és ott játszottam.

Mrs. Fisher felkiáltott.

- Ott voltál ma és tegnap?

A válságos helyzet ellenére Bradburyt ismét magával ragadta az a vidám hangulat, amelyben belépett a házba.

- Ott voltam! - kiáltotta. - Felteheted rá a bagariacsizmádat, hogy ott voltam! Épp csak nyertem egy kupát, semmiség!

- Nyertél egy kupát?

- Felteheted rá a gyémánt fejdíszedet, hogy nyertem! Figyelj - mondta Bradbury, miközben kitörte egy méregdrága Boule asztal lábát. - Tudod, mi történt az elődöntőben? - ujjait az asztalláb köré fonta. - Én itt vagyok, látod, úgy tíz méterre a greentől. A másik fickó labdája a lyuk mellett, én meg itt. Azt hiszed, a legjobb, amit remélhettem, a döntetlen, mi? Na, csak figyelj! Odamentem a kis fehér labdához, kicsit megpöccintettem, és hiszed vagy sem, a kis fehér labda meg sem állt, míg be nem gurult a lyukba.

Elhallgatott. Rájött, hogy a vita szempontjából teljességgel lényegtelen mellékvágányra tévedt.

- Szívem - folytatta lázasan -, ne haragudj ezért. Talán, ha újból megpróbáljuk, minden rendbe jön. Adj még egy esélyt! Hadd jöjjek ki veled játszani holnap! Talán csak hozzá kell szoknom a játékstílusodhoz. Elvégre az olajbogyó sem ízlett, amikor először kóstoltam. A whisky sem. Vagy a kaviár, ha már itt tartunk. Talán, ha...

Mrs. Fisher megrázta a fejét.

- Soha többé nem játszom.

- Ó, figyelj rám...

Az asszony szeretettel nézett a férjére, szemében boldog könnyek csillogtak.

- Ismerhetnélek, Bradbury. Gyanakodtam rád. Milyen bolond voltam!

- Ugyan, ugyan - felelte Bradbury.
- Az anyám tehet róla. Telebeszélte a fejem.
Brabdury sok mindent szeretett volna mondani a felesége anyjára, de úgy érezte, ez most nem a megfelelő pillanat.
- Tényleg megbocsátasz, amiért elszöktem Squashy Hallow-ba játszani?
- Persze.
- Akkor miért nem játszunk kicsit holnap?
- Nem, Bradbury, soha többé nem játszom. Vosper megtiltotta.
- Micsoda!
- Egyik reggel meglátott a pályán. Odajött hozzám, és azt mondta - kedvesen és tiszteletteljesen -, hogy nem fordulhat elő még egyszer. Azt mondta a legnagyobb tisztelettel, hogy kínos feltűnést keltek, aminek véget kell vetni. Így hát feladtam. De semmi baj. Vosper szerint egy finom masszázs is elmulaszthatja a zihálásomat. Így hát mindennap masszázsra járok, és máris javult.
- Hol van Vosper? - kérdezte Bradbury rekedten.
- Ugye nem leszel goromba hozzá, Bradbury? Olyan érzékeny!
De Bradbury Fisher már nem volt a szobában.
- Csöngetett, uram? - kérdezte Vosper, amikor néhány perccel később belépett a bizánci dohányzóba.
- Igen - felelte Bradbury. - Vosper, én egyszerű, hétköznapi ember vagyok, ezért nem értek az ilyesmihez. Úgyhogy ne sértődjön meg, ha kérdezek valamit.
- Szó sincs róla, uram.
- Mondja, Vosper, rázott önnel valaha is kezet a herceg?
- Csupán egyszer, uram... a rosszul megvilágított folyosón összetévesztett a látogatóba érkezett érsekkel.

- Helyén való lenne, ha én most kezet ráznék önnel?
- Ha óhajtja, uram.
- Köszönetet akarok mondani, Vosper. Mrs. Fisher mondta, hogy eltiltotta a golftól. Azt hiszem, megmentett az őrülettől, Vosper.
- Ez fölöttébb megnyugtató, uram.
- A fizetését megtriplázom.
- Köszönöm szépen, uram. Ha már úgyis beszélünk, uram, engedje meg... Van egy apróság, amiről beszélni szeretnék önnel.
- Ki vele, Vosper!
- Mrs. Mapleburyról van szó.
- Mi van vele?
- Ha szabad így fogalmaznom, uram, aligha felelt volna meg a hercegnek.
Bradburyt vad öröm járta át hirtelen.
- Úgy érti...? - hebegte.
- Úgy értem, uram, hogy Mrs. Mapleburynek mennie kell. Félreértés ne essék, nem akarom kritizálni Mrs. Mapleburyt. Csupán annyit jegyzek meg, hogy egész biztosan nem felelt volna meg a hercegnek.
Bradbruy nagy levegőt vett.
- Vosper - mondta -, minél többet hallok erről a maga hercegéről, annál szimpatikusabb. Tényleg úgy véli, hogy Mrs. Mapleburynél meghúzta volna a határt?
- Határozottan, uram.
- Pompás fickó! Pompás fickó! A hölgy holnap távozik, Vosper.
- Köszönöm szépen, uram.
- És Vosper?
- Uram?

- A fizetése. Megnégyszerezem.
- Lekötelez, uram.
- Tra-la, Vopser.
- Tra-la, uram. Ez minden?
- Ez minden. Tra-la!
- Tra-la, uram! - mondta a főkomornyik.

Chester megfeledkezik magáról

Meleg, fülledt délután volt. A pillangók bágyadtan repkedtek a napfényben, a madarak a fák árnyas ölén pihegtek.

A Korelnök kedvenc karosszékében ülve réges-rég megadta magát az álmosító időnek. Szemét behunyta, feje a mellére csuklott. A pipa, amit szívott, mellette hevert a gyepen, és időről időre egy-egy horkantás tört fel az öregből.

Hirtelen valami megtörte a mozdulatlanságot. Éles reccsenés hallatszott, mint amikor fa törik. A Korelnök pislogva felült. Amint a szeme megszokta a kápráztató fényt, meglátta, hogy egy négyfős társaság épp most végzett a kilencedik szakaszon, és szétválnak. A társaság két tagja gyors, céltudatos léptekkel a klub oldalsó bejárata felé sietett, amerre a bárba lehetett jutni, a harmadik, látszólag búskomoran, a faluba vezető út felé indult. A negyedik a teraszra jött.

- Végeztek? - kérdezte a Korelnök.

A másik megállt, és megtörölte verejtékező homlokát. Lehuppant a szomszédos székbe, és kinyújtotta a lábát.

- Igen. A tizedikről indultunk. Atyám, de fáradt vagyok! Nem semmi ilyen időben játszani.

- Mi lett az eredmény?

- Az utolsó greenen nyertünk. Jimmy Fothergillel játszottam a plébános és Rupert Blake ellen.

- Mi volt az az éles, recsegő hang, amit hallottam? - kérdezte a Korelnök.

- A plébános törte szét a putterjét. Szerencsétlen flótásnak egész nap őrült pechje volt. Az sem segített rajta, hogy nem könnyíthetett a lelkén a hagyományos módon.

- Sejtettem, hogy ilyesmiről van szó - mondta a Korelnök - abból, ahogy lejött a greenről. A járása meggyötört lélekre vallott.

Társa nem válaszolt. Mélyen, egyenletesen lélegzett.

- Érdekes kérdés - folytatta a Korelnök elgondolkozva -, hogy nem kéne-e az egyházi személyeknek különleges helyzetükre való tekintettel nagylelkűbb hendikepet adni, mint a nyájnak, amellyel versenyeznek. Azóta követem a játékot, amikor még tollal bélelt labdát használtak, és szilárd meggyőződésem, hogy szitkozódás nélkül végigjátszani egy mérkőzést annyi, mint három ütés előnyt adni az ellenfélnek. Bizonyos alkalmakkor hatalmas szükség van egy jó szitkozódásra. Ennek visszatartása minden bizonnyal rossz hatással van a ganglionokra vagy az idegközpontokra, ami negatívan befolyásolja az ütés egyenletességét.

A szomszédos székben ülő férfi lejjebb csúszott a széken. Szája enyhén szétnyílt.

- Erről eszembe jut az ifjú Chester Meredith története - mondta a Korelnök. - Egy barátom, akivel úgy vélem, nem találkozott még. Nem sokkal azelőtt költözött el a környékről, hogy ön idejött. Egy ízben csaknem elúszott szegény fickó boldogsága, mert megpróbálta elfojtani ilyen irányú ösztöneit. Van kedve meghallgatni egy történetet?

A szomszédos székből horkolás hallatszott.

- Na, jó - egyezett bele a Korelnök. - Elmesélem.

Chester Meredith (mondta a Korelnök) az egyik legkedvesebb fiatalember volt, akit valaha ismertem. Jó barátok voltunk, amióta csak kisfiúként ideköltözött a családjával, és atyai szemmel kísértem végig életének fontosabb kríziseit. Én tanítottam meg ütni, és amikor huszonegy évesen problémái voltak a rövid játékával, hozzám

fordult tanácsért. Így hát abban a páratlan szerencsében részesültem, hogy jelen lehettem, amikor szerelembe esett.

Idekint szívtam az esti szivaromat, és néztem, ahogy az utolsó párosok befejezik a köreiket, amikor Chester kijött a klubból, és mellém ült. Rögtön láttam, hogy valami felzaklatta a fiút. Csodálkoztam, mert tudtam, hogy megnyerte az aznapi mérkőzését.

- Mi bánt? - kérdeztem.

- Á, semmi - felelte Chester. - Csak arra gondoltam, hogy vannak olyan emberi selejtek, akiket nem volna szabad beengedni egy jobb golfpályára.

- Úgy érti...

- A Bénabanda - felelte Chester szomorúan. - Az egész mérkőzésen feltartottak minket, hogy vinné el őket az ördög! Mit csináljunk az olyanokkal, akik annyit sem tudnak a játéketikettről, hogy egy szimpla meccsnek elsőbbsége van egy négy labdával játszó négyessel szemben? Órákat kellett várnunk, miközben úgy rohangáltak a pályán, mint a csirkék. Végül mind a négyen egyszerre vesztették el a labdájukat a tizenegyedik lyuknál, így végre megelőzhettük őket. Remélem, felfordulnak.

Csöppet sem csodálkoztam az indulatain. A Bénabanda négy, nyugalomba vonult üzletemberből állt, akik azért kezdtek ebbe a nemes sportba életük derekán, mert az orvosuk mozgást írt elő nekik. Bizonyára minden klubnak megvan ez a fajta keresztje. Ritkán lázadoztak a klubtagjaink, de kétségtelen, hogy a Bénabanda viselkedésében volt valami különösen irritáló. Annyira igyekeztek, hogy szinte felfoghatatlannak tűnt, miért olyan lassúak.

- Mind tiszteletre méltó emberek - feleltem -, és úgy tudom, nagy megbecsülésnek örvendtek az üzletágukban. De elismerem, hogy a pályán valóságos sorscsapások.

- A gadarenusi disznók* egyenes ági leszármazottai - közölte Chester. - Valahányszor megjelennek, azt várom, hogy lerohannak a dombon az első elütőtől, és a másodiknál lévő tóba vetik magukat. Hogy az a...

- Csitt! - szóltam rá.

A szemem sarkából észrevettem, hogy egy lány közeledik, és féltem, Chester megfeledkezik magáról és erős szavakat talál használni. Tudniillik Chester azon golfozók közé tartozott, akik a zaklatott pillanatokban igen ékesszólóan fejezték ki magukat.

- Hűha! - mormolta.

A lány elment. Nem hibáztatom Chestert, amiért megbámulta. Gyönyörű, fiatal szépség volt, hajlékony alakkal és tökéletes arccal. Haja sötét gesztenyebarna, a szeme kék, az orra kicsi, épp csak annyira fitos, mint egy könnyű vasütő. A lány eltűnt, és Chesterből, aki csaknem nyakát törte igyekezetében, hogy a klubház sarka mögött is követhesse szemével, mély sóhaj tört fel.

- Ki ez? - suttogta.

Ebben segíthettem. Így vagy úgy, de én mindent megtudok, ami a környéken történik.

- Ő Miss Blakeney. Felicia Blakeney. Egy hónapra jött Waterfieldsékhez látogatóba. Úgy tudom, Jane Waterfields iskolatársa volt. Huszonhárom éves, van egy Joseph nevű kutyája, jól táncol, és utálja a paszternákot. Atyja nagyra

---

* **Jézus Gadarenusban találkozott egy megszállottal, és a benne lakozó ördögöket egy disznónyájba költöztette**

becsült szociológus, anyja Wilmot Royce, a híres regényíró. Mint tudja, legújabb regényét, *A lélek kanálisait* betiltatta az Erkölcsvédő Liga. Fivére, Crispin Blakeney, a kiváló ifjú kritikus és esszéista, jelenleg Indiában tanulmányozza a helyi viszonyokat, hogy aztán előadásokat tartson a témában. A hölgy tegnap érkezett, ezért csak ennyit tudtam kideríteni róla.

Chester tátott szájjal bámult, amikor beszélni kezdtem. Mire elhallgattam, még nagyobbra tátotta. Szeme eksztatikus csillogása tompa gyötrelemmé halványult.

- Istenem! - motyogta. - Milyen esélye lehet egy magamfajta bugrisnak egy ilyen családban?

- Tetszik neked?

- A napra lehet nézni, de rá nem - felelte Chester egyszerűen.

Megveregettem a vállát.

- Bátorság, fiam - mondtam. - Ne feledd, sose szabad lebecsülni egy olyan jóravaló ember szerelmét, aki csak néhány ütéssel kap ki a klub profijától egy tizennyolc szakaszos mérkőzésen.

- Ez mind szép és jó. De ez a lány alighanem egy észkombájn. Úgy fog rám nézni, mint egy tanulatlan varacskos disznóra.

- Bemutatlak neki, és meglátjuk. Kedves lánynak tűnik.

-Ön aztán tud bókolni! - csattant fel Chester. - Micsoda ékesszólás! Szépen vagyunk. Kedves lány!? Az egyetlen lány a földön! Az asszonyok gyöngye. A legcsodálatosabb, legdöbbenetesebb, legszebb angyal, aki valaha csak belélegezte az illatos levegőt. - Elhallgatott, mint akinek hirtelen eszébe jutott valami. - Azt mondta, a fivére neve Crispin?

- Igen. Miért?

Chester eleresztett néhány szitokszót.

- Ez is azt mutatja, mennyire igazságtalan a világ.
- Hogy érted?
- Egy iskolába jártunk.
- Ez remek alap a barátkozáshoz, nem igaz?
- Azt mondja? Azt hiszi? Akkor hadd közöljem, hogy legalább hétszáznegyvenhatszor rúgtam fel azt a nyomorult féreg Crispin Blakeney-t azon néhány év alatt, amíg ismertem. Borzalmas alak. Bármikor beállhatna a Bénabandába. Önt nem ütné meg a guta? Szerencsém van ismerni a lány bátyját, de kiderült, hogy látni se bírjuk egymást.
- De a lánynak ezt nem kell tudnia.
- Úgy érti...? - nézett rám riadtan. - Úgy érti, tegyek úgy, mintha barátok lennénk?
-Miért ne? Tekintve, hogy Indiában van, aligha hazudtolhatja meg.
- Te jó ég!
Egy ideig a gondolataiba merült. Láttam rajta, hogy kezd megbarátkozni az ötlettel. Mindig is ez volt Chesterrel. Idő kellett neki.
- Szavamra, nem is rossz ötlet! Ezzel repülőrajtot vehetnék, mint mikor az első két lyukon egy ütéssel jobb vagyok a pálya átlagánál. A jó kezdésnek nincsen párja. Szavamra, így teszek.
- Helyes.
- Felidézem a régi szép időket, amikor puszipajtások voltunk, meg minden.
- Pontosan.
- Persze nem lesz könnyű - vetette közbe Chester. - Azért teszem, mert szeretem Miss Blakeney-t. Semmi más nem tudna rávenni, hogy kedves dolgokat mondjak arról a nyomorultról. Akkor rajta! Legyen szíves, ismertessen össze minket minél előbb, rendben? Sietek.

Az előrehaladott kor egyik előnye, hogy az ember nyugodtan ráerőltetheti a társaságát egy fiatal hölgyre anélkül, hogy az illető hölgy kihúzná magát, és így kiáltana: „De uram!"

Nem volt nehéz összeismerkednem Miss Blakeney-vel, és miután ez megtörtént, első dolgom volt rászabadítani Chestert.

- Chester - szóltam oda barátomnak, aki túljátszott nemtörődömséggel bóklászott a közelben. - Ismerkedj meg Miss Blakeney-vel. Miss Blakeney, ez az én ifjú barátom, Chester Meredith. Egy iskolába járt az ön Crispin bátyjával. Jól tudom, hogy közeli barátok voltak?

- Kebelbarátok - mondta Chester némi késéssel.

- Tényleg? - kérdezte a leány, aztán hosszú hallgatás következett. - Most Indiában van.

- Igen - felelte Chester. Megint hallgattak.

- Remek fickó - jegyezte meg Chester mogorván.

- Crispin nagyon népszerű - állapította meg a lány. - Bizonyos körökben.

- Mindig is a legjobb cimborám volt - közölte Chester.

- Igazán?

Nem voltam elégedett a dolgok alakulásával. A lány hűvösen és barátságtalanul viselkedett. Attól féltem, Chester mogorvasága miatt. A szégyenlősség, különösen a „szerelem első látásra" hatásával kombinálva, furcsa változást idézhet elő egy férfiban. Chester jelen esetben természetellenesen merev és kimért lett tőle. Pedig az egyik legvonzóbb tulajdonsága vidám, kisfiús mosolya volt. Szégyenlősségében azonban olyan mértékben visszafogta magát, hogy ennek nyoma sem maradt. Nemcsak, hogy nem mosolygott, de olyan férfi benyomását keltette, aki soha nem mosolygott még, és nem is fog. A szája egyetlen, merev vonallá vékonyodott. A hátát, úgy tűnt, megvető ellenszenv egyenesíti ki. Olyan

lekezelő volt Miss Blakeney-vel, mintha ez a sugárzó fiatal lány nem lenne több hitvány, gyönge bábnál.

Úgy véltem, a legjobb, ha magukra hagyom őket, hadd oldódjanak föl. Gondoltam, talán az én jelenlétem veri béklyóba Chester modorát. Kimentettem magam, és visszavonultam.

Beletelt néhány napba, mire viszontláttam Chestert. Egy este átjött hozzám vacsora után. Lehuppant egy székre, és hosszú percekig nem szólalt meg.

- Szóval? - törtem meg végül a csendet.
- Eh? - rezzent össze Chester.
- Találkoztál mostanában Miss Blakeney-vel?
- Mi az, hogy!
- Na, és hogy érzel iránta közelebbi ismeretség után?
- Eh? - kérdezte Chester szórakozottan.
- Még mindig szereted?
- Hogy szeretem-e? - kiáltotta érzelmektől remegő hangon. - Persze hogy szeretem! Ki ne szeretné? Ostoba fajankó lennék, ha nem szeretném. Tudja - folytatta a fiú olyan tekintettel, mint egy ifjú lovag, aki a távolban megpillantotta a Szent Grált -, tudja, ő az egyetlen nő az ismerőseim közül, aki nem lendít túl nagyot az ütővel. Csak egy szép, határozott, erőteljes féllendítés, nagyon jó átvezetéssel. Na, és még valami. Nem fogja elhinni, de majdnem olyan keveset lenget, mint George Duncan. Tudja, hogy a nők alapjában véve mind sokat lengetnek ütés előtt. Másfél percig szöszmötölnek, mint egy fonalgombolyaggal játszó macska. Ő viszont egyszer határozottan beméri a labdát az ütővel, azután *bing!* Nincs senki hozzá fogható.
- Ezek szerint golfoztál vele?
- Csaknem mindennap.

- Hogy megy a játék?
- Borzasztóan. Rossz az időzítésem.
Aggodalom fogott el.
- Remélem, kedves fiam - mondtam izgatottan -, visszafogod az érzelmeidet, amikor Miss Blakeney-vel vagy a pályán. Ismered magadat. Remélem, a rosszul időzített ütéseidkor nem használod azt a nyelvezetet, mint rendesen.
- Én? - méltatlankodott Chester. - Még hogy én? Remélem, egy percig sem gondolja, hogy olyan kijelentésekre mernék vetemedni előtte, amitől elpirul az arcocskája? Egy püspök is játszhatna velem, és nem hallana semmi újat.
Megnyugodtam.
- Hogy haladsz a beszélgetéssel? - kérdeztem. - Amikor bemutattalak titeket egymásnak... bocsásd meg egy öreg barátodnak a kritikát... de úgy viselkedtél, mint egy torokfájós, kitömött béka. Javult valamit a helyzet ezen a téren?
- Nagyon is. Mintha felvágták volna a nyelvem. Leginkább a bátyjáról beszélek. Időm nagy részében a kis tetűt fényeztem. Kezd könnyebbé válni. Gondolom, az akaraterő. Na, és persze sokat beszélek az anyja regényeiről.
- Elolvastad őket?
- Az utolsó nyavalyás sorig - az ő kedvéért. Most mondja, van ennél nagyobb bizonyíték a szerelemre? Te jó ég, micsoda szenny, amit összeír az a nő! Erről jut eszembe, el kell küldenem valakit a könyvesboltba a legújabb könyvéért... tegnap jelent meg. A címe: *Az élet bűze.* Úgy tudom, a *Szürke penész* folytatása.
- Bátor fiú - szorítottam meg a kezét. - Bátor, elszánt fiú!
- Ó, többre is képes lennék érte. Kis ideig hangtalanul szivarozott.
- Egyébként holnap megkérem a kezét.

- Máris?
- Nem tudok tovább várni. Eddig bírtam visszafogni magam. Ön szerint hol lenne a legjobb? Ezt mégsem lehet elintézni az utcán sétálva vagy teázás közben. Arra gondoltam, hogy kint, a pályán rugaszkodom neki.
- Jobb helyet nem is választhatna. A pálya... a természet katedrálisa.
- Ám legyen. Majd szólok, hogy sikerült.
- Sok szerencsét, fiam - mondtam.

Na, és mindeközben Felicia? Sajnos, mi sem állt távolabb tőle, mint hogy viszonozza a Chester létfontosságú szerveit perzselő érzelmeket. Ifjú barátom pontosan olyan típusú embernek tűnt előtte, amilyet a legjobban utál. Felicia Blakeney ugyanis kisgyermekkora óta kultúrsznobok közt élt. Ő pedig mindig is olyan férjről álmodott, aki egyszerű, nyílt, földhözragadt, és fogalma sincs róla, hogy az Arbat Moszkva külvárosa vagy egy újfajta orosz ital. Az olyan férfiútól, mint Chester, aki saját bevallása szerint evés helyett is inkább az anyja regényeit olvassa, Feliciát kiverte a veríték. A bátyja, Crispin iránti rajongása pedig végleg megpecsételte az ellenszenvét.

Felicia engedelmes gyermek volt, és szerette a szüleit. Nem volt könnyű, de sikerült. Viszont úgy érezte, a bátyja, Crispin már neki is sok. Kibírhatatlan alak, a barátai pedig még nála is rosszabbak. Vékony hangú, önhitt, cvikkeres ifjak, akik leereszkedően beszéltek Életről és Művészetről. Amikor Chester pironkodás nélkül bevallotta, hogy ő is közéjük tartozik, tízütéses hátrányba került úgy, hogy már csak kilenc ütésre volt lehetősége.

Ön joggal kérdezheti, hogy a fiúnak a pályán tanúsított csodálatos képességei miért nem enyhítették meg a lányt. Az

igazság az, hogy játéka pozitív hatását teljesen semlegesítette a viselkedése. Felicia mindig is kellő csodálattal és tisztelettel övezte a golfot, azonban Chester golffal szemben tanúsított magatartásában szörnyű sekélyességet fedezett fel. Az történt ugyanis, hogy Chester, afeletti igyekezetében, nehogy csúnyán beszéljen, egyfajta lányos kuncogásban keresett feloldást, amitől Feliciának borsódzott a háta, valahányszor meghallotta.

Tehát a fiatalember nem is viselkedhetett volna kártékonyabban az ügyére nézve. Aznap azonban, amikorra a leánykérést időzítette, egész jó hangulatban kezdtek. Chester egy szép, kétszáz méteres ütéssel indított az első elütőről, ami egy pillanatra felébresztette a leány tiszteletét. Ám a negyedik szakaszon, egy csodás brassie ütés után Chester egy női cipősarok nyomába ragadva találta a labdáját. Máskor az ilyen bosszúságok folyékony szitokáradatot fakasztottak belőle, de most uralkodott magán.

- Hihi! - kuncogott Chester, miközben a niblick-jéért nyúlt. - Egyszer hopp, másszor kopp - mondta, a lány pedig a lelke mélyéig megborzongott.

Miután beütötték a labdát, Chester a következő szakaszig vezető sétát Felicia édesanyjának irodalmi stílusát dicsérő megjegyzésekkel próbálta feldobni. A következő elütés utáni séta közben pedig megkérte a lány kezét.

A körülményeket figyelembe véve nem is fogalmazhatott volna szerencsétlenebbül. Nem sejtvén, hogy a végzetébe rohan, Chester ismét Crispinről kezdett beszélni. Úgy állította be a dolgot Felicia előtt, mintha leginkább Crispin kedvéért akarná a házasságot. Ecsetelni kezdte, milyen jólesne Crispin bátyónak, ha régi cimborája a családba kerülne. Lefestette kicsiny otthonukat, ahová Crispin bármikor beugorhat, mint

egy kis nyuszi. Nem csoda hát, hogy amikor mondanivalója végére ért és a rémült lány végre szóhoz jutott, kerek perec visszautasította.

Az ilyen pillanatokban ütközik ki a jó neveltetés.

Azok, akik nem élvezték az alapos golfképzés előnyeit, hasonló helyzetben hajlamosak rossz útra térni. A hirtelen támadt fájdalom hatására inni kezdenek, kicsapongó életmódot folytatnak és szabadverseket írnak. Chester szerencsére megmenekült mindettől. Másnap találkoztam vele, miután kosarat kapott. Mellbe vágott, milyen komor elszántság tükröződik arcán. Bármennyire is sebzett volt, láttam, hogy ura a sorsának, és kemény, mint a kő.

- Sajnálom, fiam - mondtam együtt érzően, amikor közölte a szomorú hírt.

- Nincs mit tenni - felelte bátran.

- A válasza végleges volt?

- Teljesen.

- Tehát nem fontolgatja, hogy újfent próbálkozik nála?

- Semmi értelme. Tudomásul veszem, ha elutasítanak.

Vállon veregettem, és az egyetlen lehetséges vigasszal hozakodtam elő.

- Elvégre, még mindig ott a golf. Bólintott.

- Igen. Úgyis fel kell javítanom a játékomat. Itt a remek alkalom. Mostantól komolyan veszem ezt az időtöltést. Ez lesz az életcélom. Ki tudja? - motyogta, és hirtelen fény csillant a szemében. - Az amatőrbajnokság...

- A nyílt bajnokság! - kiáltottam, mert örömmel vettem át a lelkesedését.

- Az amerikai amatőrbajnokság - felelte Chester kipirulva.

- Az amerikai nyílt bajnokság! - visszhangoztam.

- Még soha, senkinek nem sikerült mind a négy.

- Senkinek.

- Csak figyeljen! - mondta Chester Meredith.

Körülbelül két héttel ezután történt, hogy egy reggel benéztem Chester házába. Épp a pályára indult. Mint azt a korábban felidézett beszélgetésünk során megjósolta, Chester a nappali órák zömét a pályán töltötte. Az elmúlt két hétben olyan dühödt energiával fogott neki játéka javításának, hogy beszédtémává vált a klubházban. Mindig is a legjobb helyi játékosok egyike volt, de most megdöbbentő zsenialitásra tett szert. Azokat, akik eddig egy szinten voltak vele, két-három ütéssel verte. Még a klub profijának is épp csak döntetlenre futotta. Ismét eljött az Elnöki Kupa, és Chester másodszor is játszi könnyedséggel elnyerte.

Amikor megérkeztem hozzá, barátom épp a chippelést gyakorolta a nappaliban. Láttam, hogy erős érzelmek gyötrik, és első szavaival el is árulta az okát.

- Holnap elmegy - mondta váratlanul, miközben a labdát a polc fölött átemelte a díványra.

Nem is tudom, hogy sajnáltam vagy örültem inkább. Felicia távolléte természetesen hatalmas űrt hagy maga után, de Chester talán könnyebben kilábal a megszállottságából.

- Á - jegyeztem meg óvatosan.

Chester közömbösen célozta meg a labdáját, de a füle rángatózásából láttam, hogy mélyen megindult. Nem lepett meg, amikor fejbe csapta a labdát, ami a szenesvödörbe esett.

- Megígérte, hogy ma reggel játszik velem egy utolsó kört - mondta.

Megint csak kétségeim voltak, hogyan fogadjam a dolgot. Szép, költői idea, hasonlóan, mint Browningtól *Az utolsó közös lovaglás,* ám nem voltam biztos benne, hogy bölcs

gondolat. De nem tartozott rám, így hát csupán vállon veregettem, ő pedig összeszedte az ütőit, és elment.

Tapintatból nem ajánlottam fel társaságomat erre a játszmára, így csupán később tudtam meg, pontosan mi is történt. Úgy tűnik, eleinte a lelki gyötrelem rossz hatással volt Chester játékára. Ütése az első elütőről balra kanyarodott, és csakis annak köszönhetően fejezte be a szakaszt öttel, hogy egy erős niblick ütéssel sikerült kijönnie a roughból. A második lyuknál, a vizes szakaszon az első labdája a tóba esett, így ismét öttel végzett. Csak a harmadik szakaszon kezdte összeszedni magát.

Az igazi golfjátékos arról ismerszik meg, hogy képes felállni a rossz kezdés után. Chester kimagaslóan értett ehhez. Egy gyarló ember alighanem keresztet vetett volna a mérkőzésre, miután ütésszáma az első két lyuk után máris hárommal a bogey felett volt. Chester viszont egyszerűen felismerte, hogy gyorsan neki kell állnia birdie-ket gyártani. Nem is késlekedett. Mindig is hosszúakat ütött, de a harmadik lyuknál felülmúlta önmagát. Mint tudja, felfelé emelkedő az egész szakasz, de Chester kezdő ütése rögtön kétszázhúsz méterre repítette a labdát. Egy hasonlóan erős, egyenes brassie ütéssel a green szélére került, és egy hosszú gurítással lyukba talált, kettővel a bogey alatt. Birdie-t szeretet volna elérni, de eagle lett belőle. Úgy vélem, ez a csodálatos mutatvány meglágyította volna Felicia szívét, de eddigre a sok gyötrelem miatt Chester már egyáltalán nem tudott mosolyogni. Ahelyett tehát, hogy úgy viselkedett volna, ahogy elvárható attól, aki három ütéssel végez az ötütéses szakaszon, az ő arckifejezése közönyös, higgadt maradt. Miközben Felicia Chestert figyelte, ahogy az elütőn kimérten, pontosan, udvariasan, de kívülről nézve teljesen embertelenül a teere helyezte a labdáját, a lány

elfojtotta magában azt a felindulást, amely egy pillanat erejéig már-már megbecsüléssé változott. Úgy vélte, pontosan így viselkedne a bátyja, Crispin, ha kettővel bogey alatt teljesítene egy lyukat.

Mégsem bírta ki vágyakozó sóhaj nélkül, amikor a következő két lyukon elért négy-négy ütés után Chester a hatodikon ismét nyert egy ütést a bogey-hoz képest. A hetedik szakasznál egy zseniális spoon ütéssel az addigi döntetlenről eggyel a pályaátlag alá került, mert a százhetven méteres szakaszt két ütésből teljesítette. De a rövid gyöngédségi roham elmúlt, és miután két újabb négyütéses szakasszal az első kilenc végére értek, a leányzó nem vállalkozott többre, mint az illedelmes gratulációra.

- Eggyel a bogey alatt az első kilencen - mondta. - Csodás!
- Eggyel a bogey alatt! - mondta Chester fásultan.
- Harmincnégy ütés. Mennyi a pályarekord?

Chester meglepődött. Annyira szórakozott volt, hogy eszébe sem jutott a pályarekord. Hirtelen ráébredt, hogy a profi, aki addig a legalacsonyabb ütés szerinti eredményt elérte - a másik pályarekordot Peter Willard tartotta százhatvaneggyel, amit még első évében ért el -, csak egy ütéssel állt jobban az első kilencben, mint Chester aznap.

- Hatvannyolc - mondta.
- Milyen kár, hogy az elején ütéseket vesztett!
- Igen - felelte Chester.

Szórakozottan beszélt - a lány számára úgy tűnt, affektálva, lelkesedés nélkül -, mert most jutott először eszébe, hogy megpróbálkozhatna a pályarekorddal. Egyszer már sikerült neki harmincnégy ütéssel teljesíteni az első kilencet, de akkor nem érezte azt az ellenállhatatlan erőt, ami elönti a csúcsformába lendült golfozót. Akkor, régen tudta, hogy egész

idő alatt szerencséje volt. Betalált, igaz, de minden lyukba gurítás előtt imádkozott magában. Ma azonban felül állt minden kételkedésen. Amikor megérintette a labdát a greenen, tudta, hogy a lyukba talál. A pályarekordot? Miért is ne? Micsoda utolsó felajánlás, amelyet Felicia lába elé helyezhet! Elutazik, mindörökre kilép az életéből. Valami más pasas felesége lesz, de ennek a csodás körnek az emléke élete végéig vele marad. Amikor Chester sokadszorra nyeri a nyílt és az amatőrbajnokságot, Felicia majd azt mondja magában:

„Ott voltam, amikor megdöntötte a klubjában a pályarekordot!"

Nem kell mást tennie, mint nyerni néhány ütést az utolsó kilencen. Hármakat csinálni ott, ahol máskor néggyel is megelégszik. Vardonra, megpróbálja!

Ön, aki ismeri a pályát, nyilván úgy véli, hogy a stratégia, amelyet Chester Meredith felvázolt maga előtt - két ütést nyerni a második kilenc harmincöt ütéséből - méltán elborzasztaná az emberiséget. A profink hatodik volt az előző nyílt bajnokságon, de még neki sem sikerült soha harmincöt ütés alatt tökéletes golffal, eggyel a par alatt. Chester azonban olyan hangulatban volt, hogy fel sem merült benne a kudarc lehetősége, miközben feltette a teere a labdát a tizedik szakasz elütőjén. Teste minden izma tökéletes összhangban mozgott a többivel. Úgy érezte, a csuklója mintha edzett acélból lenne, szeme pedig, mint a sasé, milliméter pontossággal felmérte a rövid közelítő ütéseket. Erőteljesen ütött, és a labda olyan közel süvített el az irányjelző táblához, hogy egy pillanatra úgy tűnt, nekimegy.

- Ó! - kiáltotta Felicia.

Chester meg sem szólalt. Követte a labda útját. Átvitorlázott a dombtetőn. Mivel jól ismerte a pályát, szinte pontosan meg

tudta volna mondani melyik fűcsomóra esett. Onnan egy vassal révbe érhet, és egyetlen lyukba gurítással megszerzi a birdie-t, amelyre szüksége van. Két perccel később három méterről lyukba gurította a labdát; összesen három ütéssel végzett.

- Ó! - kiáltotta Felicia ismét.

Chester némán sétált a tizenegyedik elütőhöz.

- Hagyja csak - mondta a lány, amikor Chester lehajolt, hogy a teere helyezze Felicia labdáját. - Nem játszom tovább. Sokkal szívesebben nézem önt.

- Ó, egész életében nézhetne! - felelte Chester, de csak magában.

Valójában azt mondta:

- Ám legyen - egyezett bele olyan ridegen, hogy Felicia ereiben megfagyott a vér.

Mint arra már nyilván ön is rájött, a tizenegyedik az egyik legnehezebb lyuk a pályán. Meglepően könnyűnek tűnik, de a jobboldalt húzódó kis ligetecske, amely látszólag oly ártalmatlan, a legvégzetesebb ponton terül el ahhoz, hogy a legkisebb mértékben mellényesett labdát is elnyelje. Chester utolsó ütéséből pedig hiányzott a mértani precizitás. Úgy száz méterre az elütőtől a labda szinte észrevehetetlen mértékben elkanyarodott kicsit, nekiment egy ágnak, és a kusza aljnövényzetbe esett. Chesternek két ütésébe került kihozni onnan és a greenre juttatni. Aztán a labda a hosszú gurítás után körbepörgött a lyuk szélén, és ott is maradt. Egy röpke másodpercre tüzes szavak tolultak barátom ajkára, de az utolsó pillanatban észrevette magát, és visszatartotta őket. Ránézett a labdára, majd a lyukra.

- Cöcö! - mondta.

Felicia nagyot sóhajtott. A roughban bemutatott niblick ütés nagy hatással volt rá. Bárcsak ez a csodálatos golfozó emberibb volna! Bárcsak állandóan ezzel a férfival lehetne, hogy megtudja, pontosan mit csinál a bal csuklójával, ami azt a csodás lendületet adja a lendítéseinek! Talán egy nap ő is megtanulhatná. Merthogy józan, becsületes lány lévén teljes mértékben tisztában volt vele, hogy a faütővel nem képes elérni a szükséges távot. Egy olyan férjjel az oldalán, mint Chester, aki inspirálná, tanítaná, bármire képes lenne. Ha rossz a tartása, Chester egyetlen szóval helyretenné. Ha kicsit mellényes, ő gyorsan megmondaná, mit csinált rosszul. Tudta, egyetlen szavába kerülne visszavonni az elutasítást és egy életre magához láncolni Chestert.

De fizethet egy lány ekkora árat? Amikor Chester eagle-t ütött a harmadik szakaszon, unottnak látszott. Amikor kihagyta az utolsó lyukra gurítását, nem is érdekelte. „Cöcö!" Hogy lehet ilyet mondani ilyen percben? Nem, gondolta szomorúan, kizárt. Chester Meredith-hez menni olyan lenne, mintha a férjében egybegyúrnák Soames Forsyte-ot, Sir Willoughby Patterne-t, és Crispin összes barátját. Így hát felsóhajtott, és nem szólt semmit.

Chester úgy mérte föl a helyzetet a tizenkettedik elütőn állva, mint egy tábornok csata előtt. Hét lyuk volt hátra, és kettővel bogey alatt kellett teljesítenie.

Az előtte álló szakasz kevés lehetőséget hagyott. Hosszú, küzdelmes, kanyarodó szakasz volt. Még Ray és Taylor is öt ütésből jutottak át rajta, amikor bemutató játékot tartottak a pályán. Itt nem volt mit tenni.

A tizenharmadik - meredek kaptató, ahol másodiknak egy hosszú vasütés kell, és egy takarásban lévő, bunkerektől övezett green vár. Senki se reménykedhet négynél

kevesebben. A tizennegyediknél, ahol a terep meredeken lejt a völgybe, egyenesen a vízmosásba, egyszer sikerült Chesternek három ütéssel megnyerni, de az vakszerencse volt. Nem, ennél a három lyuknál örülhet, ha nem veszít ütést, és reménykedhet, hogy a tizenötödik lyuknál megint spórolhat egyet. A tizenötödik egyenesen emelkedik a sík greenig, amit bunkerek ölelnek körbe. Kevés nehézséget támaszt a felkészült golfozóval szemben, aki csúcsformában van. Egy bunker nem jelenthetett akadályt Chesternek jelenlegi diadalmenetében. A második, mashie-vel végzett ütése már-már csúfolódóan közel repült át az árok fölött, és mintegy harminc centire állt meg a labda a lyuktól. A tizenhatoshoz érve már nem volt más dolga, mint két ütést nyerni par alatt az utolsó három szakaszon.

A meggondolatlan ember számára, aki nem ismeri a pályák fekvését, ez lehetetlen feladatnak tűnhet. Valójában azonban a Pályabizottság, talán a happy end iránti szentimentális vonzalomból, viszonylag könnyű befejezést rendelt a pályához. A tizenhatodik lyuk rendkívül egyszerű. Széles pázsitú, lejtős szakasz. A tizenhetedik egy ütéssel elintézhető, ha az ember egyenesen üt. A tizennyolcadik pedig - bár emelkedőjével könnyen megtévesztheti a tájékozatlan játékost, aki hajlamos a második ütéséhez mashie-t használni könnyű vas helyett - szintén nem okoz különösebb nehézséget. Olykor még Péter Willard is hat, öt és hét ütéssel végzett rajtuk, és csak annyi engedményt adott magának, hogy kétszer három méterről gurított lyukra. Úgy vélem, a nehéz pályának ez a könnyű befejező szakasza az oka, hogy oly sok örömteli arcot látni klubunk büféjében. A bár minden este megtelik örvendező emberekkel, akik az első tizenöt szakasz kínjairól megfeledkezve, vígan csevegnek arról, ami az utolsó hármon

történt. A tizenhetedik pálya, ahol egy finom, fejbe csapott második ütéssel lyukba lehet találni, különösen kellemes.

Chester Meredith nemigen szokta fejbe ütni a labdáit, így hát ez az áldás nem adatott meg neki, de egy csodás mashie ütéssel háromból megoldotta. Amikor pedig a tizenhetedik szakaszon a vasütővel szépen a greenre helyezte a labdát, és két ütésből lyukba talált, Chester számára egészen szépnek tűnt az élet, ahhoz képest, hogy összetörték a szívét. Nagyszerűen kézben tartotta a helyzetet. Nem kellett más, mint a szokásos játékával megoldani az utolsó szakaszt négy ütésből, hogy eggyel megjavítsa a pályarekordot.

Ebben a sorsdöntő pillanatban futott össze a Bénabandával.

Nyilván csodálkozik, miként lehetséges, hogy bár a Bénabanda a pályán tartózkodott, nem futottak össze hamarabb. A magyarázat az, hogy a fajtájukra nem jellemző tapintattal engedelmeskedtek a szabálynak, miszerint a négyeseknek a tizedik lyuknál kell kezdeniük, így hát a második kilencen láttak hozzá sötét ténykedésükhöz, csaknem pontosan akkor, amikor Chester Meredith az első tee-nél ütött. Így képesek voltak mostanáig megőrizni előnyüket. Amikor Chester a tizennyolcadik elütőhöz érkezett, ők épp elhagyták, hogy labdaszedőik társaságában elinduljanak felfelé a pályán. Chester dühös tekintete előtt olyan volt az egész, mint a középkori népvándorlás. Akármerre nézett, mondjuk úgy, embereket látott. Az egyik az elütőtől ötven méterre lévő magas fűben kutatott, a többiek balra-jobbra kóvályogtak. Ellepték a pályát.

Chester fáradt sóhajjal leült egy padra. Ismerte ezeket az embereket. Önzők, könyörtelenek, süketek a lelkiismeretük szavára, soha nem engednek át senkit. Nem tehetett mást, mint hogy várt.

A Bénabanda tovább játszott. Az elütőhöz közel tíz méterrel odébb gurította a labdáját. Aztán húszra, harmincra... fejlődött. Chester tudta, hogy nemsokára lőtávolságon kívül lesz. Felállt, és meglengette az ütőjét.

De még nem volt vége. Az az úr, aki baloldalt, a roughban ténykedett, apránként közeledett, most pedig, miután rátalált a labdájára egy fűcsomó tetején, nagyot lendített, hadd szóljon. Nagy durranás hallatszott. A labda telibe talált egy fát, és visszapattant csaknem egészen az elütőhöz, így az illető kezdhette elölről az egészet. Mire Chester üthetett, olyan állapotba került a türelmetlenségtől és az önmegtartóztatástól, hogy ne tegyen olyan megjegyzéseket a dolgok alakulására, mint amilyet szeretett volna, hogy óhatatlanul támaszkodott, és túl erős lett az ütése, erősen lendített, és fejbe ütötte a labdát. A labda a pázsiton csúszva, mindössze száz méterre megállt.

- A-a-a-ajjaj! - mondta Chester.

A következő pillanatban keserűen felnevetett. Csoda történt - csakhogy megkésve. Az előtte lévő pokoli alakok egyike integetett az ütőjével. A többi pokolfajzat kihúzódott a pálya szélére. Most, miután már mindent elrontottak, a nyomoroncok jeleztek neki, hogy előreengedik. Chestert hullámként öntötte el a helyzet nevetségessége. Most már mi értelme előremenni? Jó háromszáz méterre volt a greentől, és ennél a lyuknál pályaátlaggal kellett végeznie, hogy meglegyen a rekord. Szinte szórakozottan vette elő a brassie-t, és miközben minden fájdalma egyszerre rágta a lelkét, dühösen ütött.

A golf furcsa játék. Az elütőn Chester túlságosan sietett, és rontott. Most is sietett, és élete legtökéletesebb ütését produkálta. A labda úgy repült fel, mintha bomba robbant

volna mögötte. Egyszer sem tért le az egyenes útról, sosem emelkedett másfél méternél feljebb a földtől, felszállt a domboldalon, át a csapdán, kikerülte a csapda mögötti buckákat, leesett a pázsitra, továbbgurult, és tizenöt méterre állt meg a lyuktól. Élete brassie ütése volt, amely öreges üdvrivalgást váltott ki a Bénabandából. Mert bármennyire retardáltak voltak is, rendelkeztek emberi érzésekkel.

Chester fellélegzett. Megpróbáltatásai véget értek! Pontosan olyan harmadik ütésre volt szükség, ami a legjobban ment neki. Szinte kisfiú kora óta a rövid ütések mestere volt. Most már fejen állva is lyukba talál kettőből! Felsétált a domboldalon a labdájához. Jobb helyre nem is eshetett volna. Két centire tőle csúnya mélyedés éktelenkedett a gyepen, de a labda elkerülte, és szinte hívogatóan mosolygott, mashie-niblickért kiáltott. Chester kicsit topogott a lábával, és mohón nézte a lyukjelző zászlót. Előrehajolt, hogy üssön, Felicia pedig lélegzetvisszafojtva figyelte. Minden porcikájával az ifjúra koncentrált. Mindent elfelejtett, csak az járt a fejében, hogy a szeme láttára döntenek meg egy pályarekordot. Akkor sem drukkolhatott volna jobban Chesternek, ha nagy összegben fogad rá.

Közben a Bénabanda ismét életre kelt. Kitárgyalták Chester brassie ütését, és úgy gondolták, folytatják a játékot. Még az olyan négyes társaságokban is van vezéregyéniség, ahol egy ötvenméteres ütés már jónak számít. Azt az úriembert, akin az ütés sora volt, a klubban az Első Sírásó becenévvel illették.

Hadd ejtsek egy szót erről az emberi fekélyről. Amennyiben lehet fokozatokról beszélni az ilyen alfajok esetén, ő volt a Bénabanda sztárja. Ötvenhét évéből kifolyólag mellizmai a padlót súrolták, de azért még erős embernek számított, aki ifjúkorában bizonyos mértékig hírhedt kalapácsvető volt.

Annyiban tért el kollégáitól - a Kapástól, a Vén Időapótól és a Csaknem Emberszámba Vehető Konzultól -, hogy míg ők csupán óvatosan piszkálgatták a labdát, őt nem zavarta, hogy erőszakosságával esetleg komoly kárt tesz valamiben. Nemegyszer tört ketté más ütőket a niblickjével. Erőközpontú volt, így ritkán ért el bármit a pályán néhány, a gyepbe szántott árkon kívül, de mindig próbálkozott. Titokban hitt benne, hogy egy nap, ha egymás után két-három csoda történik, sikerül egy hatalmasat ütnie. De a sok évi kudarc a remény folyóját apró patakká apasztotta, így mikor elővette a brassie ütőjét, nem volt különösebb elképzelése, azt az elnagyolt szándékot leszámítva, hogy néhány méterrel feljebb gurítja a bogyót a dombon.

Az eszébe sem jutott, hogy semmi dolga a pályán, amíg Chester be nem talál. De ha eszébe jut, akkor is szőrszálhasogatásnak gondolta volna. A labdája fölé görnyedő Chester csaknem kétszáz méterre volt - vagyis három brassie ütésnyi távolságra. Az Első Sírásó nem hezitált. Hátrarántotta az ütőt, mint a régi szép időkben a kalapácsot, és nagy nyögéssel, amit ez a mozdulat rendszerint kiváltott belőle, lendített.

A golfozó - és most kitágítom a szó jelentését, hogy a Bénabanda is beleférjen - utánozós fajta. Ha egy mancsért látunk ügyetlenkedni magunk előtt a pályán, hajlamosak vagyunk mi is ügyetlenné válni. Vagy épp ellenkezőleg: közvetlenül egy fantasztikus ütés után könnyen felülmúlhatjuk önmagunkat. Természetesen a Sírásónak fogalma sem volt, hogy csinálta Chester azt a csodálatos brassie ütést, de a tudatalattija valószínűleg jegyzetelt. Bárhogy is, ezúttal ő is élete legjobb ütését produkálta. Miután kinyitotta a szemét, amit mindig becsukott a becsapódás pillanatában, és kibogozta

magát abból a fura pózból, amelybe az ütés lendületétől került, azt kellett látnia, hogy labdája úgy nyargal felfelé a dombon, mint vadnyúl a kaliforniai prérin.

Egy percig az egyetlen reakciója az álmatag csodálkozás volt. Olyan álmélkodással nézett a labda után, mint aki hirtelen szembe találja magát a természet valamely csodájával. Aztán, mint egy alvajáró, ijedten magához tért. Közvetlenül a labdája útjában ott hajolt le egy ember, aki éppen megközelítő ütésre készülődött.

Chester, aki mindig is borzasztóan koncentrált játék közben, szinte meg sem hallotta maga mögött a brassie csattanását. Természetes, hogy nem figyelt rá. Teljes figyelmével az ütésére koncentrált. Szemével bemérte a távolságot, figyelembe vette a green lejtését, és ennek megfelelően kicsit változtatott a beállásán. Aztán egy utolsó, gyors fészkelődéssel a labda mögé helyezte az ütő fejét, és lassan felemelte. Már épp lendített, amikor felfogta a „fore" kiáltásokat, és valami kemény a golf nadrágja ülepén találta.

Az élet legnagyobb tragédiáitól többnyire ledermedünk. Egy örökkévalóságnak tűnő pillanatig Chester nem értette, mi történt. Persze annyit felfogott, hogy égszakadás-földindulás és vonatbaleset esete forgott fenn egyszerre, továbbá egy magas épület dőlt rá épp akkor, amikor lelőtték, de mindez önmagában nem magyarázhatott meg mindent, amit tapasztalt. Többször pislogott, és vadul forgatta a szemét. Eközben látta meg a lejtő alján gesztikuláló Bénabandát, és megvilágosodott az elméje. Közben pedig azt is észrevette, hogy a labdája csupán másfél méterre fekszik attól, ahol beleütött.

Chester Meredith ránézett a labdára, a zászlóra, a Bénabandára, majd az égre. Szája megremegett, homloka

elvörösödött. Lelke felforrt, mint a villám sújtotta ciszterna, és megszólalt.

- !!!!!!!!!!!!!-kiáltott Chester.

Halványan hallotta, hogy mellette a lány felsikolt, de túlságosan elfoglalt volt ahhoz, hogy törődjön vele. Mintha a rengeteg szitokszó, amit ezekben a nehéz napokban magába fojtott, egymással tolakodott volna, hogy előtörhessen. Kánonban zengtek, karonfogva kalákát alkottak, összekapcsolódtak. Az egyik szaftos ige második szótagja ideiglenes uniót alkotott valamely szörnyű főnév első szótagjával.

- - ! -!!-!!!-!!!! - kiáltotta Chester.

Felicia csak bámult rá, mint akinek látomása támadt.

-***!!! ***!!! ***!!! - bömbölte többek között Chester. A lányt elöntötték az érzelmek. Mennyire félreismerte ezt az aranyszájú férfit! Beleborzongott, hogy ha ez nem történik, öt perc múlva örökre elválasztja őket egymástól a félreértések tengere. Ő hűvösen és lenézően, Chester pedig tudományát titkolva megy tovább az élet útján.

- Ó, Mr. Meredith! - kiáltotta Felicia erőtlenül.

Chester váratlanul magához tért. Mintha valaki jéghideg vizet öntött volna a hátára. Fülig pirult. Rémült szégyenkezéssel ébredt rá, milyen durván megsértette a jó modor és jó ízlés összes szentszabályát. Úgy érezte magát, mint az etikettkönyvek reklámjaiban szereplő, „Mi a baj ezen a képen?" típusú ábrákon látható ember.

- Bo... bocsásson meg! - dadogta megszégyenülten. - Kérem, kérem, bocsásson meg! Nem lett volna szabad ilyeneket mondanom.

- Dehogynem! Dehogynem! - kiáltotta a lány szenvedélyesen. - Ez még kevés is volt! Az a borzalmas alak így

tönkretette a rekordkörét! Ó, miért vagyok én csak egy gyönge nő, akinek a szókincse alkalmatlan az ilyen helyzetekre!

Felicia hirtelen, maga sem tudta, hogyan, Chester mellett találta magát, és a kezét szorongatta.

- Ó, ha meggondolom, mennyire félreismertem! - szipogott. - Ridegnek, nyársat nyeltnek, kimértnek és precíznek tartottam. Utáltam, ahogy kacarászott egy elrontott ütés után. De már értem! A kedvemért visszafogta magát! Meg tud valaha bocsátani?

Mint már említettem, Chester nem volt gyors észjárású ember, de annyira azért nem volt ostoba, hogy ne tudjon olvasni a lány szeméből.

- Istenem! - kiáltott az ifjú. - Úgy érti...? Gondolja...? Igazán...? Tényleg ezen múlott? Úgy érti, remélhetek?

Felicia szemei válaszoltak. Chester hirtelen magabiztosnak és legyőzhetetlennek érezte magát.

- Figyeljen csak... viccet félretéve... Hozzám jönne? - kérdezte.

- Igen! Igen!

- Drágám! - lelkendezett Chester.

Mást is mondott volna, de ekkor megzavarta őket a Bénabanda érkezése, akik lihegve kértek bocsánatot. Chester pedig úgy érezte, még soha életében nem látott kedvesebb, vidámabb, kellemesebb fickókat. Szívébe zárta mind a négyet. Megjegyezte magában, hogy valamikor megkeresi őket, és alaposan elbeszélget velük. Elhessegette a Sírásó mentegetőzését.

- Szóra sem érdemes - felelte. - Semmiség. Mindketten hibáztunk. Jut is eszembe, a menyasszonyom, Miss Blakeney.

A Bénabanda gratulációkat zihált.

- Drága barátom - mondta a Sírásó -, tényleg... tényleg... megbocsáthatatlan. Elrontottam az ütését. Sose hittem, hogy ilyen messze ütöm a labdát. Még szerencse, hogy nem valami fontos mérkőzést játszott.

- Dehogynem! - szólt közbe Felicia. - A pályarekordot akarta megdönteni, de így már nem tudja.

A Bénabanda tagjai sápadtan elszörnyedtek ettől a tragédiától, de Chester a szerelem mérgétől átitatva könnyedén felnevetett.

- Ki mondta, hogy nem tudom? - kiáltotta vidáman. - Még van egy ütésem!

Azzal hanyag mozdulattal megcélozta a labdát, és egy fürge mashie-niblick legyintéssel a lyukba ütötte.

- Chester, drágám! - mondta Felicia.

Lassan andalogtak egy félreeső tisztáson a csendes estében.

- Igen, kincsem?

Felicia habozni látszott. Tudta, hogy Chestert bántani fogja, amit mondani készül, és mivel annyira szerette, előre szenvedett tőle.

- Mit gondolsz... - kezdte. - Gondolkoztam... Crispinről van szó.

- A jó öreg Crispin!

Felicia felsóhajtott, de túl fontos volt ez a kérdés ahhoz, hogy annyiban hagyja. Bármibe is kerül, őszintének kell lennie.

- Chester drágám, nagyon-nagyon bánnád, ha miután összeházasodtunk, Crispin nem lenne *állandóan* velünk?

Chester összerezzent.

- Te jó ég! - kiáltott. - Nem szereted?

- Nem nagyon - ismerte be Felicia. - Nem vagyok elég okos hozzá. Kisgyerekkorunk óta utálom. De mivel tudom, milyen jó barátod...

Chester derűsen felkacagott.

- Még hogy a barátom? Ki nem állhatom a félnótást! Gyűlölöm azt a férget! Undorodom a mocsoktól! Csak azért tettem úgy, mintha barátok lennénk, mert azt hittem, jó pontot szerezhetek nálad. Az iskolában felrúgtam, valahányszor megláttam. Ha a te Crispin bátyád a küszöbünkre meri tenni a lábát, ráuszítom a kutyát!

- Drágám! - suttogta Felicia. - Nagyon-nagyon boldogok leszünk! - belekarolt Chesterbe. - Most pedig meséld el, kedvesem - suttogta -, hogy rúgtad fel Crispint az iskolában.

Azzal elsétáltak a naplementébe.

A csodatévő golfnadrág

- Végtére is - mondta a fiatalember - a golf csak játék.

Keserűen beszélt, és úgy tűnt, egy hosszabb gondolatmenet végén jutott erre a felismerésre. Kedveszegetten lépett be a klub dohányzójába azon a komor novemberi estén. Egy ideig némán, mélabúsan ült, és az égő fahasábokat bámulta.

- Időtöltés, nem több - tette hozzá.

A Korelnök, aki a karosszékében bóbiskolt, halálra rémült, és gyorsan a pincérekre sandított a válla fölött, hogy meghallották-e?

- Nem hiszem el, hogy ezt George William Pennefather mondta! - dorgálta meg az ifjút. - Ez nem vall magára, fiam.

Az ifjú barna arcbőre halvány rózsaszín árnyalatot öltött, mert jó neveltetést kapott, és helyén volt a szíve.

- Talán tényleg elragadtattam magamat kicsit - ismerte el. - Csak arra gondoltam, hogy azért, mert valaki történetesen az utóbbi időben jó formába lendült, még nem kéne a másikat úgy kezelnie, mint egy leprást.

A Korelnök arca felderült, és megkönnyebbülten sóhajtott.

- Á! Értem - mondta. - Meggondolatlanul, dühében beszélt, mert felbosszantották odakint a golfpályán. Meséljen el mindent. Lássuk csak, ugye ma délután Nathaniel Frisbyvel játszott? Ezek szerint ő nyert.

- Igen, méghozzá sokkal. De nem a vereség bánt, hanem hogy a fickó úgy tesz, mint valami óriási bajnok, aki leereszkedett az egyszerű halandók közé. Mintha unta volna a játékot velem! Valahányszor jobbra nyestem az elütőhelyről, úgy nézett rám, mint valami istencsapásra. Kétszer, amikor gondom támadt a bokrokkal, rajtakaptam, amint ásítozik. Mikor pedig véget ért a játszma, megjegyezte, milyen jó játék

a krokett*, több embernek kellene játszani. Pedig egy hónapja még azonos szinten voltunk!

A Korelnök szomorúan csóválta fehér üstökét.

- Nem tehetünk semmit - mondta. - Csak remélhetjük, hogy idővel távozik a méreg a fickó testéből. A váratlan siker a golfban olyan, mint a hirtelen jött gazdagság. Megzavarja és eltorzítja a jellemet. Mivel úgy jön, mint egy valóságos csoda, csak is egy másik csoda gyógyíthatja meg. A legjobb, amit tanácsolhatok, hogy ne játsszon Nathaniel Frisbyvel, amíg nem tökéletesek az elütései.

- Ne higgye, hogy nem voltam ügyes az elütésnél ma délután! - mentegetőzött a fiatalember. - Szeretném leírni az egyik ütésemet.

- Addig is - folytatta előbbi gondolatmenetét a Korelnök - elmondok egy történetet, ami pont erről szól.

- Attól a pillanattól kezdve, hogy célba vettem a labdát...

- Két szerető szív története, akik átmenetileg elhidegültek egymástól a pár egyik tagjának váratlan, előreláthatatlan sikerei miatt...

- Gyorsan és erősen lengettem, mint Duncan. Aztán könnyedén hátralendítettem, pont, mint Vardon...

- De látom - állapította meg a Korelnök -, alig várja, hogy elkezdjem, úgyhogy nem is húzom tovább az időt.

A golf elmélkedő tanítványai számára olyan, mint én (mondta a Korelnök): eme nemes időtöltés legfigyelemreméltóbb erénye az, hogy gyógyír a lélekre. Nagy szolgálatot tesz az emberiségnek, mert mindenkit megtanít arra, hogy bármilyen apró-cseprő sikereket is érünk el, végeredményben mi is csupán emberek vagyunk. Kigyógyít

---

* **A krokett nálunk kevésbé ismert játék, amelyben fakalapáccsal kell elütni a labdát.**

bűnös büszkeségünkből. Én a római császárok őrült arroganciáját is csaknem teljes mértékben annak a ténynek tulajdonítom, hogy sosem játszottak golfot. Sosem ismerték azt a megalázó érzést, amit egy elhibázott ütés okoz. Ha Kleopátrát megalázzák a női egyéni bajnokság első körében, feleannyit sem hallottunk volna zsarnoki gőgjéről. Napjainkról szólva pedig nyilvánvaló, hogy Wallace Chesney pocsék golfjátékának köszönhetően maradhatott annyira kedves, közvetlen fickó. Mert máskülönben megvolt benne minden, amitől valaki önteltté és arrogánssá válik. Olyan sármos volt, mint több kilométeres körzetben senki. Tökéletes egészségnek örvendett. Ráadásul gazdag volt, jól táncolt, lovagolt, bridzsezett, pólózott és Charlotte Dix vőlegényének mondhatta magát. Ha pedig egyszer találkozik Charlotte Dixszel, maga is beláthatja, hogy az ő vőlegényének lenni már önmagában is felér egy főnyereménnyel.

Ám Wallace mindezen előnyök dacára fölöttébb kedves, szerény fickó maradt. Ezt pedig annak a ténynek tulajdonítom, hogy nemcsak a golfklub egyik leglelkesebb játékosa volt, hanem a legpocsékabb is. Charlotte Dix gyakran mondta is nekem Wallace jelenlétében, nem érti, miért költenek az emberek cirkuszi belépőre, amikor elég felmenniük a dombtetőre, hogy megnézzék, amint Wallace Chesney megpróbálja kiszenvedni a labdát a homokcsapdából a tizenegyedik lyuknál. Wallace nem vette szívére a csúfolódást, mert a köztük lévő összhangot semmi sem árnyékolhatta be. Gyakran hallottam őket a klubházban, amint ebéd közben azt fontolgatják, mekkora hendikepre lenne szüksége Wallace-nak egy képzeletbeli nyomorékkal szemben, akivel állítólag Charlotte találkozott a faluban. Végül megegyeztek, hogy Wallace elfogadná a hétütéses előnyt a nyomoréktól, de

ha esetleg az utóbbinak valamilyen csoda folytán meggyógyulna a karja, akkor lyukanként egy ütés is kevés lenne.

Röviden: teljes mértékben boldog, szerető párt alkottak. Két szív, amely, ha mondhatom így, egy ritmusra ver.

Kérem, ne ítélkezzen elhamarkodottan Wallace Chesney fölött. Esetleg azt a benyomást kelthettem önben, hogy az ifjú felszínesen, félvállról közelített a golfhoz, de szó sincs róla. Mint említettem, ő volt a golfklub egyik leglelkesebb játékosa. Szerelmes volt. Ezért fogadta olyan kedélyesen menyasszonya szurkálódását, mint amilyen maga a szurkálódás is volt, de a szíve mélyén olyan komolyan vette a játékot, amennyire csak lehetett. Éjjel-nappal gyakorolt; golfkönyveket vásárolt; ha pedig csak meglátott valami újfajta golfütőt, úgy hatott rá, mint kecskére a káposzta. Egyszer le is szidtam, amikor beszerzett egy faborításos, vasfejű ütőt, aminél rosszabbat én még életemben nem láttam. A készítőjét alighanem fejére ejthették kiskorában.

- Tudom, tudom - mentegetőzött Wallace, miután feltártam előtte a sportszer néhány szembeszökő hiányosságát. - De az a lényeg, hogy hiszek benne. Szerintem ezzel akkor sem tudnék szétütni egy elütőhelyet, ha akarnám.

Önbizalom! Épp ez hiányzott Wallace Chesney-ből, de nagyon jól látta, hogy ez a golf legnagyobb titka. Mint egy alkimista, aki a bölcsek kövét kutatja, mindig keresett valamit, amiből önbizalmat meríthet. Ha jól emlékszem, minden reggel ötvenszer elismételte:

- Napról napra jobb leszek.

Ám ez akkora hazugságnak bizonyult, hogy hamarosan leszokott róla. Igazság szerint a fickó álmodozó volt. Csakis valamiféle önhipnózisnak tulajdonítható az elképesztő

változás, amely a harmadik szezonjában következett be. A városban sétálva talán maga is látta azt az üzletet, amelynek ajtaján és kirakatán a következő olvasható:

COHEN TESTVÉREK
HASZNÁLTRUHA-KERESKEDŐK

A bolt ajtaján tagadhatatlanul töméntelen mennyiségű férfiruha vándorol ki-be. Ám a Cohen testvérek, bár ténykedésük oroszlánrészét valóban a tulajdonosaik által ismeretlen okból levetetett ruhafélék újrahasznosítása képezi, nem érik be ennyivel. Üzletük mindennemű megunt tárgy múzeuma. Cohenéknél vásárolhatsz használt revolvert, használt kardot vagy használt esernyőt. Potom áron juthatsz távcsőhöz, bőröndhöz, kutyanyakörvhöz, sétapálcához, fényképkerethez, diplomatatáskához és akváriumhoz. Azon a derült, tavaszi reggelen, amikor Wallace Chesney arra sétált, a kirakatban egy különösképp elmebajos kivitelezésű ütőt pillantott meg. Megtorpant, mint aki betonfalnak ütközött, majd tátogva, mint a partra vetett hal, berontott az üzletbe.

A boltban ott volt az egész Cohen család. Kifejezéstelen szemű, mosolytalan, eltökélt emberek. Közülük ketten azonnal rávetették magukat Wallace Chesney-re, mint két leopárd, és mire kettőt pislogott, már egy sárga tweedöltönybe próbálták belegyömöszölni. Miután nagy nehezen sikerült a vállára erőltetni a zakót, a Cohenek hátraléptek megnézni az eredményt.

- Csodálatosan áll - jelentette ki Izidor Cohen.

- Hónaljban kicsit feszül - jelentette ki a fivére, Irving. - De még engedni fog.

- A test melegétől kinyúlik - helyeselt Izidor.

- De az is lehet, hogy uraságod fogy még a nyáron - vélte Irving.

Wallace, miután sikerült kiszabadulnia a zakóból és ismét kapott levegőt, elmondta, hogy az ütőt szeretné megvásárolni. Így hát Izidor eladta neki a golfütőt, egy nyakörvet, egy inggombkészletet, Irving pedig vetetett vele mindehhez egy tűzoltósisakot. Barátunk már távozóban volt, amikor Lou végzett az előző vevőjével - aki csupán egy sapkát akart magának, de két nadrággal és egy kis, gőtéknek való akváriummal távozott -, észrevette, hogy üzletre van kilátás, és azonnal odasietett. Kifürkészhetetlen szemeit Wallace-ra emelte, aki erőtlenül babusgatta az ütőt.

- Golfozik? - kérdezte Lou. - Akkor idenézzen!

Eltűnt egy ruhákból képződött folyosón, turkált kicsit, majd visszatért valamivel a kezében, amitől még egy Wallace Chasney-féle szívós golfozó is elsápadt és égnek emelte a kezét.

- Csak ezt ne! - kiáltotta.

A tárgy, amelyet Lou Cohen himbált nyájasan Chasney szeme előtt, nem volt más, mint egy golfnadrág. Wallace Chasney kétéves játékosi tapasztalattal a háta mögött jól ismerte a golfnadrágot, a klubban mindenki azt viselt. De még soha életében nem látott ilyen golfnadrágot. A nadrág színében egyfajta különös élénkrózsaszín dominált. Ebből kiindulva aztán a ruha tervezője szabadjára engedte képzeletét, és fehér, sárga, lila és zöld kockák olyan kavalkádjával borí-totta, hogy káprázott tőle a szem.

- Ezt a nadrágot Sandy McHoots golfbajnok számára készítették - mondta Lou, és közben szeretetteljesen megsimogatta a nadrág bal szárát. - De valamiért visszaküldte.

- Biztos megijedtek tőle a gyerekei - vélte Wallace, mert eszébe jutott, hogy Mr. McHoots családos ember.
- Pompásan állna önnek - közölte Lou.
- Az nem lehet kérdés - erősítette meg Izidor lelkesen.
- Nézze meg magát a tükörben - javasolta Irving -, hogy lássuk, jól áll-e?

Mint aki transzból ébred, Wallace azon kapta magát, hogy alsó végtagjain már fönt is van a tiritarka ruhadarab. Hogy a testvérek mikor húzták rá, az rejtély maradt számára. De a bricsesz kétségtelenül rajta volt.

Wallace a tükörbe nézett. Első pillanatban rémülten méregette a tükörképét. Ám hirtelen rájött, hogy változnak az érzései. Miután túltette magát az első megrázkódtatáson, kezdett magához térni. Hűvös nyugalommal megmozgatta kicsit a jobb lábát.

Van a költő, Pope munkái között egy passzus, melyet bizonyára ön is ismer. Így hangzik:

A gonosz oly rémes arcú szörnyeteg,
Bárki, ha csak megpillantja, beleremeg;
Ám ha arcát gyakran látod, s megszokod,
Először megtűröd majd megsajnálod s végül befogadod.

Ugyanígy járt Wallace Chasney ezzel a golfnadrággal. Először irtózott tőle, ahogy az elvárható bármely épeszű fiatalember részéről. Ám egy idő után, szinte egyik percről a másikra, valami új érzés kerítette hatalmába. Eleinte nem sikerült beazonosítania ezt az érzést, de aztán felismerte. Bármilyen furcsán hangzik is, örömet érzett. A tükörben észrevette, hogy a szeme csillog. Most, hogy a nadrág rajta volt, nem is tűnt olyan rémesnek. Egyáltalán nem. Volt benne

valami. Ha az ember az alsó lábszárát megfelelő zoknitartóval és gyapjúzoknival fedi el, meglepően hasonlítani fog egy golfozóra. Chasney úgy vélte, életében először úgy néz ki, mint aki tud golfozni.

Hirtelen öntudatosság szállta meg. Még mindig a kezében volt az ütő, amelyet most a válla fölé emelt. Szép lendítés, csupa hajlékonyság, finom elegancia, teljesen más, mint bármikor azelőtt.

Wallace Chesney elámult. Tudta, hogy végre felfedezte a golf első számú titkát, amit olyan régen keresett. A ruha vezette rá. Nem kellett más, mint golfnadrágot húzni. Addig mindig szürke flanelnadrágban játszott. Nem csoda, hogy képtelen volt kibontakozni. A golfhoz könnyedség kell, de hogy is lehetnél könnyed harmonika alakú nadrágban, aminek folt van a térdén? Életében először felismerte: az élsportolók nem azért viselnek golfnadrágot, mert olyan menők, hanem azért lettek élsportolók, mert golfnadrágot viselnek. Ez a golfnadrág pedig eredetileg egy bajnoké volt. Wallace Chesney keble kitágult és megtelt örömmel, izgalommal, önbizalommal. Igen, golfpályafutása során most először magabiztos lett.

Jó, kétségtelen, hogy a nadrág lehetne valamivel kevésbé cifra, kevésbé bántó a szemnek. Na és? Az is igaz, hogy minden bizonnyal el kell majd tűrnie a klubtársai kritikáját, ha ebben megy ki a pályára. Na *és?* Klubtársai kénytelenek lesznek összeszorított foggal, férfiasan elviselni a golfnadrágját. Wallace Chesney úgy gondolta, ha nem tetszik nekik a golfnadrágja, menjenek máshová játszani.

- Mennyi? - motyogta rekedten.

A Cohen fivérek jegyzetfüzettel és ceruzával felfegyverkezve vették körbe.

Nem ok nélkül számított Wallace Chesney viharos fogadtatásra az új hacukájában. Alig tette be a lábát a klubházba, máris felütötte fejét a pánik. Akik egykor a barátai voltak, most a Pályabizottságot követelték. Egy kis, baloldali csoportosulás pedig, Raymond Gandle vezetésével - aki művészemberként érzékeny szemmel bírt -, egyenesen a visszataszító ruhadarab leszaggatását és rituális elégetését követelte. Ám Wallace felkészült néhány szűk látókörű reakcióra, és azzal vigasztalta magát, hogy minden sokkal jobb lesz, ha találkozik Charlotte Dixszel, a lánnyal, aki szerette őt. Úgy vélte, Charlotte-tól megértést és támogatást kap.

Ám ehelyett menyasszonya fülsüketítő sikolyt hallatott, és lerogyott egy padra, majd ultimátumot intézett Wallace Chesney-hez:

- Gyorsan! - mondta. - Mielőtt még egyszer rá kéne néznem!

- Hogy érted?

- Siess vissza az öltözőbe, amíg csukva a szemem, és vedd le ezt a rémes göncöt!

- Mi bajod vele?

- Drágám - magyarázta Charlotte -, kedves és nemes dolog így ragaszkodni a kerékpárklubod színeihez, akármik is azok, de nem mehetsz ki ebben a pályára. Felzaklatnád a labdaszedőket.

- Jó, lehet, hogy egy hangyányit mulatságos - ismerte el Wallace. - Viszont segít a játékban, ha rajtam van. Az előbb gyakoroltam néhány ütést, és egyszer sem hibáztam. Mindannyiszor telibe trafáltam a labdát. Ösztönzően hat rám, ha érted, hogy gondolom. Gyere, kezdjük!

Charlotte hitetlenkedve nyitotta ki a szemét.

- Nem mondhatod komolyan, hogy tényleg *játszani* akarsz *ebben!* Ellenkezik a szabályokkal. Biztos tiltják a szabályok, hogy pályára lépjen valaki, aki úgy néz ki, mint a naplemente. Nem égetnéd el a kedvemért?

- De ha mondom, hogy önbizalmat merítek belőle! Csak rápillantok, miközben a labdát nézem, és úgy érzem magam, mint egy profi!

- Akkor egy választásom maradt. Elnyerem tőled. Gyerünk, Wally, légy sportember! Fél ütés előnyt adok, és a tét a teljes öltözéked - a golfnadrág, a piros kabát, a kis sapka és az öv a kígyófejű csattal. Fogadok, hogy ez mind a bricseszhez járt. Megegyeztünk?

Két órával később Raymond Gandle nézte, ahogy Charlotte és Wallace Chesney közeledik a tizennyolcas lyuk felől.

- A hölggyel szeretnék beszélni - mondta Raymond. - Miss Dix, a tagság vizsgálóbizottságának nevében jöttem. Azért küldtek önhöz, hogy megkérjem, vesse latba női befolyását Wallynál és vegye rá, hogy semmisítse meg a bricseszét, amely mindannyiunk szerint bolsevik propaganda és merénylet a közjó ellen. Számíthatok önre?

- Sajnos nem - felelte Charlotte. - Az a nadrág szegény fiú kabalája. El sem tudja képzelni, mennyit javult a játéka! Épp most vert tönkre. Meg kell tanulnom elviselni azt a golfnadrágot, akárcsak önnek. Tényleg, nem hiszi el, micsoda változáson ment át! Ha így folytatja, a nyomorékom nem adhat neki néhány ütésnél nagyobb előnyt.

- A nadrág teszi - elmélkedett Wallace Chesney. - Önbizalmat ad.

- Nekem megfájdul tőle a fejem - morogta Raymond Gandle.

A gondolkozó ember számára sok van, mi csodálatos, de annál, ahogy az ember alkalmazkodni képes az első ránézésre kibírhatatlan körülményekhez, semmi sem csodálatosabb. Ha valami nagy világkatasztrófa történik, például hurrikán vagy földrengés, az alapjaiban megrázza a társadalmat. Ám az első, megbocsátható megrendülés múltával azt látjuk, hogy a szenvedő alanyok visszatérnek hétköznapi életükhöz, mintha mi sem történt volna. Kevés mellbevágóbb példát ismerek erre az alkalmazkodásra, mint a golfklub tagjainak viselkedése Wallace Chesney golfnadrágjának hatására. Az első néhány napban túlzás nélkül állíthatom, hogy megdöbbentek. A gyenge idegzetű játékosok előreküldték labdaszedőiket az olyan pályákon, amelyeket nem lehetett belátni, hogy időben figyelmeztessék őket Wallace közelségére. Még a profi sem maradt érzéketlen. Pedig Skóciában nőtt fel, kockás szoknyák között, de az ő ajkairól is döbbent kiáltás harsant, amikor Wallace Chesney váratlanul feltűnt előtte a völgyben, amint épp távozni készült az ötödik lyuktól.

Ám nem telt bele egy hétbe, hogy minden visszatérjen a normális kerékvágásba. Időközben a golfnadrág az összkép részévé vált, és mint ilyet, szó nélkül elfogadták. Jóllehet, az újoncoknak megmutatták ugyanúgy, mint a vízesést, a szerelmesek szakadékát, a kilátást a nyolcadik lyuktól és a környék más nevezetességeit; de ettől eltekintve azt mondhatjuk, tudomást sem vettek róla. Wallace Chesney pedig továbbra is elképesztő fejlődést mutatott a játékban.

Mint már mondtam - és azt hiszem, ön is egyet fog érteni velem -, ami ezután történt, az egyfajta önhipnózis lehetett. Nincs még egy terület, ahol az önbizalom ilyen villámgyors hatást fejtene ki, mint a golfban. Wallace pedig, amióta bízott önmagában, nem ismert megállást. A „vak tyúk is talál

szemet" kategóriát - erre legjobb példa Peter Willard - egy hét alatt kinőtte, és már a különböző rekorderek pozícióit veszélyeztette. Egy hónap múlva már a „tíz hendikepes" megkülönböztető jelzőt viselte. Nyár közepére annyit fejlődött, hogy sokan a júliusban rendezendő háziverseny esélyeseként emlegették. Az ember azt hihetné, hogy Wallace Chesney számára minden a legjobb volt minden lehetséges világok legjobbikában.

De mégis...

Először akkor sejtettem meg, hogy valami baj van, amikor véletlenül összetalálkoztam Raymond Gandle barátunkkal. Épp akkor ment el a kapum előtt a golfpályáról jövet, amikor kiszálltam a taximból. Egy elhúzódó üzleti útról tértem haza. Örültem Gandle felbukkanásának, és beinvitáltam, hogy szívjon el nálam egy pipát, és avasson be a legfrissebb pletykákba. Örömmel tett eleget a meghívásnak - úgy tűnt, jár valami a fejében, amit szívesen megosztana egy figyelmes hallgatóval.

- Hogy ment ma a játék? - kérdeztem, miután kényelmesen elhelyezkedtünk.

- Á, megvert - felelte Gandle, és úgy tűnt, keserűség cseng a hangjában.

- Bárki is verte meg, nagyszerű játékos kell, hogy legyen - mondtam udvariasan, mivel Gandle klubunk egyik legkiválóbbja volt. - Kivéve persze, ha lehetetlen előnyt adott neki.

- Nem, egyenlőként játszottunk.

- Nocsak! Ki volt az ellenfele?

- Chesney.

- Wallace Chesney! Megverte egyenlő játékban! Ez a leghihetetlenebb dolog, amit valaha hallottam!

- Annyit fejlődött, amire még nem volt példa.
- Azt elhiszem. Mit gondol, legközelebb is meg tudja verni magát?
- Nem. Ugyanis nem lesz rá lehetősége.
- Nem gondolhatja komolyan, hogy nem játszik többé vele, mert fél a vereségtől?!
- A vereség önmagában nem bántana...

Nemcsak azért hallgatom el a beszélgetés többi részét, mert olyan kifejezéseket is tartalmazott, amelyeket vonakodnék megismételni, hanem mert ha azokat a bizonyos szavakat nem tekintem, szinte szóról szóra az hangzott el, amit ön mondott nekem az előbb. Úgy állt a helyzet, hogy Wallace Chesney modora, arroganciája és lekezelő viselkedése bántotta Raymond Gandle-t. Mint kiderült, Wallace Chesney barátságtalan hangon kritizálta Gandle mashie játékát. A tizennegyedik elütőnél félbeszakította a játszmát, hogy megmutassa neki, miként álljon. A klubházba menet pedig kifejtette, a golfban az a szép, hogy a legjobb játékos is élvezheti a játékot egy pancserral, mert bár maga a mérkőzés nem okoz örömet neki, de pontokat gyűjthet a házi ranglistán.

Mélységesen megrázott a hír.

- Wallace Chesney! - ismételtem. - Wallace Chesney valóban úgy viselkedett, ahogy elmondta?
- Hacsak nincs egy ikertestvére, akit ugyanúgy hívnak, igen.
- Wallace Chesney, a nagyképű! Alig tudom elhinni. -Nem kell, hogy higgyen nekem. Kérdezzen meg akárkit. Mostanra kevesen maradtak, akik hajlandók játszani vele.
- Ön megrémít!

Raymond Gandle tűnődő csöndben pipázgatott egy ideig.

- Hallotta, mi van az eljegyzésével? - kérdezte később.
- Nem hallottam a világon semmit. Mi van az eljegyzésével?

- Charlotte Dix felbontotta.
- Nem!
- De igen. Nem bírta tovább mellette.

Amilyen hamar csak tudtam, megszabadultam Gandle-től. Aztán késedelem nélkül elsiettem a házba, ahol Charlotte lakott a nagynénjével. Eltökéltem, hogy a mélyére ások ennek az ügynek és mindent elkövetek, ami erőmből telik, hogy kibékítsem ezt a két fiatalt, akiket annyira kedveltem.

- Most hallottam, mi történt - kezdtem, miután a nagynéni visszavonult titkos rejtekébe, ahogy már a nagynénik szoktak, és kettesben maradtam Charlotte-tal.
- Miért, mi történt? - tudakolta Charlotte bambán. Sápadtnak és betegnek látszott, és határozottan lesoványodott.
- Ez a szörnyűség az eljegyzésével meg Wallace Chesney-vel. Árulja el, miért tette ezt? Semmi remény a békülésre?
- Nem, ha Wally nem tér magához.
- Pedig én mindig úgy láttam, hogy tökéletesen ösz-szeillenek.
- Wally teljesen megváltozott az elmúlt hetekben. Nem hallotta?
- Csak nagy vonalakban, Raymond Gandle-től.
- Nem megyek hozzá olyan férfihoz - közölte Charlotte büszkén villogó szemmel -, aki úgy kezel, mint egy debilt, csak mert megnyestem az esedékes elütésemet. Aznap, amikor felbontottam az eljegyzésünket - folytatta, és remegő hangja elárulta, hogy közönyössége csak álca -, aznap délután, amikor felbontottam az el-l-l-l-jegy-gy-gy-zésünket, a-azt mondta, inkább k-k-k-kard kéne a kezembe, nem g-g-golfütő!

Azzal a megsebzett lány zokogásban tört ki. Miután felismertem, hogy a dolgok ily mértékű elfajulása után én már semmit sem tehetek, megszorítottam a kezét és távoztam.

Igaz, reménytelennek tűnt, de úgy döntöttem, nem adom fel. Wallace Chesney bungalója felé vettem az irányt, hátha képes leszek hatni a jobbik énjére. A nappalijában ült, amikor megérkeztem. Egy ütőt fényesített. Még ebben a feszült helyzetben is feltűnt, hogy teljesen közönséges ütő, amilyet minden játékos használ. A régi szép időkben Wallace Chesney kezében kizárólag egyedi fejlesztésű ütőket lehetett látni, amelyek inkább emlékeztettek pályatévesztett krokett-ütőkre.

- Wallace Chesney, drága fiam! - mondtam.

- Hello - köszönt Wallace Chesney. - Hát visszatért?

Beszélgetni kezdtünk, és két percembe sem tellett belátni, hogy mindaz, amit mondtak róla, szóról szóra igaz. A fickó egész viselkedéséből és minden szavából áradt a beképzeltség. Úgy beszélt a háziverseny megnyeréséről, mintha már lefutott meccs lenne. A riválisait pocskondiázta.

Némiképp nehezemre esett látogatásom valódi céljára terelnem a beszélgetést.

- Fiam - szóltam nagy sokára -, épp most hallottam a szomorú hírt.

- Milyen szomorú hírt?

- Beszéltem Charlotte-tal.

- Ja, azt! - mondta Wallace Chesney.

- Azt mondta...

- Talán mindenkinek jobb így.

- Mindenkinek jobb így? Hogy érti?

- Tudja - felelte Wallace -, az ember nem akar udvariatlan lenni, de szegény Charlotte hendikepje már így is tizennégy, és

kevés az esélye, hogy lefaragjon belőle. Úgy értem, az ember ne házasodjon rangján alul.

Hogy felháborodtam-e ezeken a szívtelen szavakon? Először igen. Ám aztán feltűnt, hogy bár nevetve mondta mindezt, de nevetése erőltetettnek tűnt. Kíváncsian néztem rá. Unott, elégedetlen kifejezés ült a szemében, a szája fájdalmasan lefelé görbült.

- Fiam - szóltam komoran -, maga nem boldog.

Egy pillanatig azt vártam, hogy visszautasítja a feltételezést. Ám látogatásom egybeesett azon ritka alkalmak egyikével, amikor egy férfi mindennél jobban vágyik egy kis megértésre. Chesney hatalmasat sóhajtott.

- Torkig vagyok - vallotta be. - Vicces. Amikor pancser voltam, azt hittem, milyen csodálatos dolog nagymenőnek lenni. Néztem a nagymenőket a pálya körül, és irigyeltem őket. Ámítás az egész. Kizárólag akkor érzed jól magad, ha egy igazán nagyszerű ütés képes egész napra felvidítani. Két ütéssel vezetek, és halálra unom magam. Túl jó vagyok. Mire megyek vele? Mindenki féltékeny rám. Mindenki utál. Senki se szeret.

Fájdalmában felemelte a hangját, mire a szőnyegen alvó terrierje előrébb kúszott, és megnyalta a kezét.

- A kutya szereti - feleltem halkan, mert meghatódtam.

- Lehet, de én nem szeretem a kutyát - közölte Wallace Chesney.

- Ugyan, Wallace - ellenkeztem. - Térjen észre, fiam. Kellemetlen viselkedése miatt vált átmenetileg egy kicsit népszerűtlenné. Miért nem szedi össze magát? Miért teszi tönkre az egész életét ezzel az arroganciával? Biztos vagyok benne, hogy Charlotte még mindig ugyanúgy szereti magát, de

megsértette a büszkeségét. Miért kellett olyan gorombának lennie vele a driverjei miatt?

Wallace Chesney elkeseredetten csóválta a fejét.

- Nem tehetek róla - válaszolta. - Felbosszant, ha valaki ügyetlenkedik, és muszáj kimondanom.

- Akkor nincs mit tenni - állapítottam meg szomorúan.

Mint tudja, a háziversenyek klubunk fontos eseményei. Azzal is nyilván tisztában van, hogy egyiket sem övezi akkora érdeklődés és nincs annyi résztvevője, mint a júliusinak. A szóban forgó év elején Raymond Gandle számított a legesélyesebbnek. Ám ahogy telt az idő, Wallace Chesney olyan mértékben fejlődött, hogy a többség, vonakodva bár, de kénytelen volt rá fogadni. Vonakodva, mert Wallace népszerűtlensége mostanra akkora méreteket öltött, hogy mindannyiunkat ellenszenvvel töltött el a gondolat, hogy ő nyeri meg a versenyt. Tagtársai hűvösen viselkedtek vele. Egyetlen taps nélkül állt tovább az első elütőről, és bár nagyon szép ütés volt, és a labda csaknem a greenig repült, senki sem éljenezte meg. A nézők között felfedeztem Charlotte Dixet. A szerencsétlen lány szomorú volt és sápadt.

Wallace Chesney Peter Willarddal került párba. Wallace mindenki által jól halhatóan odasúgta nekem, majdnem olyan rossz, mintha fél tucat ütés hátrányt kapna, hogy ezzel a pancserrel kell játszania. Nem hiszem, hogy Peter hallotta, de az sem számított volna, ha igen. Nemigen létezhetett bármi is, ami tovább ronthatta a játékát. Peter Willard mindig indult a háziversenyen, mert azt mondta, a verseny jót tesz az idegeinek.

Amikor rá került a sor, csúnyán fejbe ütötte a labdát, Wallace Chesney pedig az ideges emberek erőltetett nyugalmával

gyújtott rá a pipájára. Amikor Peter másodszor is rontott, Wallace nem bírta türtőztetni magát:

- Az ég szerelmére - kiáltott rá -, minek egyáltalán játszani, ha folyton felemeli a fejét? Nézzen lefelé, nézzen lefelé! Fölösleges azt nézni, hová megy a labda, úgysem tudja annyira messzire ütni. Számoljon háromig, mielőtt felnéz!

- Kösz - mondta Peter szerényen.

Peterben nem volt büszkeség, amelyet megsérthetett volna. Tökéletesen tudta magáról, milyen játékos.

A párok most már olajozott tempóban haladtak, és a pálya megtelt a sportolók és nézőik apró alakjaival. Az utóbbiak közül páran Raymond Gandle nyomába szegődtek, de a túlnyomó többség Wallace mellett maradt, aki első perctől nyilvánvalóvá tette, csaknem hibátlan eredményt kell produkálnia annak, legyen az Gandle vagy bárki más, aki az ő nyomába kíván érni. Wallace harminchétnél tartott, kettővel a bogey felett. Egy gyönyörű második ütéssel pedig, amikor a labda a zászlótól harminc centin belül esett le, három ütést ért el a tízes lyuknál, ahol a négy is jónak számít. Mindezt azért említem meg, hogy lássa: mire a tóhoz ért, Wallace Chesney csúcsformába lendült. Még az sem tudta feldühíteni, hogy kénytelen volt előreengedni a következő párost, mert Peter Willard elhagyta a labdáját.

Azóta átrendezték a pályát: akkoriban a tavas szakasz, amely most a második, a tizenegyedik volt, és úgy tekintettek rá, mint a háziverseny kritikus pontjára. Wallace nyilván tudta ezt, de látszólag fütyült rá. Határtalan hidegvérrel gyújtotta meg a pipáját. Ezután visszahelyezte gyufáját a farzsebébe, és közömbösen várta, hogy az előttük lévők elhagyják a greent.

Miután amazok távoztak, Wallace Chesney az elütőre lépett. Ekkor hangos csattanást hallott.

- Bocsánat - mondta Peter. - Remélem, nem fájt. Egy darázs.

A döglött rovarra mutatott, amely igencsak ziláltan feküdt a földön.

- Féltem, hogy megcsípi - tette hozzá Peter.

- Nagyon köszönöm - felelte Wallace.

Wallace kissé mesterkélten beszélt, mivel Peter Willardnak nagy, kérges lapátkeze volt, és az ütés igencsak megrázta, amellett pedig a bámészkodók közül néhányan felnevettek. Bajnokjelöltünk füstölgött magában, dühe pedig akkor érte el csúcspontját, amikor magasra lendítette az ütőjét, ám Peter Willard hirtelen közbeszólt.

- Várjon egy kicsit, öregem!

Wallace dühösen körbepördült.

- Mi az? Legyen szíves várni, amíg befejezem az ütésemet.

- Ahogy tetszik - felelte Peter alázatosan.

- Nincs annál nagyobb bűn, mint közbeszólni, amikor valaki ütni készül.

- Persze, persze - helyeselt Peter összetörve.

Wallace ismét a labdája felé fordult. Halványan érzett bizonyos kényelmetlenséget, amit pillanatnyilag nem tudott néven nevezni. Először azt hitte, lumbágó-görcsöt kap, ami meglepte, mivel soha életében nem volt beteg. Ám a következő pillanatban rájött, hogy a diagnózisa téves.

- Te jó ég! - kiáltotta, és fürgén felugrott. - Egek!

- Igen - ismerte el Peter örvendve, amiért párja így átlátta a helyzetet. - Ezt akartam mondani az előbb.

Wallace vadul ütögette golfnadrágja ülepét.

- Biztos akkor történt, amikor leütöttem a darazsat - folytatta Peter, aki kezdte összerakni a történteket. - Egy doboz gyufa volt a zsebében.

Wallace nem érzett kedvet rá, hogy az okokat firtassa. Élő máglyaként szökdelt ide-oda, és a lángokat csapdosta.

- Tudja, mit csinálnék a maga helyében? - kérdezte Peter Willard. - Beugranék a tóba.

A golf egyik sarkalatos szabálya, hogy a játékos nem fogadhat el tanácsot senkitől, csak a labdaszedőjétől. Ám az alsó felét elöntő forróság olyan erőssé vált, hogy Wallace úgy döntött, ezúttal kivételt tesz. Három gyors szökkenéssel a víznél termett, és belecsobbant.

A tó, bár iszapos, nem mély. A partról látni lehetett, hogy Wallace derékig áll benne.

- Ez biztos eloltotta - állapította meg Peter Willard.

- Kész szerencse, hogy pont ennél a lyuknál történt. - Kinyújtotta a kezét a fürdőzőnek. - Fogja, öregem, kihúzom.

- Nem! - felelte Wallace Chesney.

- Miért?

- Ne is törődjön vele - közölte Wallace kurtán.

Olyan közel hajolt Peterhez, ahogy csak tudott.

- Küldje el a labdaszedőt a klubházba, hogy hozza el a szürke flanelnadrágomat a szekrényemből - súgta feszülten.

- Ó, á! - nyugtázta Peter.

Beletelt némi időbe, mire Wallace néhány férfi néző takarásában átöltözhetett; addig ott maradt, derékig a vízben, az odaérkező játékos párok bosszúságára. Panaszkodtak, hogy Wallace jelenléte mentális kockázatot jelent az amúgy is nehéz lyuknál. Ám végül mégis partra kecmergett, előtte a labda, kezében az ütője.

- Folytassa - javasolta Peter Willard, miután a lyuknál játszó pár továbbment.

Wallace Chesney megcélozta a labdát, ám közben érezte, hogy különös lelki változás megy végbe benne. Furcsa

gyöngeség vett rajta erőt. A golfnadrág szénné égett maradványai egy közeli bokor alatt hevertek. Régi, szürke flanelnadrágjában pedig Wallace ismét gyengének, bizonytalannak érezte magát. Elhagyta a virtus, mintha valami, a jó játékhoz nélkülözhetetlen összetevő távozott volna belőle. Tekintete szürke nadrágjára tévedt, miközben lendített, és hirtelen ráébredt, milyen sok szem figyeli. A közönség figyelme takaróként nehezedett rá. Úgy érezte magát, mint a régi időkben, amikor egy terasznyi gúnyolódó kritikus előtt kellett elvégeznie az első ütését.

A következő pillanatban a labda erőtlenül átbucskázott a gyep fölött, és a vízbe esett.

- Balszerencse! - mondta a mindig nagylelkű Peter Willard.

Szava mintha már csaknem elsorvadt húrokat szólaltatott volna meg barátunkban. Hirtelen feltámadt benne az emberbaráti szeretet. Milyen rendes ettől a Petertől, hogy ilyen együttérző. Peter jó cimbora. A nézők is jó cimborák. Mindenki az, még a labdaszedő is.

Peter Willard, mintha csak elhatározta volna, hogy tettekkel is alátámasztja együttérzését, szintén a tóba ütötte a labdáját.

- Balszerencse! - szögezte le Wallace Chesney, és meglepődött, miközben kimondta.

Sok-sok hét telt el azóta, hogy megsajnált egy ellenfelet. Úgy érezte, mintha kicserélték volna. Jobb, kedvesebb, szívélyesebb ember lett. Mint amikor megtörik egy átok.

Újabb labdát tett az elütőre, és lendített.

- Balszerencse! - mondta Peter.

- Balszerencse! - ismételte meg Wallace egy perccel később.

- Balszerencse! - közölte Peter újabb egy perc elteltével.

Wallace Chesney az elütőhelyen állva nézte, hová esett a harmadik labdája. A tömeg most már remekül mulatott, és

amint vidám nevetésüket hallgatta, Wallace ráébredt, hogy ő is örül. Furcsa, szinte túláradó boldogság kerítette hatalmába. Megfordult, és a nézőkre vigyorgott. Vidáman integetett nekik az ütőjével. Úgy érezte, ez olyasmi, mint a golf. A golf, amilyennek lennie kéne; nem az az unalmas, mechanikus marhaság, ami a profizmus heteiben halálra untatta, hanem felemelő, könnyed kaland. Ez a golf lelke, ez adja a szépségét - a bizonytalanság, hogy nem tudhatod, hová a pokolba repül a labdád, amikor elütöd, de mindig a legjobbat reméled, és mindig van esélyed. Jobb reménykedve utazni, mint megérkezni. Végre Wallace Chesney is felismerte ezt. Rájött, hogy a profik miért olyan komor, csöndes emberek, akik mintha férfias küzdelmet folytatnának valami titkos bánattal. Az okozta, hogy túlságosan jók voltak. A golf nem tartogatott meglepetéseket a számukra, megtagadta tőlük a kaland mámorító ízét.

- Akkor is átütök egy labdát, ha egész éjjel itt kell maradnom! - kiáltotta Wallace Chesney vidáman, és a tömeg együtt örült vele.

Charlotte Dix úgy nézett rá, mint az anya, akinek tékozló gyermeke visszatért a szülői házba. A szeme találkozott Wallace Chesney szemével, és vidáman integetett neki.

-A nyomorék üzeni, hogy lyukanként kapsz egy előnyt, Wally! - kiabálta.

- Elfogadva! - felelte Wallace.

- Balszerencse! - tette hozzá Peter Willard.

A bokor tövében fekvő, szétégett, elázott golfnadrágról senki sem vett tudomást. De Wallace Chesney látta. Megpillantotta, amikor a tizenegyedik labdáját beütötte a jobb oldalon húzódó mocsárba. Komornak tűnt. Csalódottnak. Mint akit félrevezettek. Wallace Chesney viszont ismét önmaga volt.

Rollo Podmarsh eszmélése

A klubház mögötti új bowlingpályán éppen valami verseny zajlott. A sima pázsit körüli ülőhelyek megteltek. A páciensek gyengeelméjű kurjantgatásai tisztán hallatszottak a dohányzóban, ahol a Korelnök ült kedvenc székében. Nyugtalanul fészkelődött, és összeráncolta tiszteletreméltó homlokát. A Korelnök számára a golfklub az golfklub. Ellenezte minden idegen elem bevezetését. Már a teniszpálya építése ellen is tiltakozott, a bowlingpályának pedig a puszta említésétől is kirázta a hideg.

Szemüveges fiatalember lépett a dohányzóba. Magas homloka csillogott, és olyan vehemenciával hajtott fel egy gyömbérsört, mint aki úgy érzi, megdolgozott érte.

- Csodálatos sport! - mondta mosolyogva a Korelnöknek.

A Korelnök letette a kezéből a *Vardon a tócsákról* című kötetet, és gyanakodva nézett beszélgetőtársára.

- Hány ütéssel végzett? - kérdezte.

-Á, én nem golfoztam - felelte a fiatalember. - Bowlingoztam!

- Undorító tevékenység - közölte a Korelnök hűvösen, és tovább olvasott.

A fiatalember bosszús képet vágott.

- Nem értem, miért mondja ezt - méltatlankodott. - Nagyszerű játék.

- Szerintem - vetette fel a Korelnök - a gyermekkori golyózással lehet egy sorba állítani.

Az ifjú mérlegelte a dolgot.

- Mindegy - mondta végül -, Drake-nek megfelelt.

- Mivel nem ismerem az ön Drake nevű barátját, nem tudom megítélni, mennyit nyom a latban az ő rajongása.

- A *nagy* Drake. A spanyol armadás Drake. Épp bowlingozott Plymouth Hoe-ban, amikor szóltak neki, hogy feltűnt az Armada. „Azért a játékot még befejezhetem" válaszolta. Ilyen sokra tartotta Drake a bowlingot.

- Ha golfozott volna, egyáltalán nem is törődik az Armadával.

- Könnyű ezt mondani - vágott vissza a fiatalember. - De ismer a golftörténelem hasonló esetet?

- Szerintem legalább egymilliót.

- Gondolom, most épp egy se jut eszébe, mi? - gúnyolódott az ifjú.

- Ellenkezőleg - felelte a Korelnök. - Rollo Podmarsh történetét választom, amely épp úgy megfelel, mint bármely másik.

Kényelmesen elhelyezkedett a székében, ujjai hegyét összeillesztette.

- Ez a Rollo Podmarsh...

- Jaj, ne! - kiáltotta az ifjú, és az órájára nézett.

- Ez a Rollo Podmarsh...

- Igen, de...

Ez a Rollo Podmarsh (folytatta a Korelnök) anyja egyetlen fia volt. Egy özvegyasszony fia, és mint oly sok, hasonló helyzetben lévő fiatalember, ő is hagyta, hogy anyja féltő gondoskodása elnyomja vad férfiasságát. Kimondom, ahogy van, ez az ifjú hátulgombolós kora óta engedte, hogy drága szülője elkényeztesse. Most pedig, huszonnyolc éves korában, állandóan flanel alsóneműben járt, cipőt váltott, amint nedves lett, és májustól szeptemberig sose feküdt le anélkül, hogy megevett volna egy tál arrow-rootot*. Azt mondhatja, nem

---

* **Arrow-root: nyílgyökérből készült erőtáplálék (a ford.).**

éppen hős típus. De téved. Rollo Podmarsh ugyanis golfozott, tehát aranyszíve volt. A döntő pillanatban felszínre tört a jobbik énje.

Igyekeztem minél tömörebbre fogni Rollo jellemzését, mert feltűnt, hogy ön nyugtalanul fészkelődik és állandóan előhúzza az óráját, hogy megnézze. Meg kell mondanom, ha Rollo felületes bemutatása ilyen hatással van önre, örülhet, hogy sosem találkozott az anyjával. Mrs. Podmarsh órákig tudott beszélni a fia jelleméről és szokásairól. Azon a szeptemberi estén, amikor bemutatom önnek a derék asszonyt, bár még csak tíz perce beszélt, mégis óráknak tűnt a lánynak, Mary Kentnek, aki a párbeszéd másik résztvevője volt.

Mary Kent Mrs. Podmarsh egy régi osztálytársának a lánya volt. Azért jött, hogy nála töltse az őszt és a telet, amíg a szülei külföldön vannak. Mary sose rajongott az ötletért, és mikor vendéglátója már tíz perce áradozott Rollóról, arról kezdett ábrándozni, hogy az éjszaka sötétjében, összecsomózott lepedőkön leereszkedik a szobája ablakából.

- Nagy antialkoholista ám! - mondta Mrs. Podmarsh.

- Igazán?

- Ráadásul soha életében nem dohányzott.

- Ne mondja!

- De itt is van a drága fiú! - jelentette be Mrs. Podmarsh szeretettel.

Az úton egy magas, jókötésű alak közeledett Norfolk kabátban és flanelnadrágban. Széles vállán golfütőkészlet lógott.

- *Ő* lenne Mr. Podmarsh? - kiáltotta Mary.

Meglepődött. Miután olyan sokat hallott az arrow-rootról és a flanel fehérneműről, a ház fiát sokkal hitványabb alaknak képzelte. Alacsony, vézna fiúra számított vékony bajusszal,

cvikkerrel. De aki közeledett, mintha csak Jack Dempsey edzőtáborából tért volna haza.

- Golfozik? - kérdezte Mary, aki maga is lelkes golfjátékos volt.

- Igen - felelte Mrs. Podmarsh. - Ragaszkodik hozzá, hogy mindennap kimenjen a pályára. Azt mondja, a friss levegő jót tesz az étvágyának.

Mary, akiben mérhetetlen ellenszenv ébredt Rollo iránt az anyja beszámolója alapján, némileg megenyhült, amikor megtudta, hogy az ifjú golfozik. Most azonban visszatért kezdeti álláspontjához. Annak a férfinak, aki képes e nemes játékot ily alantas okból űzni, semmi keresnivalója jobb társaságban.

- Rollo kiválóan golfozik - büszkélkedett Mrs. Podmarsh. - Több mint százhúsz ütést ér el minden alkalommal, miközben Mr. Burns, aki állítólag a klub egyik legjobb játékosa, ritkán éri el a nyolcvanat. De Rollo olyan szerény... A szerénysége az egyik legjobb tulajdonsága... Sose gondolná, milyen ügyes.

- Rollo, drágám, jól ment a játék? Remélem, nem ázott át a cipőd?! Ó Mary Kent, drágám.

Rollo Podmarsh kezet rázott Maryvel. A kábulat, amit a lány látványa váltott ki belőle, az érintésétől ezerszeresére erősödött. Mivel látom, hogy újfent az óráját nézi, nem írom le olyan részletekbe menően a fiú érzéseit, ahogy szeretném. Beérem annyival, hogy azóta nem érzett ilyen szédült eksztázist, amikor egy hatméteres lyukra gurítása, amely szokás szerint eltért a helyes iránytól, a lyuktól dél-délkeletre egy gilisztatúrásnak ütközött, és bepattant a lyukba, így egy tisztes hatossal végzett a szakaszon. Rollo Podmarsh, mint nyilván kitalálta, első látásra szerelmes lett. Annál szomorúbb

tudni, hogy Mary ebben a percben osztályon aluli hólyagnak tartotta.

Mrs. Podmarsh vehemens ölelésbe vonta a fiát, majd riadtan visszahúzódott, és szimatolni kezdett.

- Rollo! - kiáltotta. - Neked bagószagod van!

Rollo feszengve nézett az anyjára. - Tudod, anya...

Mrs. Podmarsh egy nagy dudorra figyelt fel fia kabátzsebében. Gyorsan lecsapott, és egy öblös fejű pipát húzott elő.

- Rollo! - kiáltotta elszörnyedve.

- Az igazság az, anya....

- Nem tudod - rikácsolta Mrs. Podmarsh -, hogy a dohányzás mérgező, káros az egészségre?

- Tudom. De az igazság az, anya...

- Idegrenyheséget, álmatlanságot, gyomorbajt, fejfájást, szemgyengeséget, bronchitist, szívelégtelenséget, tüdőbajt, hurutot, melankóliát, ideggyengeséget, emlékezetkiesést, gyenge akaratot, reumát, lumbágót, isiászt, ideggyulladást, gyomorégést, renyhe májat, étvágytalanságot, enerváltságot, kimerültséget, ambícióvesztést és hajhullást okoz.

- Igen, tudom, anya. De az a helyzet, hogy Ted Ray folyton dohányzik játék közben, és arra gondoltam, talán javítani fog a játékomon.

Ezeknek a csodás szavaknak köszönhető, hogy Mary Kent most először úgy érezte, talán mégis lehet valami ebben a Rollo Podmarsh-ban. Mondanom sem kell, hogy még mindig csupán egymilliomod részét érezte annak a tűznek, ami Rollo szügyét emésztette. Egy nő nem lesz szerelmes egy pillanat alatt, mint a férfiak. De legalább már nem nézett rá gyűlölettel. Ellenkezőleg, azon kapta magát, hogy kedveli. Érezte, hogy

Rollóban ott rejtőzik a jó. Jóllehet, az anyja beszámolója alapján elég mélyre kell ásni érte, de Mary szerette a mentési munkálatokat, és rengeteg ideje volt.

Egy nemrég megjelent esszében Mr. Arnold Bennett arra inti az ifjú agglegényeket, hogy kellő óvatossággal közelítsenek a szívügyekhez. Mint mondja, először is el kell dönteniük, készen állnak-e a szerelemre. Aztán, hogy mi a jobb: korán vagy későn nősülni. Harmadszor, hogy feleségük nem szegi-e szárnyát az ambícióiknak. Ha ezeken a romantikus formaságokon átestek, ám kapjanak el egy lányt, és rajta! Rollo Podmarsh esetében mindez csak falra hányt borsó volt. Valószínűleg Antonius és Kleopátra óta nem akadt senki, aki ilyen gyorsan elveszett. Mondhatnánk, még több mint két méterre járt a lánytól, és már fülig szerelmes volt. Ráadásul minden nappal csak mélyültek az érzései.

Maryre gondolt, amikor lecserélte a nedves cipőt. Róla álmodott, miközben flanelalsót húzott. Utána epekedett az esti arrow-root fölött. Annyira a szerelem rabszolgájává vált, hogy apró tárgyakat kezdett lopni Marytől. Két nappal Mary érkezése után Rollo Podmarsh a lány egyik zsebkendőjével, púderével és néhány hajtűjével a mellső zsebében végezte kezdő ütését az első elütőn. Miközben vacsorához öltözött, elővette őket, hogy nézegethesse, éjjel pedig a párnája alá tette kincseit. Te jó ég, mennyire szerette azt a lányt!

Egy este, amikor kimentek kettesben megnézni az új holdat - Rollo az anyja tanácsára pamutsálat viselt, hogy óvja a torkát -, a fiúnak sikerült a nagy jelentőségű témára terelni a szót. Mary épp a fülbemászókról beszélt. Nem épp a legtökéletesebb végszó, de Rollót ilyesmi nem tántoríthatta el.

- A fülbemászókról jut eszembe, Miss Kent - kezdte Rollo lágy, dallamos hangon -, volt valaha szerelmes?

Mary nem válaszolt azonnal.

- Igen, egyszer. Tizenegy évesen. A bűvészbe, aki a születésnapi zsúromon lépett fel. Egy nyulat és két tojást vett ki a hajamból, és úgy éreztem, az egész élet egyetlen édes dal.

- Azóta soha?

- Soha.

- Tegyük fel... csak a beszélgetés kedvéért... tegyük fel, hogy beleszeretne valakibe... öööö... Miféle ember lenne?

- Egy hős - vágta rá azonnal Mary.

- Egy hős? - hőkölt hátra Rollo. - Milyen hős?

- Bármilyen. Én csak egy igazán bátor embert tudnék szeretni... egy olyan férfit, aki valami csodálatosan hősies dolgot vitt véghez.

- Bemegyünk? - kérdezte Rollo rekedten. - Lehűlt a levegő.

Olyan pontjára értünk tehát Rollo Podmarsh életének, amely bízvást inspirálhatta volna Henley sorait, miszerint „Az éjből, mely úgy hull fölém, mint földtekére zord pokol". Mindent összevetve, Rollo elmehetett volna hivatásos szerencsétlennek. Azt mondom, „mindent összevetve", ugyanis nem csak a reménytelen szerelem nyomta a lelkét. A reménytelen szerelem mellett a golfjátéka is nyomasztotta.

Rollo golfozói teljesítményéről ez idáig nem nyilatkoztam. Ön minden bizonnyal a jelentőségteljes pipa-epizód ellenére úgy könyvelte el magában Rollót, mint azon békés, kiegyensúlyozott - mondjam úgy, dilettáns? - golfozók egyikét, akikből oly sok akad manapság. Valójában Rollót folyamatosan emésztette belülről a lázas ambíció. Nem vágyott sokra. Nem akart amatőrbajnok lenni. Még a háziverseny megnyeréséről sem álmodott. Viszont teljes szívéből szeretett volna száz ütés alatt végigmenni a pályán. Ha ez sikerül, úgy gondolta, azzal pecsételi meg golfkarrierjét,

hogy kiáll egy igazi pénzdíjas mérkőzésre. Már az ellenfelét is kinézte, bizonyos Bodger ezredest, egy roskatag aggastyánt, aki már jó évtizede a lumbágó mártírja volt.

De kezdte úgy érezni, hogy még a legkisebb célja is meghaladja a képességeit. Minden reggel buzgalommal, reménytől eltelve lépett az első elütőre, csak hogy napnyugtakor leverten, a kártyáján újabb százhúsz ütéssel térjen haza. Nem csoda, hogy kezdte elveszíteni az étvágyát, és erőtlenül felnyögött a buggyantott tojás látványától.

Ön most azt gondolhatja, miután Mrs. Podmarsh olyan féltően őrködött fia egészségén, feszültséget okozott a családi fészekben, hogy Rollo nem végez pusztítást az élelmiszerkészletben. Csakhogy Rollo édesanyja épp akkoriban olvasott egy orvosi cikket, amelyben egy jónevű doktor azt állította, túl sokat eszünk manapság. A hosszú élet titka az, ha csökkentjük a szénhidrátfogyasztást. Így kimondottan örült az ifjú visszafogott evéskészségének. Igen gyakran állította követendő példaként unokája, a kis Lettice Willoughby elé, aki nagy evő volt, különösen a desszerteket szerette. Már említenem kellett volna, hogy a kis Lettice Rollo húga, Enid lánya volt, akik a közelben laktak. Mrs. Willoughbynak néhány napja el kellett utaznia, ezért távolléte alatt Mrs. Podmarsh-ra bízta gyermekét.

Vannak, akiket bármeddig az orruknál fogva lehet vezetni. Lettice Willoughbyt azonban nem volt könnyű átejteni. Egy kedves, régimódi gyerek alighanem zokszó nélkül elhitte volna, amikor nagyanyja kijelenti, hogy a lekváros bukta károsan hat a vérnyomásra, és repetázni belőle annyi, mintha az ember besétálna a családi kriptába. Egy önálló véleménytől mentes gyermekre biztos nagy hatást tett volna, ha azt látja, hogy nagybátyja elutasítja a táplálékot. Mint ahogy elfogadná

a magyarázatot is, miszerint az evés mellőzése jót tesz az egészségnek. Csakhogy Lettice modern, okos kölyök volt. Ismerte már ezt az étvágyvesztést és annak jelentőségét. Pontosan ez volt az első tünet, ami megelőzte Ponto kimúlását. Ponto, aki tíz évig töltötte be a Willoughby család kutyájának posztját, a közelmúltban adta be a kulcsot, és előtte ugyanígy elutasította a táplálékfelvételt. Ráadásul Lettice jó szemű gyerek volt, és felfigyelt a nagybátyja szemében ülő gyötrelemre. Egyik délelőtt ki is faggatta a témáról. Rollo visszahúzódott a kert távolabb eső részeibe, és épp előregörnyedve a kezébe temette arcát, amikor Lettice rátalált.

- Hello, bácsikám! - köszönt Lettice.

- Á, gyermekem! - mondta Rollo.

Szerette az unokahúgát.

- Nem érzed jól magad, bácsikám?

- Közel sem.

- Gondolom, a kor - találgatott Lettice.

- Tényleg öregnek érzem magam - ismerte el Rollo. - Öregnek és rozzantnak. Ó, Lettice, nevess, légy vidám, amíg lehet!

- Rendben, bácsikám.

- Hozd ki a legtöbbet a boldog, gondtalan, mosolygós, békés gyermekkorból.

- Rendicsek, bácsikám.

- Ha annyi idős leszel, mint én, rá fogsz jönni, hogy ez egy szomorú, reménytelen világ. Egy világ, ahol, ha lehajtod a fejed, elfelejted hagyni, hogy az ütő feje vezessen. Ahol, még ha sikerül is egyenesen ütnöd a labdát a brassie-val, elügyetlenkeded a greenen, ahol eltolsz egy sima, húszcentis lyukba gurítást.

Lettice nem egészen értette, miről is beszél Rollo bácsi. Annyit azonban így is felfogott belőle, hogy igaza volt, amikor úgy vélte, rossz passzban van. Meleg, gyermeki szívét elöntötte a sajnálat. Elgondolkodva sétált tovább, Rollo pedig folytatta az ábrándozást.

Ahogy a költő mondja, a szerelem sötét verem. Rollo verme annyira sötét volt, hogy amikor Fortuna végre küldött egy megkésett napsugarat, sokkal jobban felderítette az ifjút, mint ahogy indokolt lett volna. Ezt úgy értem, hogy amikor a Lettice-szel folytatott beszélgetés után körülbelül négy nappal Mary Kent megkérdezte Rollót, volna-e kedve golfozni vele, ő olyan jelentőséget tulajdonított ennek, amilyet csak egy szerelmes tud. Azt nem állítanám, hogy Rollo Podmarsh nyílt szerelmi vallomásnak értékelte Mary Kent azon javaslatát, hogy játsszanak egy kört, de mindenképp biztató jelnek tekintette. Úgy érezte, alakulnak a dolgok, vagyis hogy a részvényei emelkednek a piacon. Tovatűnt az elmúlt napok mélabúja. Rollo megfeledkezett a kert végi bokrok közt tett magányos sétákról, arról, hogy az anyja új téli gyapjúkollekciót vett neki, ami szúrt, mint a lószőr, mint ahogy arról is, hogy az utóbbi időkben az arrow-rootnak furcsa volt az íze. Minden gondolatát lekötötte a döbbenetes tény, hogy Mary önszántából felajánlotta a közös játékot. Olyan túláradó jókedvvel sétált az első elütőhöz, hogy csaknem dalra fakadt.

- Hogy játszunk? - kérdezte Mary. - Én tizenkettes vagyok. Mennyi az ön hendikepje?

Rollo abban a hátrányos helyzetben volt, hogy nem rendelkezett hendikeppel. Egyfajta sajátos könyvelési szisztémát dolgozott ki. Kikerekítette az ütéseket, ha nem ütötték meg a mércét, és titokban megengedett magának

másfél méteres lyukra ütéseket. így hát soha nem nyújtotta be a Pályabizottságnak a három eredménykártyát, ami a hendikep megállapításához kell.

- Nem tudom pontosan - felelte Rollo. - Az a vágyam, hogy száz alatt körbemenjek, de még sose sikerült.

- Sose?

- Sose. Furcsa, de valamit mindig elrontok.

- Lehet, hogy ma sikerül - mondta Mary bátorítóan, annyira bátorítóan, hogy Rollo alig bírta megállni, hogy csaholva a lány lába elé ne vesse magát. - Kezdésként adok önnek két lyuk előnyt, aztán meglátjuk. Kezdhetek?

Mary pontosan olyan jó és tűrhető közti labdát ütött, amilyet a tizenkét hendikepesek szoktak. Nem túl hosszút, de szép, egyenesét.

- Csodás! - kiáltott Rollo lelkesen.

- Ó, nem is tudom - szerénykedett Mary. - Szerintem nem volt nagy ütés.

Drámai érzelmek viaskodtak Rollo keblében, miközben megcélozta a labdát. Még sosem érzett ilyet, különösen az első elütőn, ahol többnyire ideges alázatosság szállta meg.

- Ó, Mary! Mary! - suttogta magában, miközben ütött.

Ön, aki a bowlingpályán pocsékolja el ifjúságát, nem foghatja fel e három szó varázsát. De golfozóként megértené, hogy amikor Rollo Podmarsh eme fohászt lihegte, teljesen véletlenül megtalálta az ideális módszert a jó ütéshez. Hadd magyarázzam meg. Az első két szó a feszes légzéssel kellően lelassítja az embert a hátralendítés csúcsán. A második „Mary" első szótagja pontosan egybeesik a labda eltalálásával, és az utolsó „ry!" gondoskodik az ütő átkíséréséről. Következésképp Rollo labdája nem bucskázott végig szokás szerint a lejtőn, mint egy feszengő kacsa. Ehelyett olyan sivítással

repült le a teerről, mint egy gránát, röptében biccentett Mary labdájának, és a green közvetlen közelében esett le. Golfos pályafutása során először, Rollo Podmarsh szépet ütött. Mary döbbenten nézett a labda után.

- Ez nem ér! - kiáltotta. - Nem adhatok két lyuk előnyt, ha így kezd.

Rollo elpirult.

- Többé nem fordul elő szerintem - mondta. - Még soha életemben nem ütöttem így.

- Dehogynem fordul elő! - jelentette ki Mary határozottan. - Ez nyilván az ön napja. Sose bocsátom meg magának, ha ma sem sikerül száz alatt végeznie.

Rollo behunyta a szemét. Ajka lázasan remegett. Magában megfogadta, hogy történjék bármi, nem okoz csalódást Marynek. Egy perc múlva három ütéssel lyukba talált, eggyel a bogey alatt.

A második lyuk egy rövid, vizes szakasz. A bogeyja három, Rollo pedig általában négy ütéssel jutott végig rajta. Ugyanis nem számolta a vízbe esett labdákat, hanem elölről kezdte a számolást, és a vízen átjutva három gurításból talált a lyukba. De ma valami azt súgta neki, hogy nem lesz szüksége a zseniális szisztéma segítségére. Ahogy elővette a mashie-t a táskájából, *tudta,* hogy az első ütése sikeresen átrepül majd a túlpartra.

- Ah, Mary! - rebegte ütés közben.

Ezek az apróságok semmit se mondanak egy önhöz hasonló féregnek, ha megbocsátja a kifejezést, aki, talán hiányos iskolázottsága miatt, megelégszik azzal, hogy élete teljében fagolyókat gurítson a gyepen. De elmagyarázom, hogy Rollo Podmarsh kicsiny monológja megváltoztatásával és lerövidítésével épp azt tette, amit bármelyik profi javasolt

volna. Ha azt mormolja: „Ó, Mary, Mary!", mint az imént, túl nagyot lendít. Az „Ah, Mary" pont elég rövid volt egy fél lendítésre a mashie-vel. Labdája gyönyörű ívben repült fel, és mintegy húsz centire állt meg a lyuktól.

Mary boldog volt. Volt valami ebben a nagy termetű, ámde félénk férfiúban, ami megérintette a benne szunnyadó anyát.

- Csodálatos! - lelkendezett. - Két ütésből sikerülni fog! Öt ütés az első két lyuknál! Most már muszáj körbeérnie száz alatt! - Mary ütött, de túl gyengén. Labdája a vízbe esett. - Magának adom ezt a szakaszt - mondta minden bosszúság nélkül, merthogy nagyon jó természetű lány volt. - Menjünk a harmadik lyukhoz. Néggyel vezet! Csodálatos.

Anélkül, hogy fölösleges részletekkel untatnám, csupán annyit mondok, hogy a lány gyöngéd bátorításától vezérelve Rollo Podmarsh negyvenhat ütéssel ért az első kilenc végére. A hetediken elért tíz ütés némileg rontotta az eredményét, és a kilencedik szakasz nyolc ütése sem segített, de akkor is, itt volt a pálya felénél negyvenhat ütéssel, úgy, hogy most következett a pálya könnyebb része. Egész teste bizsergett - részben, mert a téli gyapjúszettet viselte, amelyről korábban már beszéltem, de főleg a diadaltól, a lelkesedéstől és a szerelemtől. Úgy nézett Maryre, ahogy Dante nézhetett Beatricére valamelyik érzelgősebb reggelén.

Mary felkiáltott.

- Ó, most jut eszembe - mondta. - Tegnap este megígértem Jane Simpsonnak, hogy megírom neki, hogy kell tipegőt kötni. Gyorsan felhívom a klubházból, és akkor nem kell tovább aggódnom miatta. Menjen előre a tizedik szakaszhoz, ott találkozunk.

Rollo felballagott a dombtetőre, a tizedik szakasz felé. Útközben gyakorló ütéseket végzett, amikor a nevét hallotta.

- Te jó ég, Rollo! Rád se ismertem először!

Amikor megfordult, a húgát, Mrs. Willoughbyt pillantotta meg, a kis Lettice édesanyját.

- Hello! - köszöntötte. - Mikor érkeztél vissza?

- Tegnap késő este. Ez hihetetlen!

- Remélem, jól érezted magad. Mi a hihetetlen? Figyelj, Enid. Tudod, mit csináltam? Negyvenhat ütést az első kilencen! Negyvenhatot! És minden szakaszon lyukba találtam!

- Ó, ez megmagyarázza.

- Micsodát?

- Hogy miért tűnsz ilyen boldognak. Letty levele arra engedett következtetni, hogy a halálodon vagy. A bánatod mély benyomást tett a gyerekre. Szinte másról sem írt.

Rollo meghatódott.

- Drága kis Letty! Csodás, milyen együttérző!

- Most mennem kell - közölte Enid Willoughby. - Késésben vagyok. Ó, Lettyről jut eszembe, hogy milyen vicces dolgokat mondanak a gyerekek! Azt írta a levelében, hogy öreg és roskatag vagy, és megszabadít a szenvedéseidtől.

- Ha-ha-ha! - nevetett Rollo.

- Tudod, nemrég meg kellett mérgeznünk szegény öreg Pontot. Letty vigasztalhatatlan volt, amíg el nem magyaráztuk neki, hogy ez volt a legkegyesebb dolog, amit tehettünk, mert öreg volt és beteg. De ha belegondolok, hogy *téged* akart megszabadítani a szenvedéstől!

- Ha-ha! - nevetett Rolló. Ha-ha-h...!

Rollo hangja hörgésbe fulladt. Hirtelen szörnyű gyanúja támadt.

Az arrow-rootnak furcsa íze volt!

- Mi bajod? - kérdezte Mrs. Willoughby, amikor meglátta Rollo hamuszürke arcát.

Rollo nem talált szavakat. Szótlanul tátogott. Igen, az arrow-rootnak több napja furcsa az íze. Furcsa! Nincs más magyarázat. Már kanalazás közben is azt gondolta: „Ez az arrow-root furcsa!" Ráadásul - élesen felkiáltott az emléktől - a kis Lettice tálalta fel neki. Eszébe jutott, mennyire meghatódott akkor a kedvességétől.

- Mi bajod, Rollo? - kérdezte Mrs. Willoughby élesen. - Ne állj ott, mint egy haldokló kacsa!

- Haldokló kacsa vagyok! - felelte Rollo rekedten. - Vagyis haldokló ember. Enid, az az égetnivaló kölyök megmérgezett!

- Ne légy nevetséges! És nagyon kérlek, ne beszélj róla így!

- Sajnálom. Talán nem kéne hibáztatnom. Biztos a legjobb szándék vezette. De a tény akkor is tény marad.

- Rollo! Ez nevetséges.

- De az arrow-rootomnak furcsa íze volt.

- Nem gondoltam volna, hogy ekkora idióta lehetsz - méltatlankodott Rollo húga testvéri szókimondással.

- Azt hittem, mulatságosnak fogod találni és jót nevetsz majd.

- Nevettem is... amíg eszembe nem jutott az arrow-root furcsa íze.

Mrs. Willoughby türelmetlenül felkiáltott, és elsétált.

Rollo Podmarsh ott állt a tizedik elütőnél. Csak úgy fortyogtak benne a különböző érzelmek. Automatikusan előhúzta a pipáját, és rágyújtott, de rájött, hogy most képtelen dohányozni. Életének ebben a súlyos pillanatában a dohány elveszítette varázserejét. Visszatette a pipát a zsebébe, és átadta magát a gondolatainak. Félelem járta át a lelkét, és

bizonyos enyhe melankólia. Nehéznek tűnt, hogy itt kell hagynia a világot épp most, amikor kezd jól ütni.

Ekkor támadt egy használható gondolata. Nevezetesen, hogy ha azonnal orvoshoz siet, talán még megmenekülhet. Talán van ellenszer.

Épp sarkon fordult, hogy elinduljon, de ott állt mögötte Mary Kent vidám, bátorító mosollyal.

- Sajnálom, hogy így megvárattam - mondta. - Ön jön. Üssön, és ne feledje, hogy a pálya második felét legfeljebb ötvenháromból teljesítenie kell!

Rollo vágyakozva gondolt a kis rendelőre, ahol most is ott ül dr. Brown, alighanem jobbnál jobb ellenszerek gyűrűjében.

- Tudja, azt hiszem, jó lenne...

- Szerintem is jó lenne - mondta Mary. - Ha negyvenhat ütéssel sikerült teljesítenie az első kilencet, ez az ötvenhárom nem okozhat gondot.

Egy hosszú pillanatig Rollo még hezitált - ezalatt úgy tűnt, győz az életösztön. Egész életében úgy nevelték, hogy óvja az egészségét, és most pánikba esett. Ám létezik egy mélyebb, a létfenntartásnál nemesebb ösztön - a csúcsformában lévő golfozó ösztönös vágya, hogy folytassa és megdöntse az ütésszámrekordját. Apránként ez az impulzus győzedelmeskedett Rollo felett. Tudta, ha most elmegy, az orvos talán megmenti az életét, de a józan ész azt súgta, soha többé nem lesz képes negyvenhat ütéssel végigjutni az első kilencen. Mindent elölről kéne kezdenie.

Rollo Podmarsh nem hezitált tovább. Sápadt, elszánt arccal feltette labdáját a teere, és ütött.

Ha nem egy hólyagnak mesélném a történetet - a legnagyobb jóindulattal használom ezt a szót -, aki a bowlingpályán vesztegeti az idejét, hanem egy golfozónak, boldogan

kifejteném, hogyan haladt Rollo ütésről ütésre a második kilencen. Kisebb dolgokról is írtak már eposzokat. De biztos vagyok benne, hogy önnek unalmas lenne ez a sok részlet. Legyen elég annyi, hogy amikor az utolsó megközelítő ütése a tizennyolcadik szakasz greenjére bucskázott, éppen ötven ütésnél járt.

- Még három ütés! - mondta Mary Kent. - Óvatosan! Csak legyen könnyed, és másodikra betalál.

Okos tanács volt, de Rollo Podmarsh eddigre már magánkívül volt. A tizenhatodik szakaszon átázott a cipője egy pocsolyában, de nem érdekelte. A téli gyapjúalsó úgy szúrta, mintha hangyákkal lenne bélelve, de ügyet sem vetett rá. Csak azt tudta, hogy kilencvenhat ütéssel eljutott az utolsó greenre, és stílusosan akarta befejezni. Mit neki három ütés! A labdája öt méterre volt a lyuktól, de Rollo, miután megcélozta a lyuk túlsó szélét, nagyot suhintott a putterrel. A labda nyílegyenesen repült, nekiütközött a bádog lyukbélésnek, felugrott a levegőbe, és zörögve beesett a lyukba.

- Ó! - kiáltotta Mary.

Rollo Podmarsh megtörölte a homlokát, és szédülten a putterjére támaszkodott. A játékok játékának hevületében egy pillanatig semmi másra nem tudott gondolni, mint hogy körbeért kilencvenhét ütéssel. Aztán, mintha révületből ébredne, eszébe jutott a helyzete. A hév elmúlt, és nyirkos döbbenet foglalta el a helyét. Elérte élete célját, de most mi lesz? Biztosan tudta, hogy valami nem stimmel vele. Úgy érezte magát, ahogy azok a középkori olaszok érezhették, akik beugrottak harapni valamit a Borgiákhoz. Nehéz volt. Körbement kilencvenhét ütéssel, de sosem teheti meg az előre eltervezett következő lépést pályafutásában - a pénzdíjas mérkőzést a lumbágós Bodger ezredessel.

Mary Kent körülzsongta, melegen gratulált, de Rollo sóhajtott.
- Köszönöm - mondta. - Köszönöm szépen. A baj csak az, hogy azt hiszem, mindjárt meghalok. Megmérgeztek.
- Megmérgezték?
- Igen. Senki sem tehet róla. Minden a legjobb szándékkal történt. De így van.
- Nem értem.
Rollo elmagyarázta. Mary sápadtan hallgatta.
- Biztos benne? - szörnyülködött.
-Egészen biztos - felelte Rollo gyászosan. - Az arrow-rootnak furcsa íze volt.
- De az arrow-rootnak mindig furcsa íze van.
Rollo megrázta a fejét.
- Nem - felelte. - Olyan az íze, mint a meleg itatós-papírnak, de nem furcsa.
Mary szipogott.
- Ne sírjon - vigasztalta Rollo kedvesen. - Ne sírjon.
- De muszáj! Csak nincs nálam zsebkendő.
- Engedje meg - mondta Rollo, és bal mellzsebéből kihúzta Mary egyik legjobb zsebkendőjét.
- Bárcsak lenne nálam púder! - sopánkodott Mary.
- Ha szabad - felelte Rollo. - A haja kicsit összekócolódott. Ha nem bánja... - azzal ugyanonnan elővett egy marék hajtűt is.
Mary döbbenten nézte a gyűjteményt.
- Hiszen ezek az enyémek! - állapította meg.
- Igen. Apránként elloptam őket.
- Miért?
- Mert szeretem - vallotta be Rollo. Azzal néhány megindító szóval, amelyekkel nem akarom untatni, kifejtette a témát.

Maryben erős érzelmek viaskodtak, de nem tudom részletezni őket, ha állandóan azt a nyavalyás órát bámulja. Lehullt a hályog a szeméről. Lenézte ezt az embert, amiért kicsit túl óvatos volt az egészségével kapcsolatban, pedig mindvégig ott szunnyadt benne a hősiesség. Valami eltört a lányban.

- Rollo! - kiáltotta, és a nyakába ugrott.

- Mary! - motyogta Rollo, miközben elkapta.

- Mondtam, hogy butaság! - szólalt meg Mrs. Willoughby, aki éppen ebben a drámai pillanatban ért vissza, és onnan folytatta a beszédet, ahol abbahagyta. - Most beszéltem Lettyvel. Azt mondta, tényleg meg akart szabadítani a szenvedéstől, de a patikus nem adott neki mérget, ezért letett róla.

Rollo elengedte Maryt.

- Hogyan? - kiáltott.

Mrs. Willoughby megismételte a mondandóját.

- Biztos vagy benne? - kérdezte.

- Persze, hogy biztos.

- Akkor miért volt fura íze az arrow-rootnak?

- Utánanéztem ennek is. Úgy látszik, anya nagyon aggódott, amiért dohányzol, és az egyik újságban talált egy hirdetést, mely szerint három nap alatt leszoktatnak bárkit a dohányzásról, az áldozat tudta nélkül. Kíméletes, biztonságos, elfogadható módszer a mérgező nikotin kiürítésére a szervezetből. Megerősíti a meggyengült tüdőt, elmulasztja a nikotin utáni vágyat. Így hát anya minden este tett a szerből az arrow-rootba.

Hosszú csönd következett. Rollo Podmarsh úgy érezte, hirtelen kisütött a nap, a madarak énekeltek, a tücskök ciripeltek. Az egész Természet egyetlen, széles mosoly volt.

Odalent, a völgyben, a második szakaszon megpillantotta Wallace Chesney világító golfnadrágját, amint a tulajdonosa előrehajolt az ütéshez.

Úgy tűnt neki, még soha nem látott ehhez foghatóan szépet.

- Mary - mondta halk, remegő hangon. - Megvárnál itt? Szeretnék bemenni egy pillanatra a klubházba.

- Átvenni az átázott cipődet?

- Nem! - mennydörögte Rollo. - Soha többé nem cserélem le az átázott cipőmet! - Benyúlt a zsebébe, és érezte, hogy kiesik belőle egy doboz gyógyszer a fűre. - De igenis *leveszem* a téli gyapjúalsót. Azután pedig, hogy ezt az átkozott szögesdrót ruhát a klubház kandallójába dobtam, felhívom a vén Bodger ezredest. Úgy hallom, a lumbágója rosszabb, mint valaha. Megbeszélek vele egy meccset lyukanként egy shillingért. Ha nem törlöm fel vele a padlót, felbonthatod az eljegyzésünket!

- Én hősöm! - rebegte Mary.

Rollo megcsókolta a lányt, aztán hosszú, elszánt lépésekkel bemasírozott a klubházba.

Rodney nem kvalifikálja magát

Hangos lárma verte föl az éjszaka csöndjét, mivel június első szombatja volt, és a golfklub ilyenkor tartotta a havi bált. Lampionok díszítették a kilencedik green feletti terasz gesztenyefáinak ágait, a nagy étkezőből pedig, ahonnan kihordták az asztalokat és székeket, tompa lábdobogás és a szaxofon panaszos hangja hallatszott ki. Úgy sírt, mint aki épp most hagyott ki egy rövid lyukba gurítást. A Korelnök a félhomályban szivarozott az egyik nádszékben, és elégedetten fülelt. Szerencsére elérte azt az életkort, amikor már nem várják el az embertől, hogy táncoljon.

Ajtó nyílt, és egy fiatalember lépett ki a klubházból. Összefont karral állt a lépcsőn, és jobbra-balra tekintgetett. A Korelnök, aki a sötétből figyelte, észrevette, hogy búskomorság lengi körül az ifjút. Homlokát összeráncolta, és olyan, semmivel össze nem téveszthető arcot vágott, mint amikor valakinek alaposan a lelkébe gázoltak.

Igen, míg körülötte mindenki örült, mulatott és énekelt, ez az ifjú búsult.

Ekkor azonban az éjszaka nyugalmát egy magas tenor törte meg. A hang gazdája a modern orosz gondolkodásmódról értekezett. A terasz távolabbi végén egy lány lépett a lampionfénybe egy másik fiatalember karján. A lány kicsi volt és csinos, a fiú magas és intellektuális. A fény megvilágította magas homlokát és teknőckeretes szemüvegét. A lány ámulattal és imádattal nézett fel rá. A lépcsőn álló férfi mintha görcsös rángatózásba kezdett volna a duó megpillantásától. Az arca eltorzult, remegett. Aztán egy fölényes, kétségbeesett gesztussal felbukott a lábtörlőben, és visszabotorkált a klubházba. A pár továbbsétált és eltűnt, a Korelnök pedig

ismét egyedül maradt az éjszakában, mígnem újfent kinyílt az ajtó. A klub udvarias, ügyes titkára sietett le a lépcsőn. A szivar szaga odavonzotta, ahol a Korelnök ült. A titkár lehuppant a szomszédos székre.

- Nem látta ma este Mr. Ramage-t? - kérdezte a titkár.

- Egy perce még ott állt a lépcsőn - felelte a Korelnök. - Miért kérdi?

- Gondoltam, nem ártana beszélni vele és megtudni, mi baja. Fogalmam sincs, mi ütött belé. Általában kedves, udvarias fiú, de amikor az imént el akartam mesélni neki az egyik ma délutáni ütésemet az ötödik szakaszon, rendkívül durván viselkedett. Komoran felnyögött, aztán a mondat közepén elviharzott.

A Korelnök felsóhajtott.

- El kell néznie a gorombaságát - felelte. - Szegény fickó nehéz időszakon esik át. Az imént tanúja lehettem egy kis drámának, amely mindent megmagyaráz. Mabel Patmore szemérmetlenül flörtöl az ifjú Purvis-szel.

- Purvisszel? Ja, arra az úrra gondol, aki múlt héten megnyerte a bowlingbajnokságot?

- El is tudom hinni róla, hogy ilyen gyalázatot követett el - vélte az Öreg hűvösen. - Mivelhogy ennek az alantas játéknak a híve. Éppen ezért gyűlöletes látnom, hogy egy olyan kedves lány, mint Mabel Patmore - akinek csak egy kicsivel több magabiztosságra van szüksége az elütésnél, hogy remek golfozó legyen belőle -, rá pazarolja az idejét. Talán azért vonzódik hozzá, mert remekül beszél, míg az ifjú Ramage, beismerem, bamba, mint a birka. A lányok oly sokszor bedőlnek a gördülékeny beszédnek. Akkor is kár, nagy kár. Az egész eset egy történetre emlékeztet... A titkár úgy pattant fel, mint egy riadt fácán.

- ...mégpedig - folytatta az Öreg - Jane Packard, William Bates és Rodney Spelvin történetére... amelyet még sose hallott, így készséggel elmondom.

- Bárhogy is szeretnék, most nem érek rá...

- Elméletem szerint - folytatta a Korelnök, miközben belecsimpaszkodott beszélgetőtársa frakkszárnyába, és gyöngéden visszahúzta a székére - csak boldogtalanság származhat egy golfozó és egy olyan kívülálló frigyéből, akinek a lelkét nem tisztította meg a játékok legnemesebbje. Jó példa erre Jane Packard, William Bates és Rodney Spelvin története.

- Rengeteg a dolgom...

- Éppen ezért remélem, hogy nincs több könnyű kis flörtnél Mable Patmore és a bowlingozó Purvis között. Egy lány, akinek életében komoly helyet foglal el a golf, bolond lenne olyan tökfejre bízni a boldogságát, akinek az jelenti az örömet, ha fagolyókat guríthat a füvön. Előbb-utóbb biztos, hogy cserbenhagyja őt valami krízishelyzetben. Ha a lánynak szerencséje van, ez a csalódás még azelőtt történik, hogy visszavonhatatlanul összekötnék életüket a házasság szent köteléke által. Ahogy az Jane Packard, Wiliam Bates és Rodney Spelvin esetében is történt - mondta a Korelnök. - Elmesélek önnek mindent Jane Packardról, William Batesről és Rodney Spelvinről.

A titkár halkan felnyögött.

- Lemaradok a következő táncról - panaszolta.

- Valamelyik lány szerencséjére - felelte az Öreg rendíthetetlenül. És még erősebben szorította a másik karját.

Tudnia kell, hogy Jane Packard és William Bates (mondta a Korelnök) nem voltak hivatalosan eljegyezve. Kiskoruktól fogva volt köztük egy hallgatólagos egyetértés. Mégpedig,

hogy ha William valaha képes magát annyira felpörgetni, hogy megkérje a kezét, Jane igent fog mondani, letelepednek és boldogan élnek, míg meg nem halnak. Merthogy William nem kapkodta el az udvarlást. Szívügyekben lassan, megfontoltan haladt, mint egy teherautó, amelyre testi adottságaiban és temperamentumában egyaránt nagyban hasonlított. Szokatlanul nagy, erős, ökörszerű fiatalember volt, akinek rengeteg időre volt szüksége ahhoz, hogy elhatározzon valamit. Láttam egyszer a klubház étkezőjében, amint tizenöt percig morfondírozott a bélszín szelet és a vesepecsenye előnyeit latolgatva. Békés, komótos ember. Már-már lagymatagnak nevezhetném. Lagymatagnak is nevezem. William Bates lagymatag volt.

Történetünk kezdete előtt körülbelül három évvel derengett fel először Williamben, hogy Jane megfelelő feleség lenne a számára. Hat hónapig merengett a dolgon, majd küldött a lánynak egy csokor rózsát. Mivel a következő év októberéig nem történt semmi, ami megingatta volna ama meggyőződésében, hogy Jane vonzó lány, küldött neki egy nagy doboz bonbont. Onnantól kezdve pedig, ha nem is gyorsan, de feltartóztathatatlanul haladt előre. Biztosra lehetett venni, hogy, hacsak Jane érzései nem változnak meg, röpke öt éven belül minden elrendeződik.

Márpedig nem tűnt úgy, hogy Jane-t bármi is eltérítheti. Rengeteg közös vonással rendelkeztek, mivel Jane is nyugodt, lassú teremtés volt. Mindketten imádták a golfot, mindennap együtt játszottak, és a tudat, hogy a hendikepjük nagyjából egy szinten van, erős kötelékként fűzte össze őket. Mint ön is tudja, a legtöbb válás abból fakad, ha a férj sokkal jobb golfban a feleségénél, és amikor az asszonyka szidja az ura rokonságát, a férfiú lekicsinylő dolgokat mond a neje mashie

ütésére. De William és Jane között szó sem lehetett ilyesmiről. Kölcsönös együttérzésre és megértésre építették a kapcsolatukat. Évek múltán sem lesznek mások, mint egymást vigasztaló és bátorító, boldog házasságban élő szerelmesek. Már ha William képes végre megkérni a lány kezét.

A románc negyedik évében tapasztaltam először, hogy némi változás állt be a dolgok menetében. Egy nap benéztem Packardékhoz, de csak Jane-t találtam otthon. Teával kínált és szóval tartott, de eléggé szórakozottnak tűnt. Hátulgombolós kora óta ismertem, így vettem a bátorságot és megkérdeztem, mi a baj.

- Bajnak nem nevezném - sóhajtott Jane.

- Mondd csak el - biztattam. Ismét felsóhajtott.

- Olvasta ön a *Perzselő szerelem* című regényt Luella Periton Phippstől? - kérdezte. Bevallottam, hogy nem. - Tegnap kölcsönöztem ki a könyvtárból - mondta ábrándosan -, és hajnali háromkor fejeztem be az ágyamban. Nagyon-nagyon gyönyörű könyv! A sivatagról szól, a tevén közlekedő emberekről, valamint egy csodálatos arab törzsfőnökről, akinek könyörtelen, mégis gyöngéd szeme van, és egy Angela nevű lányról. Meg oázisokról, datolyáról, délibábról, ilyesmiről. Van egy fejezet, amelyben az arab sejk megragadja a lányt, a karjába zárja, a lány pedig arcán érzi a férfi cirógató, forró leheletét. A törzsfőnök a lovára dobja a lányt, és ellovagolnak. Körülöttük mindenütt homok és éjszaka, és titokzatos csillagok. Én pedig valahogy... ó, nem is tudom... - Vágyakozva nézett a csillárra. - Bárcsak anya elvinne jövő télen Algériába! - mormolta szórakozottan. - Jót tenne a reumájának.

Nyugtalanul távoztam. Úgy vélem, ezek a regényírók lehetnének óvatosabbak. Ötleteket adnak a lányoknak,

elégedetlenséget ébresztenek bennük. Elhatároztam, hogy felkeresem Williamet, és atyai jó tanácsot adok neki. Mondhatja, hogy nem tartozott rám, de annyira illettek egymáshoz. Tragédia lett volna, ha valami közéjük áll. Márpedig Jane különös hangulatban volt. Éreztem, hogy egyszer csak alaposan megnézi majd Williamet, és elcsodálkozik, mit is látott benne. Így a fiú otthonába siettem.

- William - szóltam -, mint olyan valaki, aki annak idején a térdén lovagoltatott, szeretnék feltenni neked egy személyes kérdést. Válaszolj, mégpedig gyorsan. Szereted Jane Packardot?

Meglepett arcot vágott, majd mélyen elgondolkodott. Jó ideig hallgatott.

- Ki, én? - kérdezte nagy sokára.

- Igen, te.

- Jane Packardot?

- Igen, Jane Packardot.

- Szeretem-e Jane Packardot? - ismételte William, miután a fejében szépen elrendezte a dolgokat.

Körülbelül öt percig tépelődött.

- Persze hogy szeretem - bökte ki.

- Nagyszerű!

- Borzasztóan, a mindenit!

- Csodás!

- Mondhatni, őrülten.

Megütögettem hordószerű mellkasát.

- Akkor azt tanácsolom neked, William Bates, hogy mondd meg neki.

- Ez aztán a ravasz terv! - csettintett William, és elismerően nézett rám. - Értem, mire gondol. Úgy gondolja, ez elrendezné a dolgokat?

- Pontosan.
- Nos... holnap el kell utaznom néhány napra.... Meghívásos verseny lesz Squashy Hollow-ban... De szerdán visszajövök. Mit szólna, ha szerdán kivinném a pályára és megkérném a kezét?
- Kitűnő gondolat.
- Mondjuk, a hatodik lyuknál?
- A hatodik lyuk remekül megfelel a célnak.
- Vagy inkább a hetediknél?
- A hatodik jobb lenne. Ott lejt a talaj az elütőtől, és a kanyar miatt nem lát titeket senki.
- Van benne valami.
- Ha engem kérdezel, a helyedben valahogy kimódolnám, hogy félrevonjam a hatodik pálya jobb oldalán lévő homokcsapdába.
- Miért?
- Okom van feltételezni, hogy Jane készségesebben fogadná az udvarlásodat, ha nagy, homokos térben történne. És van még valami - folytattam izgatottan -, amit tudnod kell. Figyelj rá, hogy amikor megkéred, véletlenül se légy félszeg, lagymatag. Légy erőteljes és romantikus. Sőt, mielőtt egy szót is mondanál neki, ragadd meg, zárd karodba, és forró leheleted cirógassa az arcát.
- Mármint az enyém? - kérdezte William.
- Hidd el, ez lesz rá a legnagyobb hatással.
- Na, de... Úgy értem, forró lehelet? A csudába, hogy is van ez?
- Biztosítalak, hogy ez elengedhetetlen.
- Megragadni? - ismételte William bambán.
- Pontosan.

- Zárjam a karomba?
- Úgy bizony.
William ismét a gondolataiba süllyedt.
- Na, jó, miért is ne - mondta nagy sokára. - Gondolom, önnek van tapasztalata. De akkor is... Ó, jól van, megpróbálom.
- Így beszél az igazi William Bates! - bátorítottam. - Rajta, fiam, és az ég segítsen utadon!
A legnagyobb stratégák általában azon buknak el, hogy minden emberi tervezésben felbukkanhat valami váratlan tényező. Az előre nem látott X, ami a hadjáratunkhoz szőtt összes tervünket keresztülhúzza. Nem hittem, hogy bármi történhet, ami megzavarhatja a Williammel megbeszélteket. De amikor szerda reggel kimentem az első elütőhöz, hogy megadjam William Batesnek az oly fontos utolsó lökést, rájöttem, túlságosan is bizakodó voltam. William még nem érkezett meg. Jane viszont ott volt egy magas, karcsú, sötét hajú, gusztustalanul romantikus külsejű, tökéletesen szabott szerzsruhát viselő ifjúval. Életemben nem láttam még a pasast. Dallamos hangon suttogott valamit a lánynak, aki csüggött minden szaván. Gyönyörű szemét az ifjú arcára szegezte, ajka enyhén szétnyílt. Jane annyira elmerült a társalgásban, hogy csak akkor vett észre, amikor megszólaltam.
- William nem érkezett még meg?
Jane összerezzenve fordult felém.
- William? Nem? Ó! Nem, még nem. De biztos nemsokára jön. Hadd mutassam be Mr. Spelvint. Wyndhaméknél lakik néhány hétig. Elkísér minket golfozni.
Természetesen ez az információ sokként hatott rám, de uralkodtam érzelmeimen, és tettetett szívélyességgel köszöntöttem az idegent.

- Mr. George Spelvin, a színész? - kérdeztem kézfogás közben.

- Ő az unokatestvérem - felelte. - Az én nevem Rodney Spelvin. Nem osztom George komédiás ambícióit. Ha van valami, amiről... mondjuk úgy, híres vagyok... azok a harmóniáim.

- Zeneszerző?

- Szóban komponálok - magyarázta Mr. Spelvin. - Költő vagyok, a magam szerény módján.

- Csodálatos verseket ír! - mondta Jane lelkesen. - Épp most szavalt nekem belőlük.

- Ó, azok a semmiségek? - kérdezte Mr. Spelvin rosszallóan. - Kis versecskék. Ifjúkori zsengék.

- Kimondhatatlanul szépek - bizonygatta Jane. -Á - mondta Mr. Spelvin -, ön érző lélek, tudja értékelni. Bárcsak több olyan ember lenne, mint ön, Miss Packard! Nekünk, dalnokoknak sok mindent el kell viselnünk ebben a durva, földhözragadt világban. Alig egy hete történt, hogy egy goromba szerkesztő megkérdezte *A vágy indái* című szonettemről, hogy mit *jelent.* - Mr. Spelvin elnézően nevetett. - Megmondtam neki, hogy ez szonett, nem pedig prospektus.

- Megérdemelte volna - közölte Jane hevesen -, hogy jól orrba vágja!

Ekkor halk fütyörészés vonta magára a figyelmemet, és amint megfordultam, William Batest láttam az égre tornyosulni.

- Üdv! - köszönt William.

Odamentem hozzá. Jane és Mr. Spelvin összedugott fejjel folytatta a lázas beszélgetést.

- Mondja - mondta William izgatottan -, ki az a pasas Jane-nel?

- Bizonyos Spelvin. Wyndhaméknél van látogatóban. Gondolom, Mrs. Wyndham mutatta be őket egymásnak.
- Elég murisan néz ki - állapította meg William.
- Elkísér titeket golfozni.
Egy William Bateshez hasonló temperamentumú ember képtelen összerezzenni, de az arcán megjelent valami halvány aggodalomféle.
- Elkísér?
- Jane azt mondta.
- Idefigyeljen - mondta William -, mégse ragadhatom meg Jane-t és zárhatom a karomba, hogy a forró leheletről ne is beszéljek, miközben ott lebzsel a közelben ez a tésztaképű csodabogár.
- Attól tartok, nem.
- Akkor halasszam el? - kérdezte William, egyértelműen megkönnyebbülve. - Ami azt illeti, nem is baj. Csodálatos húsos-vesés puding volt ebédre. Köztünk szólva, nem érzem magam igazán romantikus hangulatban. Esetleg máskor, jó?
Ahogy Jane-re és az ifjú Spelvinre néztem, megnevezhetetlen aggodalom kerített hatalmába. Volt valami ijesztő a lány viselkedésében. Épp jó szándékúan oda akartam súgni Williamnek, hogy ne vegye félvállról az új jövevényt, amikor Jane meglátta, odakiáltott neki, és egy pillanat múlva elindultak a körükre.
Elgondolkozva sétáltam tovább. Spelvin feltűnése a sivatagi szerelemről szóló könyv után mindenképpen baljós előjel volt. Vérzett a szívem Williamért. A klubházban vártam, hogy válthassak vele egy szót a mérkőzés után. Kipirultan, vidáman jelent meg két órával később.
- Életemben nem játszottam ilyen jót! - mondta. - Nem találtunk be minden szakaszon egyből a lyukba, de némi jó

szándékkal nyolcvanhárom ütést írhat fel a nevem mellé. Nem rossz, mi? Ismeri a nyolcadik lyukat? Az elütésem kicsit rövid volt, és a labdám nagyon rossz helyre esett a brassie ütőhöz. Így hát kivettem az elütővasamat, és egy szép, könnyed lendítéssel olyan gyönyörűen telibe találtam, hogy elrepült...

- Hol van Jane? - vágtam közbe.

- Jane? Ó, az a Spelvin nevű pasas hazavitte.

- Figyelj rá, William! - súgtam izgatottan. - Vigyázz, ifjú Bates! Ha nem vagy résen, elorozza tőled Jane-t! Ne nevess! Ne feledd, én láttam őket kettesben, mielőtt megérkeztél. Jane úgy meredt a szemébe, mint egy sivatagi hajadon egy sejk szemébe. Talán nem vetted észre, szerencsétlen Williamem, de Jane rendkívül romantikus lány. Egy ilyen érdekes idegen, aki váratlanul toppant az életébe, könnyedén leütheti a kezedről, mire észbe kapsz.

- Semmi baj - felelte William vidáman. - Nem szégyellem bevallani, hogy nekem is eszembe jutott ugyanez. De körbeérdeklődtem, és kiderült, hogy a fickó költő. Csak nem akarja elhitetni velem, hogy Jane beleszeretne egy költőbe?

Magabiztosan beszélt, mert három dolog volt, amit mindennél kevesebbre tartott: a csigák, a költők és a dadogó labdaszedők.

- Én nagyon is elképzelhetőnek sőt, valószínűnek tartom - válaszoltam.

- Képtelenség! - erősködött William. - Egyébként is: a pasas nem golfozik. Sose fogott még ütőt a kezébe, és azt mondja, nem is akar.

Bevallom, ekkor kicsit fellélegeztem. Azt el tudtam képzelni, hogy Jane Packard az egzotikus irodalom bűvöletében butaságokat követ el. De el kellett ismernem, én sem tartottam lehetségesnek, hogy olyan férfinak adja a szívét, aki nemcsak,

hogy nem golfozik, de nem is akar. Egy ilyen finom természetű, jól nevelt lánynál szóba sem jöhet ilyen férfi. Megnyugodva, boldogan sétáltam haza Williammel.

Ám egy röpke hét alatt meg kellett tanulnom, hogy a Nő hihetetlen, sötét talány, és mi, férfiak nem is álmodhatunk a megfejtéséről.

A következő hét az ünnepségekről szólt a falunkban. Bálok, piknikek, fürdőzések és a nyár többi öröme. William Bates nem nagyon vett részt ezekben. A tánc nem tartozott az erényei közé. Bár tánccipőt húzott, ha meghívták, de a környékről ritkán invitálták, ugyanis megvolt az a rossz szokása, hogy teljes testtömegével rázúdult a partnere lábujjára. Sok kedves lány dőlt már napokra ágynak, miután vele foxtrottozott.

A piknikek untatták, és a legvidámabb fürdőzésnél is jobban élvezett egy kört a pályán. Épp ezért kivonta magát a vidámságokból, Jane Packardot pedig Rodney Spelvin kísérgette mindenhová. Spelvinnel sasszézott a vikszelt parketten, és ugyancsak Spelvin volt az, aki készségesen leseperte a hangyákat Jane majonézéről és kanalával agyoncsapta a darazsakat. A vég elkerülhetetlen volt. Hogy mást ne mondjak, telihold volt, és a piknikek jelentős részét este tartották. Tudja, mit jelent ez. Tíz nappal később történhetett, hogy William Bates olyan ábrázattal lépett kicsiny kertembe, mint akinek véletlenül elsült a pisztolya.

- Mondja - szólt William -, ráér kicsit?

Kiöntöttem a kannám tartalmát a lobéliákra, és Williamnek szenteltem a figyelmemet.

- Tudja - mondta William -, elég rossz dolog történt. Ismeri Jane-t?

Azt feleltem, ismerem Jane-t.

- Na, és ismeri Spelvint?

Azt feleltem, ismerem Spelvint.

- Jane eljegyezte magát vele - bökte ki William bánatosan.

- Tessék?

- Ahogy mondom.

- Máris?

- Úgy bizony. Ma reggel mondta meg. Azt akartam kérdezni - folytatta a szerencsétlen ifjú, és erejét vesztve leroskadt egy kosár eperre -, hogy hol rontottam el?

Vérzett érte a szívem, de muszáj volt emlékeztetnem, hogy én előre jeleztem mindezt.

- Nem lett volna szabad olyan sokat kettesben hagynod őket - feddtem meg. - Tudhattad volna, hogy nincs elragadóbb, mint a júniusi hold. Dalokat írtak róla. Sőt, hirtelen nem is jut eszembe olyan dal, ami ne erről szólna.

- Igen, de honnan tudhattam volna, hogy ilyesmi fog történni? - kiáltotta William, miközben felállt, és kezdte lesöpörni magáról az epret. - Ki hitte volna, hogy Jane Packard hozzámegy valakihez, aki nem golfozik?

- Abban igazad van, hogy csaknem hihetetlen. Biztos jól értetted, amit mondott? Mármint amikor az eljegyzésről beszélt. Nem lehet, hogy félreértetted?

- Szó sincs róla. Tulajdonképpen úgy derült ki, hogy én magam kértem meg a kezét. Sokat gondolkodtam az elmúlt tíz napban mindazon, amit ön mondott ezzel kapcsolatban, és minél többet gondolkodtam rajta, annál kerekebbnek tűnt. Így hát elhívtam egyedül a klubházba, és azt mondtam neki: „Mondd csak, öreglány, mit szólnál hozzá?" mire ő: „Mihez?" mire én: „Mit szólnál, ha hozzám jönnél? Persze, ha nem akarsz, akkor nem kell." Erre azt mondta, mást szeret - mármint ezt a Spelvin nevű csókát. Szép kis slamasztika. Épp

akkor kezdtem a körömet, és minden lyukra gurításomat elrontottam.

- Kifejezetten azt mondta, hogy eljegyezték egymást Spelvinnel?

- Azt mondta, szereti.

- Akkor talán még van remény. Ha nem jegyezték el egymást visszavonhatatlanul, talán elmúlik ez a szalmaláng. Azt hiszem, meglátogatom Jane-t. Tapintatosan kipuhatolom a helyzetet.

- Örülnék neki - hálálkodott William. - Gondolom, nincs semmije, ami kivenné az eperlét a nadrágból.

Aznap esti beszélgetésem Jane-nel csupán megerősítette a rossz hírt. Igen, eljegyezte magát Spelvinnel. Kislányos őszinteségi rohamában elmesélt ezt-azt az ügy részleteiről.

- Világított a hold, és lágy szellő lengedezett a fák között - mondta. - Hirtelen a karjába kapott, mélyen a szemembe nézett, és felkiáltott: „Szeretlek! Imádlak! Rajongok érted! Te vagy a fa, melyen életem gyümölcse lóg; társam; nőm; nekem szánt a sors, mióta csak az első csillag felragyogott élted egén!"

- Igaz, ami igaz, korrektül járt el - ismertem be. - Na és azután? - kérdeztem, miközben arra gondoltam, mennyire más lehetett ez, mint William Bates szánalmas, setesuta lánykérése.

- Azután megegyeztünk, hogy szeptemberben összeházasodunk.

- Biztos vagy benne, hogy okos dolog? - puhatolóztam.

Tágra nyitotta a szemét.

- Miért kérdezi ezt?

- Te is tudod, hogy Rodney Spelvin, bármely erényekkel is rendelkezik - és nem kétlem, hogy számos erénye van -, nem golfozik.

- Nem, de nagyon elnéző ezzel kapcsolatban.

Megborzongtam. A nők olyan könnyen dobálóznak a szavakkal.

- Elnéző?

- Igen. Nem bánja, ha tovább játszom. Azt mondja, tetszik neki a lelkesedésem.

- Értem - feleltem. - Mindenesetre sok boldogságot kívánok neked. Persze azt reméltem... de mindegy.

- Mit?

- Azt reméltem, ha már ragaszkodsz hozzá, hogy kimondjam, hogy te és William Bates...

Elkomorult. Szeme bánatos lett.

- Szegény William! Borzasztóan sajnálom. Olyan drága.

- Nagyszerű fickó - helyeseltem.

- Csodálatosan viselkedett. Egy csomó férfi elmenne grizzly medvéket lőni, vagy ilyesmi. De William csak azt mondta halkan „Rendben", és hajlandó a labdaszedőm lenni jövő héten, Mossy Heath-ben.

- Nagyszerű fickó.

- Igen - sóhajtott Jane. - Ha nem volna Rodney... Mindegy.

Úgy véltem, tapintatos lenne témát váltani.

- Tehát ismét indulsz a Mossy Heath-i versenyen?

- Igen. Idén most már tényleg továbbjutok.

Az éves Mossy Heath-i Meghívásos Női Verseny a helyi női golfélet egyik legfontosabb eseménye. Mint ilyenkor lenni szokott, *medál play* selejtező körrel indul. A harminckét legjobb játékos pedig *match play*-jel dönti el a végeredményt. Örültem, hogy Jane ilyen magabiztos az esélyeit illetően.

Ugyanis már negyedszer nevezett, és hiába indult mindig kecsegtető kilátásokkal, soha nem sikerült túljutnia a selejtezőn. Mint oly sok golfozó, ötven százalékkal jobb volt szakasz szerinti játékban, mint ütésszámra. Mivel Mossy Heath bajnoki pálya, tele van kellemetlen akadályokkal. Mindhárom alkalommal, amikor Jane indult a versenyen, találkozott egy olyan nehéz szakasszal, amelyik teljesen tönkretette a másik tizenhét szakaszon végzett, kitartó munkáját, és elrontotta a körét. Boldogsággal töltött el, hogy Jane-t nem tántorította el a kudarc.

- Biztosra veszem - mondtam. - Csak folytasd a megszokott, óvatos játékodat.

- Ezúttal nem számít, hogyan játszom - mondta vidáman Jane. - Azt hallottam, hogy idén csupán harminckét induló van, így hát mindenki, aki végigér, túljut a selejtezőn. Csak körbe kell jutnom a pályán, és kész.

- Így viszont fölöslegesnek tűnik selejtezőt játszani.

- Ó, muszáj. Tudja, a selejtező három legjobb játékosa díjakat kap, így muszáj lejátszani. De nem megnyugtató a tudat, hogy bármilyen bajba is kerülök a szörnyűséges hetedik szakaszon, mint tavaly, akkor se lesz probléma?

- De igen. Abban pedig biztos vagyok, hogy a szakasz szerinti játékban ellenállhatatlan leszel.

- Remélem. Csodás lenne nyerni, miközben Rodney néz.

- Nézni fog?

- Igen. Elkísér. Ugye milyen aranyos?

Úgy láttam, vőlegénye említésétől Jane megint kedvet kapott, hogy áradozni kezdjen róla. Én azonban távoztam, mielőtt belekezdhetett volna. Valakinek, aki annyira William oldalán áll, mint én, visszataszító lett volna végighallgatni Rodney Spelvin dicshimnuszát. Rossz szemmel néztem Jane

szerelmét. Nem vagyok szűk látókörű ember. Készséggel elismerem, hogy a nem golfozóknak is joguk van házasodni. De akkor sem helyeselhetem, hogy feleségül vegyék a Mossy Heath-i Meghívásos Női Verseny lehetséges győztesét.

A Pályabizottság jelentősen megváltoztatta a Mossy Heath-i pályát azóta. A Pályabizottságok szeretnek ilyesmit csinálni, hogy igazolják a létezésüket. A három legnehezebb szakaszt azonban érintetlenül hagyták. A negyedikre, a hetedikre és a tizenötödikre gondolok. Úgy tűnik, még a lelketlen Pályabizottság is belátta, hogy bármennyire is béketűrők a golfozók, náluk is be tud telni a pohár. Ha a fent említett szakaszok bármelyikéhez is hozzátettek volna még egy bunkert, alighanem fegyveres lázadás tör ki a klubházban.

Jane Packard jól teljesített az első három lyuknál, de a negyedik szakaszhoz érve idegesség fogta el annak ellenére, hogy jó napja volt. Bármennyire is szerette Rodney Spelvint, nem az ő jelenléte adott neki erőt, hanem William Bates nagy, barátságos arcának látványa és kellemes hangja, amellyel arra biztatta, hogy hajtsa le a kobakját és ne siessen.

Az igazat megvallva, Jane-ben ekkor már éledezni kezdett egy halvány, de annál határozottabb megbánás, amiért Rodney Spelvin elkísérte őt a selejtező körére. Édes volt tőle, hogy eljött, de akkor is, volt valami Rodneyban, ami nem illett a bajnoki pálya szent atmoszférájához. Ő volt élete szerelme, és mindörökre egybefonták sorsukat, de a tény akkor is tény maradt: Rodney képtelen volt nyugton maradni, amíg Jane ütött. Könnyed dudorászása, bármily dallamos is volt, befolyásolta a lány koncentrációját a greenen. Most is zümmögött, miközben Jane megcélozta a labdát, és egy pillanatra idegesen összerezzent. De bátran leküzdötte zavarát, és a lendítésre összpontosított. Amikor a labda felszárnyalt és

átívelt a homokcsapda felett, el is felejtette korábbi bosszúságát. Semmi sem olyan üdítő és tápláló a kedves, nagylelkű gondolatok számára, mint egy jó, szaftos ütés középre, ez pedig valami csodálatosan sikerült.

- Szép volt - biztatta a lányt William Bates.

Jane hálásan rámosolygott, és Rodneyhoz fordult. Az ő elismerésére vágyott. Igaz, hogy nem golfozik, de neki is látnia kellett, hogy ez nem volt hétköznapi ütés.

Rodney Spelvin háttal állt, és szeme fölé tett kézzel kémlelte a hullámzó tájat.

- Micsoda kilátás! - álmélkodott Rodney. - Ez az aranyló napfényben fürdő, csöndes, erdős völgy! Avilion elszigetelt völgyére emlékeztet...

- Láttad az ütésemet, Rodney?

- ...hol nem zuhog sem eső, sem hó, se nem tombol hangos szél. He? Az ütésedet? Nem, nem láttam.

Jane Packard megint érezte azt a halvány megbánást. De néhány perccel később elmosta a vasütővel végzett, tökéletes ütés okozta eksztázis, amikor is a labdája szépen a greenre pottyant. Legutóbb hét ütéssel ért végig ezen a szakaszon, mert a green körül gonosz homokcsapdák sorakoznak, amelyek valósággal hívogatják a labdát aljas mélységükbe. Ám Jane most két ütéssel a greenre jutott, és szép volt az élet. A lyukba gurítás volt a lány erőssége. Nem látta be, miért ne tudna potom négy ütésből betalálni a pálya egyik legnehezebb szakaszán. Különös érzés járta át, miközben kézbe vette az ütőt. Ahogy a labda fölé hajolt, a levegő megtelt halk muzsikaszóval.

Csak amikor a labda haladásának vonalát kezdte tervezni, akkor hallotta meg a zenét. Jobban odafigyelve rájött, hogy Rodney Spelvintől ered. Közvetlenül Jane mögött állt, és egy

régi, francia szerelmes dalt dúdolt. Az a fajta régi, francia szerelmes dal volt, amit órákig elhallgatna egy illatos kertben a májusi újhold alatt. A Mossy Heath-i goflpálya negyedik szakaszának greenjén azonban az idegeire ment.

- Rodney, *kérlek!*

- He?

Jane azon kapta magát, örülne, ha Rodney Spelvin nem mondaná folyton azt neki, hogy „He?".

- Megtennéd, hogy nem dúdolsz? - mondta Jane. - Gurítani szeretnék!

- Guríts, gyermekem, guríts - felelte Rodney Spelvin sóvárogva. - Fogalmam sincs, miről beszélsz, de ha boldoggá tesz a gurítás, akkor guríts kedvedre!

Jane ismét a labda fölé hajolt. Már megtervezte a labda útját. Rendkívül óvatosan húzta hátra az ütőt.

- Istenem! - kiáltott fel Rodney Spelvin, mintha bomba robbant volna.

Jane labdája kilőtt, elment a lyuk mellett, és vagy három métert gurult. A lány dühösen fordult hátra. Rodney Spelvin a horizontra mutatott.

- Micsoda színek! Láttál már ilyen színeket?

- Ó, Rodney! - nyögte Jane.

- He?

Jane nyelt egy nagyot, és a labdához sétált. Végül csak a negyedik gurítással pottyant a lyukba a labda.

- Nyertél? - kérdezte Rodney Spelvin barátságosan. Jane némán sétált az ötödik elütőhöz.

Mossy Heath-ben az ötödik és hatodik szakasz hosszú, de nem okozhat gondot annak, aki képes egyenesen ütni. Mintha a pálya tervezője megpihent volna ennél a kettőnél, hogy gonosz elméje tökéletes formában legyen a hetedik szakasz

borzalmaihoz. Mint emlékezhet, ez a hetedik szakasz az, amelyen Sandy McHoot, a bajnok csak tizenegy ütéssel tudott átjutni egy fontos versenyen. Igaz, hogy rövid szakasz, és egy erős mashie ütéssel a greenre lehet jutni. Feltéve, hogy ellen tud állni a folyó csábításának, ami az elütő előtt folydogál, és szinte könyörög, hogy dobjunk neki egy labdát, amivel eljátszhat. De a greenre érve még nem szűnik meg a probléma. Maga a green akkora, mint egy nagyobb szőnyeg. Nyáron, amikor kemény a föld, ha a labdának nincs megfelelő visszapörgése, könnyen legurulhat a mögötte levő folyóba. Ez a green ugyanis egy kis sziget, amit a folyó kígyóként tekereg körbe. Azért frissítem fel az emlékezetét ezekkel a tényekkel, hogy fel tudja mérni, mivel nézett szembe Jane Packard.

A Jane-nel egy párba sorsolt hölgy üthetett először. Szép, magasra ütötte a labdát, amely az egyik, bal oldalon lévő bunkerbe esett. Csendes, türelmesnek tűnő asszonyság volt. Úgy látszott, tökéletesen elégedett az eredménnyel.

- Szép munka! - mondta William Bates egy perccel később, ugyanis úgy tűnt, hogy Jane tökéletes ívben repülő labdája egyenesen a zászlóhoz esik.

- Ó, Rodney, nézd! - kiáltott Jane.

- He? - felelte Rodney Spelvin.

Megjegyzését menyasszonya kétségbeesett kiáltása nyomta el. Ugyanis megtörtént a legrosszabb. A labda a greenhez érve szökdécselni kezdett, mint egy kisbárány, és fejest ugrott a folyóba.

Csönd támadt. Jane partnere, aki a homokláda melletti padon ült, elővette Vardon *Amit minden ifjú golfozónak tudnia kell* című könyvének zsebkönyv kiadását. Ebből frissítette fel ismereteit a mérkőzés közben, ráérő perceiben. Így nem láthatta az incidenst. William Bates a vérbeli golfozó

tapintatával nem tett semmilyen megjegyzést. Jane viszont kegyetlenül szenvedett. Rodney Spelvin törte meg a csendet.

- Remek! - mondta.

Jane Packard úgy fordult meg, mint egy eltaposott kukac.

- Hogy érted azt, hogy remek?

- Messzebb ütötted a labdát, mint ő.

- A folyóba ment - suttogta Jane halk, színtelen hangon.

- Csodás! - örvendezett Rodney Spelvin, és formás keze két ujjával diszkréten elnyomott egy ásítást. - Csodás! Csodás!

Jane fájdalomtól eltorzult arccal letett még egy labdát.

- Harmadik ütés - mondta.

Vardon diákja megjelölte hüvelykujjával az oldalt, ahol tartott, felnézett, bólintott, és tovább olvasott.

- Szép... - kezdte William Bates amikor a labda felrepült, de azonnal visszafogta magát.

Már látta, hogy nem volt elég erő az ütésben. A labda csak esett, esett. Leesett. Kristályszínű szökőkút tört fel a nap felé. A labda a vízen lebegett, úgy egy méterre a szigettől. De amint azt találóan mondják, erre közelebb, arra hamarabb!

- Ötödik ütés! - mondta Jane összeszorított foggal.

- Mi a rekord? - kérdezte Rodney Spelvin vidáman, és rágyújtott.

- Ötödik *ütés* - ismételte Jane borzalmas nyugalommal, miközben megragadta a mashie-jét.

- Fél pillanat - szólt közbe hirtelen William Bates. - Szerintem megjátszhatod a labdát onnan, ahol lebeg. Egy erőteljes ütés a niblickkel, és a greenre juthatsz négyből. Esélyed van öttel befejezni. Megéri megpróbálni, nem? Ha nem muszáj, nincs értelme ütéseket veszíteni.

Jane szeme felragyogott. Végtelenül hálásan nézett Williamre.

- Azt hiszem, megpróbálhatnám!
- Megér egy próbát.
- Ott egy csónak!
- Én evezhetek - ajánlkozott William.
- Én pedig a közepére állva üthetek - kiáltotta Jane.
- Hogyishívják pedig...*az* - biccentett William Rodney Spelvin felé, aki le-fel sétált az elütő mögött egy vidám velencei barkarolát dúdolva - kormányozhatna.
- William - mondta Jane izgatottan -, olyan drága vagy!
- Á, ugyan már - szerénykedett William.
- Nincs párod a világon. Rodney!
- He? - kérdezte Rodney Spelvin.
- Elmegyünk azzal a csónakkal. Szeretném, ha kormányoznál.

Rodney Spelvin arca felderült a programváltozástól. A golf untatta, de mi lehet jobb egy kellemes csónakázásnál?

- Csodás! - mondta. - Csodás! Csodás!

Rodney Spelvin álmatag kifejezéssel dőlt hátra a csónakban, kezében a kormánykötéllel. Éppen így képzelt el egy tökéletes nyári délutánt. Lassan csordogálni a folyó ezüstös felszínén. Szemét behunyta. Lassan dalolni kezdett:

- Kis pataknak hűs, szép tükre alig fodrozódik, Kacajkönnyű szellősóhaj rajta forgolódik. Mint erdőben kis tavacska hullámai táncot lejtenek, Lágy, gondtalan... Állj! Hé!

Ebben a pillanatban ugyanis egy ügyesen forgatott niblick csapott a habok közé. A csónak részegen megtántorodott, és valóságos vízözön áradt Spelvin panamakalapos fejére, továbbá szürke flanelbe öltöztetett testére.

- Állj! Hé! - kiáltotta Rodney Spelvin.

Megtörölte a fejét, és bosszúsan nézett körül. Jane és William Bates a mélybe bámult.

- Elvétettem - mondta Jane.
- Ott fröcsköl! - mutatott a labdára William. - Felkészültél?
Jane felemelte a niblickjét.
- Állj! Hé! - hörögte Rondey Spelvin, mivel újabb cunami árasztotta el.
Lerázta a cseppeket az arcáról, és meglátta, hogy Jane ellenségesen mered rá.
- Légy szíves, ne beszélj, amikor ütök! - mondta ingerülten. - Most miattad megint elvétettem! Nem tudom, miért akartál mindenáron eljönni, ha nem tudsz csöndben maradni! Látod valahol, William?
- Ott lebeg! - mondta William Bates.
- Hé! Ugye nem akarod *megint* azt csinálni? - sipákolt Rodney Spelvin.
Jane rávicsorgott.
- A greenre ütöm a labdát, még ha egész éjjel itt is kell maradnom! - közölte.
Rodney Spelvin összerázkódott. Ez lenne az a csendes, álmodozó lány, akit szeret? Ez a bacchánsnő? A haja ázott kötegekben lógott az arcára, a szemében földöntúli fény ragyogott.
- Most komolyan... - hebegte. Jane toppantott a lábával.
- Mit hisztizel már, Rodney? - csattant fel. - Hol van, William?
- Ott ficánkol - felelte William. - Hatodik ütés!
- Hatodik ütés.
- Hadd szóljon! - biztatta William.
- Hadd szóljon!
Tökéletes összhangba kerültek. *Placcs!*
A parton ülő nő Rodney Spelvin fájdalmas sikolyára felnézett a Vardonból. Kis csónakot látott a folyón, amelyben

egy férfi evezett. A másik férfi a hajó végében kalap nélkül kalimpált, a lány pedig a vizet csépelte a niblickjével. Nyugodtan, megértően bólintott. Ő maga is niblicket használna hasonló helyzetben. Minden teljesen hétköznapi és normális volt. Tovább olvasott. *Placcs!*

- Tizenötödik ütés - mondta Jane.

- Igen, tizenötödik - mondta William Bates. *Placcs! Placcs! Placcs!*

- Negyvennégy.

- Pontosan negyvennégy. *Placcs! Placcs! Placcs! Placcs!*

- Nyolcvanhárom? - kérdezte Jane, és félresöpörte a haját a szeméből.

- Nem. Csak nyolcvankettő - helyesbített William Bates.

- Hol van?

- Ott lebeg.

Egy csöpögő alak pattant fel a csónak farában. Úgy köpte a vizet, mint egy szökőkút. Rodney Spelvinnek úgy tűnt, egy örökkévalóságon keresztül nyelt, köpködött és vonaglott. Hirtelen rájött, hogy elege van. Felpattant az üléséről pont akkor, amikor Jane hajlékony teste teljes erejével lendített. Akkora csobbanás hallatszott, amely mellett az összes többi eltörpült. A csónak felborult és elsodródott. Három test esett a folyóba. Három fej bukkant ki a vízből.

A parton ülő nő szórakozottan nézett feléjük. Azután tovább olvasott.

- Semmi baj - mondta William Bates elégedetten. - Leér a lábunk.

- A táskám! - kiáltotta Jane. - A golftáskám!

- Biztos elsüllyedt - állapította meg William.

- Rodney - szólt Jane -, a golftáskám lesüllyedt valahova a folyó fenekére. Merülj le, úszkálj körbe, és próbáld megtalálni.
- Biztos itt van valahol - tette hozzá William Bates bátorítón.
Rodney Spelvin teljes hosszában kiegyenesedett. Nem volt könnyű dolog, mert iszapos részen állt, de megtette.
- Pokolba a golftáskáddal! - bömbölte magából kikelve. - Hazamegyek!
Fájdalmas léptekkel időről időre megbotolva és alámerülve, kibotorkált a partra. Egy pillanatra megállt, alakja kirajzolódott a nyári ég előtt, aztán elment.
Jane Packard és William Bates csodálkozva nézte.
- Sose hittem volna, hogy ilyen! - állapította meg Jane.
- Rossz vér - helyeselt William Bates.
- Olyan ember, aki minden apróságon felkapja a vizet.
- Nyilván rossz természetet örökölt - mondta William Bates.
- Ha ilyen semmiségtől ilyen goromba, durva és ocsmány lesz, nem lenne biztonságos hozzámenni.
- Nagy kockázatot vállalnál - értett egyet William Bates. - Olyan fickó, aki felvizezné a macska tejét és felrúgná a kisbabát - Nagy levegőt vett, és eltűnt a víz alatt. - Itt vannak az ütőid, öreglány - mondta, ismét felszínre emelkedve. - Csak keresni kellett kicsit.
- Ó, William - olvadozott Jane -, te vagy a legcsodálatosabb férfi a földön!
- Azt mondod? - kérdezte William.
- Micsoda bolond voltam, hogy eljegyeztem magam azzal a barbárral!
- Hidd el - mondta William Bates, miközben egy angolnát távolított el a bal mellzsebéből -, tökéletesen egyetértek veled. Végig így gondoltam, de nem akartam mondani. Úgy értem,

egy olyan lánynak, mint te... aki imádja a golfot, meg minden... olyan férfihoz kéne mennie, mint én... aki imádja a golfot, meg ilyenek.

- William! - kiáltotta Jane szenvedélyesen, és kirázott egy gőtét a jobb füléből. - Igen!

- Jobban belegondolva butaság lenne olyan fickóhoz menned, aki nem golfozik. Semmi értelme.

- Amint hazaérek, felbontom az eljegyzésemet.

- Nem is tehetnél okosabbat, öreglány.

- William!

- Jane!

A parton ülő nő felnézett lapozás közben. Egy férfit és egy lányt látott ölelkezni derékig a vízben. Úgy látta, semmi köze a dologhoz. Tovább olvasott.

Jane szeretettel nézett William szemébe.

- William - mondta -, azt hiszem, egész életemben téged szerettelek.

- Jane - mondta William -, én egész biztos vagyok benne, hogy egész életemben *téged* szerettelek. Már csomószor meg akartam mondani, de valami mindig közbejött.

- William - szólt Jane. - Te egy drága angyal vagy. Hol a labda?

- Ott tempózik.

- Nyolcvannegyedik ütés?

- Nyolcvannégy, igen - helyeselt William. - Lassan hátra, szemedet tartsd a labdán, és ne erőlködj.

A parton ülő nő elkezdte a huszonötödik fejezetet.

Jane megvalósítja önmagát

A dohányzóba vezető oldalsó ajtó kinyílt, és a golfklub népszerű, energikus titkára trappolt le a lépcsőn a kilencedik szakasz feletti teraszra. Amint a murvára ért, egy kósza szellő éles robajjal bevágta az ajtót. A Korelnök, aki egy székben szunyókált, ölében a *Wodehouse a niblickről* című kötettel, kinyitotta a szemét, és belepislogott az erős fénybe. Látta, hogy a titkár úgy rohangál fel-le, mint a mérgezett egér.

- Elvesztett valamit? - érdeklődött kíváncsian.

- Igen, a könyvemet. Örülnék, ha az emberek nem nyúlnának más holmijához - mérgelődött a titkár. - Nem látott véletlenül egy regényt, aminek a címe *A félszemű férfi?* Esküdni mernék, hogy itt hagytam valamelyik széken, amikor ebédelni mentem.

- Jobb magának nélküle - mondta a Korelnök némi szigorral. - Nem szeretem az efféle szennyirodalmat. Mennyivel hasznosabb időtöltés lenne, ha elsajátítaná egy olyan könyv tartalmát, mint amit a kezemben tartok. Ez az igazi irodalom.

A titkár közelebb ment, és bosszankodva nézett körül. A Korelnök érdeklődve szimatolni kezdett a levegőben.

- Milyen illat...? - kérdezte. -Á, látom már, a gomblyukában viseli. Fehér violák - mormolta. - Fehér violák. Te jó ég!

A titkár somolyogni kezdett.

- Egy lánytól kaptam - mondta szemérmesen. - Szépek, ugye? - önelégülten lebandzsított a gomblyukára, így nem vette észre a Korelnök szemében kigyúló, baljós fényt.

Pedig, ha odafigyel, ettől a fénytől azonnal világgá szalad. Ugyanis ez a fény azt jelentette, hogy a Korelnöknek eszébe jutott egy történet.

- Fehér violák - mondta a Korelnök elmerengve. - Furcsa egybeesés, hogy fehér violákat visel, és közben egy irodalmi alkotást keres. Erről a kombinációról azonnal eszembe jut...

A titkár, aki túl későn ismerte fel a rá leselkedő veszélyt, ijedten összerezzent.

-...a történet - folytatta a Korelnök - William Batesről, Jane Packardról és Rodney Spelvinről.

A titkár megkönnyebbülten fellélegzett, és kisimultak a ráncai.

- Tudom - mondta kurtán. - Ezt már a múltkor elmesélte. Szóról szóra emlékszem. Jane Packard eljegyezte magát Rodney Spelvinnel, a költővel, de időben észhez tért, felbontotta, és inkább Bateshez ment, aki golfozó. Jól emlékszem mindenre. Ez a Bates nem volt túl romantikus típus, de őrülten szerette Jane Packardot. Szavamra, eszembe jut minden. Fölösleges még egyszer elmondania.

- Amit most szeretnék elmesélni - mondta az Öreg, miközben belekapaszkodott a másik zakóujjába -, az egy másik történet William Batesről, Jane Packardról és Rodney Spelvinről.

Mivel (folytatta a Korelnök) a William Bates és Jane Packard házasságát megelőző eseményekre emlékszik, nem ismétlem el őket. Elég annyit megjegyeznem, hogy az a furcsa romantikus roham, ami Jane-t ideiglenesen egy olyan ember karjába kergette, aki nemcsak hogy költő, de nem is golfozik, nyomtalanul elmúlt. Attól a perctől, hogy szakított Spelvinnel és kezét az ifjú Batesnek ígérte, tökéletesen józanul, helyesen viselkedett. Úgy tűnt, ismét megtalálta önmagát. Két órával azután, hogy William oltár elé vezette, már kint voltak a pályán, hogy részt vegyenek a vegyes párosok versenye döntőjének újrajátszásában, amelyet - jobb óment nem is

kívánhatnánk házasságuk jövőjére nézve - könnyedén megnyertek. Ezután a falu krémjéből álló küldöttség kikísérte őket az állomásra, hogy elinduljanak a nászútjukra. Az ország leghíresebb pályáit készültek végiglátogatni.

A vonat indulása előtt félrevontam Williamet egy pillanatra. Őt és Jane-t is gyermekkoruktól fogva ismertem, így egyesülésük közel állt a szívemhez.

- William - mondtam -, egy szóra.

- Csak röviden - kérte William.

- Mostanra megtanulhattad - kezdtem -, hogy Jane-ben erős romantikus hajlam rejtőzik. Lehet, hogy nem tör a felszínre, de attól még ott van. E miatt a romantikus hajlam miatt, sok más feleséghez hasonlóan, Jane is képes lesz eltúlozni néhány, jelentéktelen apróságnak tűnő dolgot. Nem csupán szeretetet és féltő gondoskodást fog megkövetelni a férjétől...

- Kicsit gyorsabban - türelmetlenkedett Wlliam.

-Azt próbálom elmagyarázni, hogy merő asszonyi érzékenységből el fogja várni tőled, hogy emlékezz minden évben a házassági évfordulótokra, és dühösebb lesz, mint egy ázott csirke, ha elfelejted.

- Semmi baj. Én is gondoltam rá.

- De baj van - erősködtem. - Hacsak nem végzed el a legkörültekintőbb óvintézkedéseket, egész biztos elfelejted. Mához egy évre lejössz reggelizni, és Jane azt kérdezi tőled: „Tudod, milyen nap van ma?", mire azt feleled: „Kedd", és a ham and eggsért nyúlsz, amivel nehezen gyógyuló sebet ütsz a szívén.

- Szó sincs róla - felelte William szokatlanul magabiztosan. - Kidolgoztam egy szisztémát, amivel sose veszíthetek. Tudja, mennyire szereti Jane a fehér violákat?

- Igazán?

- Imádja őket. Ez a Spelvin nevű fickó naponta küldött neki egy csokorral. Innen jött az ötlet. Nincs jobb, mint ellesni az ellenfél ütéseit. Elrendeztem egy virágárussal, hogy minden évben ezen a napon egy csokor fehér violát szállítsanak Jane-nek. Öt évet előre kifizettem. Így hát, régiesen szólva, célegyenesben vagyok. Még ha el is felejtem a napot, a fehér violák ott lesznek, hogy emlékeztessenek. Minden szögből megvizsgáltam a tervet, és nem tudom, hogy vallhatna kudarcot. Most mondja meg őszintén, mi ez, ha nem nagyszerű terv?

- Kiváló terv - ismertem el megkönnyebbülten.

A következő pillanatban begördült a vonat. Nyugodt lélekkel távoztam az állomásról. Úgy láttam, sikerült elmozdítani az egyetlen akadályt, amely esetleg meggátolhatná az ifjú pár boldogságát.

Jane és William annak rendje és módja szerint visszatért a nászútról, és az egészséges ifjú párok életét kezdték élni. Mindennap lejátszották a délelőtti körüket és a délutáni két kört, vacsora után pedig kéz a kézben ültek a békés alkonyatban, és felidézték egymás legjobb ütéseit a különböző lyukaknál. Jane leírta Williamnek, hogy jött ki a homokcsapdából az ötödik szakasznál, William pedig leírta Jane-nek, hogyan cselezte ki a szelet egy alacsonyan szálló labdával a hetediken. Azután egy pillanatra elmerültek abban az áldott csendben, amit csak az igaz szerelmesek ismernek. Később William egy sétabot segítségével megmutatta Jane-nek, hogy csinálta azt a zászlórengető ütést a mashie-vel a tizenhatodik lyuknál. Tökéletesen boldog frigy, mondhatnánk.

De egész idő alatt apró felhők gyülekeztek az égen. Ahogy közeledett a házassági évfordulójuk, Jane szívébe befészkelte magát a félelem, hogy William el fogja felejteni. A tökéletes férj nem várja meg a nagy nap reggelét, hogy beleszője a társalgásba az évforduló témáját. A nagy nap előtti héten már ilyeneket kell mondania: „Körülbelül egy éve ilyenkor vittem el a cilinderemet kipolíroztatni a nagy eseményre." Vagy: „Egy éve ilyenkor jött meg a csíkos nadrágom, és én felpróbáltam a tükör előtt." De William semmi ilyet nem mondott. Még a sorsdöntő dátum előtti estén se utalt rá semmivel, így hát Jane rossz előérzettél jött le másnap a reggelihez.

Ő jelent meg elsőként az asztalnál, és épp a kávét töltötte ki, amikor William belépett. Kinyitotta a reggeli újságot, és némán tanulmányozni kezdte a tartalmát. Egyetlen nyikkanással sem jelezte, hogy ez az év legőrületesebb, legboldogabb napja.

- William - szólt Jane.

- Igen?

- William - ismételte Jane enyhén remegő hangon. - Milyen nap van ma?

William csodálkozva nézett rá az újságja fölött.

- Szerda, öreglány - válaszolta. - Nem emlékszel? Tegnap kedd volt. Szörnyű memóriád van.

Azután kolbászt és szalonnát vett, majd tovább olvasott.

- Jane - szólalt meg hirtelen. - Jane, öreglány, mondani szeretnék valamit.

- Igen?- kérdezte Jane dobogó szívvel.

- Valami fontosat.

- Igen?

-A kolbászról. A legjobb, amit valaha ettem - közölte William lelkesen. - Hol vetted?

- Brownlow-nál.

- Maradj meg nála - mondta William.

Jane felállt az asztaltól, és kisétált a kertbe. A nap vidáman sütött, de számára minden zord és rideg volt. Nem vonta kétségbe, hogy William szereti őt, de romantikus hajlama többre vágyott a puszta szeretetnél. Amikor ráébredt, hogy a szerencsétlen tökfej, akivel összekötötte az életét, az első adandó alkalommal elfeledkezett a házassági évfordulójukról, asszonyi szíve úgy sajgott, hogy legszívesebben fejbe verte volna Williamet egy téglával.

Ebben az ellenséges hangulatban látta meg a közeledő postást. Jane elébe ment. Néhány körlevelet és egy titokzatos csomagot kapott. Az asszony eltépte a madzagot, és nézd csak! Egy csokor fehér viola!

Jane csodálkozott. Ki küldhet neki fehér violát? Nem volt mellette üzenet. Semmi sem utalt a virág eredetére. Még a virágárus neve sem derült ki.

- Vajon ki...? - töprengett Jane, és hirtelen úgy összerezzent, mint aki kemény ütést kapott.

Rodney Spelvin! Biztosan ő az. Mennyi fehér violát kapott tőle rövid jegyességük során! Ezen a költői módon tudatja vele, hogy nem felejtette el. Köztük mindennek vége, Jane kikosarazta, kiadta az útját, de Rodney nem felejtette el.

Jane jó és hűséges feleség volt. Szerette az ő Williamét, és nem érdekelték más jelentkezők a posztra. De akkor is nő volt. Óvatosan körülnézett. Nem látott senkit. Fellopózott a szobájába, vízbe tette a violákat, aznap este pedig lefekvés előtt hosszú percekig nézte finoman párás szemekkel. Szegény Rodney! Természetesen most már nem jelenthet számára

többet, mint egy rég elveszett barát; de a maga módján derék fickó volt.

Nem szeretném fölösleges ismétlésekkel terhelni, így legyen elég annyi, hogy a következő évben, az azt követőben és az azutániban is minden ugyanígy történt Batesék otthonában. Pontban minden szeptember hetedikén William ugyanúgy elfeledkezett az évfordulóról, és pontban minden szeptember hetedikén a titokzatos virágküldő emlékezett rá. Körülbelül egy hónappal az ötödik házassági évfordulójuk után történt, amikor William hendikepje lement kilencre, és a kis Braid Vardon Bates, egyetlen gyermekük a negyedik születésnapját ünnepelte, hogy Rodney Spelvin, aki addig csupán költészetre szorítkozott, új területen próbálta ki magát. Egy regénnyel állt a publikum elé. Címe: *A bíbor legyező.*

Amikor úgy döntöttem, hogy nem olvasom el *A bíbor legyezőt,* túlbecsültem ellenálló képességemet. Rodney Spelvin regénye ugyanis azon könyvek egyikének bizonyult, amelyeket lehetetlen nem elolvasni. Megjelenése után egy héttel végigszáguldott az országon, mint a spanyolnátha. Bármennyire is el akartam kerülni, a közgondolkodás nyomására magam is átfutottam. Minden, kezembe kerülő újságban írtak a könyvről. Kritikákat, ismertetőket, egyházi személyiségek tiltakozó leveleit jelentették meg. Végül, amikor azt olvastam, hogy háromszáztizenhat anya petíciót nyújtott be a könyv betiltása érdekében, vonakodva bár, de rászántam a szükséges összeget, és vásároltam egy példányt.

Nem számítottam rá, hogy élvezni fogom. Nem is élveztem. A manapság divatos, neodekadens stílusban íródott. Bántott a finomkodása, és különösen felháborítónak találtam a főhősnő alakját. Csak a mélyen gyökerező lovagiasság tarthatna vissza egy normális férfit attól, hogy jól elpáholjon egy ilyen típusú

nőt. Miután átlapoztam a művet, odaadtam a szerelőnek, aki a házam lefolyóhálózatát jött ellenőrizni. Ha keltett is bármilyen érzelmet bennem, az csupán a felismerés, hogy ha Rodney Spelvinnek ki kellett adnia magából egy regényt, pontosan ilyen regényt várhattunk tőle. Emlékszem, mennyire örültem, hogy a fickó eltűnt Jane életéből. Én naiv!

Jane, mint a faluban minden nő, megvásárolta *A bíbor legyezőt.* Titokban elolvasta. Amikor nem olvasott, egy díványpárna alá dugta a könyvet. Nem annyira a regény tartalma miatt tett így, inkább a tudatalatti érzéstől, hogy egy jó feleségnek nem szabadna ekkora örömét lelnie olyan férfiú művében, aki egykor romantikus szerepet játszott az életében.

Jane ugyanis - velem ellentétben - imádta *A Bíborlegyezőt.* Jane szemében a főhősnő, Eulalie French - akinek vonzereje olyannyira rejtve maradt előttem - a legcsodálatosabb lénynek tűnt, akivel valaha is találkozott.

Már hatszor elolvasta a könyvet, amikor a városban, vásárlás közben összefutott Rodney Spelvinnel. Egymás mellett álltak a járdán, és várták, hogy átkelhessenek az úttesten.

- Rodney! - kiáltotta Jane.

Nehéz pillanat volt ez Rodney Spelvin számára. Öt év telt el, amióta utoljára találkozott Jane-nel. Ezen öt év alatt annyi kedves, fiatal teremtés fordult meg körülötte, hogy kissé elhomályosodott Rodney előtt annak a lánynak az emléke, akivel néhány hétig jegyben járt. A lány a keresztnevén szólította, ez a tény pedig arra utalt, hogy valamikor találkoztak már, de az író hiába erőltette az agyát, sehogy sem rémlett neki a dolog.

Egy hasonló helyzet más embert zavarba hozna, Rodney Spelvin esze azonban gyorsan forgott. Első ránézésre látta, hogy Jane nagyon csinos lány, és alapelve volt az életben,

hogy nem szalaszt el egy ilyen lehetőséget. Ezért mohón megragadta Jane kezét, örömteli arcot vágott, és mélyen a szemébe nézett.

- Te?! - mormolta óvatosan. - Te, kicsikém?!

Jane százhetvenöt magas volt cipő nélkül, és vállizmait a falu kovácsa is megirigyelhette volna, de szerette, ha „kicsikének" hívják.

- Milyen furcsa, hogy így találkozunk ismét! - mondta élénken kipirulva.

- Ennyi év után! - bökte ki Rodney Spelvin találomra.

Kínos lett volna, ha kiderül, hogy két napja találkoztak egy házibulin, de valami azt súgta a költőnek, hogy a leányzó sokkal régebbről bukkant elő. Ám még ha ki is derül, hogy csak két napja találkoztak, kivághatja magát azzal, hogy az eltelt órák éveknek tűntek. Nem szabad alábecsülni a költőket. Ismerik a dörgést.

- Több mint öt - suttogta Jane.

- Hol a pokolban voltam öt éve? - kérdezte magában Rodney Spelvin.

Jane lesütötte szemét a járdára, és izgatottan topogott a bal lábával.

- Megkaptam a violákat, Rodney - mondta. Rodney Spelvin óriási ködben találta magát, de keményen helytállt.

- Az jó! - felelte. - Megkaptad a violákat? Csodálatos. Töprengtem is, megkaptad-e a violákat.

- Annyira jellemző rád, hogy virágot küldtél!

Rodney elcsodálkozott, de hamar összeszedte magát. Hanyagul legyintett, ami a rejtett nagyság árulkodó jele.

- Ó, ami azt illeti...

- Főleg, mivel úgy érzem, rosszul bántam veled. De mindkettőnk boldogsága kedvéért jobb volt, hogy felbontottam az eljegyzésünket. Ugye, megérted?

Végre fény gyulladt Rodney Spelvin agyában. Tudta, hogy így lesz, ha elég sokáig próbálkozik. Most már a helyére tette a lányt. Ez Jane akárki, akivel jegyben járt. Ez az. Most már képben volt.

- Szóra sem érdemes - közölte tompa fájdalommal.

Ehhez nagyon értett. Nem kellett hozzá más, mint megkeményíteni az ajkát és felhúzni a bal szemöldökét. A tükör előtt gyakorolta, mert sose lehet tudni, mikor jön jól.

- Tehát nem felejtettél el, Rodney?

- Elfelejteni, téged!?

Rövid szünet állt be a társalgásban.

- Olvastam a regényedet - mondta Jane. - Nagyon tetszett!

A lány ismét elpirult, és kipirult arccal olyan csinos volt, hogy Rodneyben felébredt valami az érzelmekből, amelyek öt évvel azelőtt kerítették hatalmukba. Úgy döntött, ez jó dolog, ezért folytatni akarta.

- Reméltem, hogy tetszeni fog - felelte halkan, Jane kezét markolászva. Egy pillanatra elhallgatott, és olyan sziruposan érzelmes tekintettel nézett Jane arcába, hogy a fiatalasszony megtántorodott tőle. - Neked írtam - tette hozzá Rodney.

Jane elámult.

- Nekem?

- Azt hittem, kitalálod - méltatlankodott Rodney. - Nem láttad az ajánlást?

A bíbor legyezőben az alábbi, Rodney Spelvinre jellemzően körültekintő ajánlás állt: „Annak, aki érteni fogja". Már nemegyszer örült ennek az előrelátásnak.

- Az ajánlást?

- „Annak, aki érteni fogja" - idézte Rodney gyöngéden. - Ki más lehetne, mint te?

- Ó, Rodney!

- Tényleg nem ismerted fel Eulalie-t, Jane? Biztos felismerted Eulalie-t!

- Felismerni?

- Rólad mintáztam - közölte Rodney Spelvin.

Jane kavargó gondolatokkal a fejében ült a vonaton, hazafelé. A Rodney Spelvinnel való találkozás önmagában is elég lett volna, hogy felébressze a benne szunnyadó romantikát. De annak felismerése, hogy Rodney folyamatosan őrá gondolt ennyi éven át, és még mindig akkora hatással van a férfira, hogy róla mintázta a regénye főhősnőjét, egyenesen kétségbe ejtette. Gépiesen kiszállt a megfelelő állomáson, és hazasétált a házukba. Hazaérve megkönnyebbülve látta, hogy William még mindig kint van a pályán. Jane természetesen nagyon szerette Williamet, de most útban lett volna. *A bíbor legyezővel* akart tölteni egy nyugodt órát. Muszáj volt ebben az új fénytörésben újraolvasnia a fontosabb jeleneteket, melyekben Eulalie French szerepelt. Igaz, szinte kívülről tudta őket, de akkor is. Amikor William derűsen visszatért a pályáról, Jane annyira elmerült a könyvben, hogy csak az utolsó pillanatban sikerült visszadugnia a művet a párna alá, mielőtt kinyílt az ajtó.

Valami őrangyal figyelmeztethette volna William Batest, hogy rossz pillanatot választott a hazatérésre. Vagy legalább utalhatott volna rá, hogy nem ártana előbb egy alapos tisztálkodás. Éjszaka esett ugyanis, amitől a pálya helyenként kissé sárossá vált, és William azon lelkes golfozók közé tartozott, akik nem kímélik magukat. Ennek hatására kellemes vonásait nem kevés sár borította. A tizennegyedik szakasz

homokcsapdájában bemutatott bombasztikus ütéstől a haja megtelt nedves homokkal, cipője pedig szégyent hozott volna bármely, jóérzésű otthonra. Egyszóval, mindent összevetve, William nézett már ki jobban is. Semmi baj nem volt vele, ha valakinek az aréna porából frissen kilépett, sáros és izzadt izompacsirta a férfiideálja. De egy olyan nőnek, aki *A bíbor legyező* hősnőjének képzeli magát, aligha szolgált megelégedésére. Azon jelenetek többsége, amelyekben Eulalie French nagy szerepet játszott, vagy holdfényes teraszokon, vagy szépen berendezett garzonlakásokban zajlott, rózsaszín burájú keleti lampionok alatt. A férfiak pedig, akikkel kapcsolatba került - a férjét, egy bumfordi tuskót kivéve, aki többnyire lovaglóruhát viselt - mind kifogástalanul öltöztek, és sötét, jóvágású, érzéki arcuk volt.

William viszont kis híján a frászt hozta feleségére.

- Hello, öreglány! - üdvözölte William szeretettel. - Visszajöttél? Mit csináltál?

- Ó, vásárolgattam - felelte Jane közömbösen.

- Találkoztál ismerőssel?

Jane egy pillanatig habozott.

- Igen - felelte. - Rodney Spelvinnel.

William Bates arcán nyoma sem volt féltékenységnek és gyanakvásnak. Nem rezzent össze, nem ráncolta a homlokát, nem ragadta meg a karfát, csak hátrahajtotta a fejét, és felkacagott, mint egy hiéna. Ez a kacagás pedig jobban fájt Jane-nek, mint a legdurvább bizalmatlanság.

- Te jó ég! - gurgulázott William vidáman. - Nem mondod, hogy még mindig szabadon garázdálkodik az a jómadár? Azt hittem, évekkel ezelőtt meglincselték. Micsoda hanyagság.

Minden házasságban eljön a pillanat, amikor egy feleség jó alaposan megnézi a férjét, lehull a szeméről a hályog, és végre

annak látja őt, ami: Született Kapitális Tökfejnek. A férjek szerencséjére ez a tisztánlátás nem tart sokáig, máskülönben kevés házaspár maradna együtt. Jane is így nézett most Williamre. Csakhogy sajnálatos módon az ő meggyőződése, miszerint férje egy szőrös talpú bumburnyák, nem múlt el. Sőt, az este folyamán csak erősödött. Életében először úgy tért nyugovóra, hogy úgy érezte, amikor a pap azt kérdezte: „Fogadod, Jane?" és ő igenlő választ adott, élete nagy baklövését követte el.

Ezzel pedig kezdetét vette Jane és William Bates életének sötét korszaka, amelynek a puszta említése is mind a mai napig rombolóan hat a rövid ütéseikre. Sőt, még a kezdőütésükre is kihatással van. William számára, akinek fogalma sem volt róla, mi okozta nejében a változást, teljességgel felfoghatatlan volt a párja viselkedése. Ha Jane robusztus testalkata nem tesz abszurddá minden hasonló feltételezést, William azt hitte volna, hogy beteg. Az asszony újabban ritkán golfozott, és olykor kimondottan vonakodott a pályára menni. Gyakran volt közömbös és szórakozott. De William más újdonságokat is nehezményezett.

- Figyelj, öreglány - mondta egy este -, biztos nem haragszol, hogy szóba hozom, alighanem magad se vetted észre, de az utóbbi időben ezüstösen csilingelő a nevetésed. Elég idegesítő. Megtennéd, hogy abbahagyod, vén csataló?

Jane nem szólt semmi. Válaszra sem méltatta a férjét. *A bíbor legyező* oldalain folyamatosan dicsérik Eulalie French ezüstösen csilingelő nevetését, és mindenki imádja. Ezt szerették benne a legjobban a sötét, jóvágású, érzéki arcú férfiak. Jane úgy volt a kérdéssel, hogy ha Williamnek nem tetszik, hát tehet egy szívességet.

De a brutális támadás után úgy döntött, megvallja a bánatát, ami hetek óta nyomasztotta.

- William - kezdte -, mondani akarok valamit. William, én fuldoklom.

- Ablakot nyitok.

- Úgy értem, fuldoklom ebben a nyomorúságos faluban - mondta Jane ingerülten. - Senki nem csinál soha, semmit, csak golfozik és bridzsel. Soha nem találkozhatsz egyetlen művészlélekkel sem. Hogyan fejezzem ki így önmagamat? Hogyan lehetnék önmagam? Hogyan valósíthatnám meg önmagamat?

- Szeretnéd? - kérdezte William szórakozottan.

- Persze, hogy szeretném. Nem lehetek boldog, csak ha elköltözünk a városba, egy garzonlakásba.

William elgondolkodva szívta a pipáját. Nehéz pillanat volt ez egy olyan férfi számára, aki annyira utálta a városi életet, mint ő. De ha Jane az utóbbi időben tapasztalt furcsa viselkedésének az a magyarázata, hogy ráunt a vidékre és városban szeretne élni, akkor oda kell költözniük. A teljesen érthető kezdeti ódzkodás ellenére William rá jellemző módon készen állt feláldozni magát.

- Elmegyünk, amint sikerül eladnom a házat - ígérte.

- Nem tudok addig várni. Most akarok menni. - Jól van - adta meg magát William kedvesen. - Jövő héten költözünk.

William előítéletei hamar beigazolódtak. Tíz napja sem lakott még a városban, amikor rájött, hogy jobban utálja, mint valaha. Jane-nel és a kis Braid Vardonnal a művésznegyedben rendezkedtek be egy lakásban, amit az ingatlanügynök a „garzonok gyöngyszemének" nevezett. Volt benne egy szép kis hálószoba Jane-nek, egy gardróbszekrény Braid Vardonnak és egy japán paravánnal elválasztott sarok

Williamnek. Nagyon kompakt. A lakás többi része egy szobából állt, amit nagy csillár világított meg. Ülőpárnákkal és szamovárokkal volt berendezve, ahol Jane partikat szervezett az értelmiség számára.

Ezektől a partiktól William jobban szenvedett, mint bármi mástól. Nem is sejtette, hogy Jane *szalont* akar vezetni. William számára a kellemes társasági élet azt jelentette, hogy áthívnak néhány jó barátot bridzselni. De a lakásukat csaknem minden este elözönlő csokornyakkendős csodabogarak gyülekezete elborzasztotta. Nem volt felkészülve ilyesmire. Mialatt Jane a párnáján trónolt, vidáman csipkelődött feltörekvő ifjú költőkkel és ezüstösen csilingelve kacarászott, William összetörten állt a sarokban, és próbált távol tartani magától valami bubifrizurás nőstényt, aki mindenáron tudni akarta a véleményét Augustus Johnról.

Szörnyű megpróbáltatásokon esett át, és ha ez mind nem lett volna elég, szörnyülködve vette észre, hogy lelkiállapota kezd kihatni a golfjátékára. Valahányszor sikerült kiverekednie magát a művészzónából valamelyik vidéki pályára, ennyire megviselt idegekkel képtelen volt helyt állni. A játéka apránként leromlott. Először a putterrel nem boldogult. Azután már a mashie-niblickkel sem ismert önmagára. Amikor pedig azon kapta magát, hogy csak minden ötödik próbálkozásból sikerül elütnie a labdát az elütőről, elhatározta, hogy ennek véget vet.

A lelkiismeretes történetmesélő mindig különbséget tesz a háborúhoz vezető események és az ellenségeskedést ténylegesen kiváltó momentum között. Az utóbbi többnyire valami apróság, melynek jelentőségét az adja csupán, hogy ez tölti be az utolsó csepp szerepét. Jane és William esetében az

vezetett kenyértöréshez, hogy Jane nem volt hajlandó kiadni Rodney Spelvin útját.

A bíbor legyező szerzője az első pillanattól fogva központi figurája volt Jane szalonjának. Az esték résztvevői többnyire a költő barátai voltak, akiket ő vitt oda, így Rodney csaknem az első perctől házigazdaként viselkedett. A sarokba szorult William kezdettől fogva dacos ellenszenvvel figyelte. Legszívesebben a grabancánál fogva kihajította volna a sötétbe. De kétséges, hogy valaha is megfeledkezik veleszületett kedvességéről és a tettek mezejére lép, ha leromlott golfjátéka nem árnyékolja be a kedélyét. Ám amikor aznap este arra tért haza a Mossy Heath-i pályáról, ahol csupán százöt ütéssel tudott körbejutni, hogy garzonját elárasztotta Rodney Spelvin és barátainak hordája, akik közül többen ukuleléztek, úgy döntött, nem tűri tovább balsorsa minden nyűgét s nyilait.

Amint az utolsó vendég is távozott, bejelentette ultimátumát:

- Figyelj, Jane - mondta. - Erről a Spelvinről lenne szó.

- Igen? - kérdezte Jane hűvösen, mert már messziről megérezte a puskaporszagot.

- Elegem van belőle.

- Valóban? - kérdezte Jane, és ezüstösen csilingelve felkacagott.

- Hagyd ezt abba, öreglány - könyörgött William.

- Kérlek, ne hívj „öreglánynak".

- Miért ne?

- Mert nem szeretem.

- Régebben szeretted.

- Most már nem.

-Ó! - mondta William, és eltöprengett. - Ahogy akarod - folytatta. - Csak egy dolgot szeretnék mondani. Vagy kivágod

ezt a Spelvint a bal fülénél fogva, és rendőrt hívsz, ha megpróbál még egyszer idejönni, vagy elmegyek. Komolyan mondom! Fogom magam, és elmegyek. Feszült csend állt be.

- Valóban? - kérdezte Jane nagy sokára.

- Úgy bizony, elmegyek - ismételte William határozottan. - Én igazán béketűrő vagyok, de ez a lepényképű Spelvin túlságosan próbára teszi az ember türelmét.

- Nem lepényképű! - vágta rá Jane hevesen.

- Lepényképű, ha mondom - bizonygatta William. - Gyere el velem holnap a Vienna Bon-Ton pékségbe, és mutatok egy vaníliás lepényt, ami az édestestvére lehetne.

- Természetesen nem fogom hagyni, hogy erőszakkal kidobass velem egy régi barátot, csak mert...

William elcsodálkozott.

- Azt akarod mondani, hogy nem kötsz útilaput a talpára?

- Nem én.

- Gondold meg, mit mondasz, Jane! Határozottan megtagadod, hogy kiadd ennek a bájgúnárnak az útját?

- Meg.

- Akkor - vonta le a következtetést William - mindennek vége. Elmegyek.

Jane szó nélkül a hálószobájába trappolt. William párás szemmel csomagolni kezdett. Néhány perc múlva kopogott a felesége ajtaján.

- Jane.

- Na?

- Csomagolok.

- Tényleg?

- De nem találom a pót mashie-met.

- Nem érdekel.

William tovább csomagolt. Amikor elkészült, megint Jane ajtajához lopakodott. Máris némi megbánás vegyült jogos felháborodásába.

- Jane?
- Igen?
- Becsomagoltam.
- Valóban?
- Most pedig megyek.

Csönd volt az ajtó túloldalán.

- Megyek, Jane - ismételte William.

Bár igyekezett hűvösen és nyersen beszélni, volt a hangjában némi vágyódás.

Az ajtó mögül egyetlen hang hallatszott. Ezüstösen csilingelő kacagás. Amint meghallotta, William arca megkeményedett. Egyetlen további szó nélkül fogta a bőröndjét, a golftáskáját, és előreszegett állal nekivágott az éjszakának.

Ezekben a nyugtalan időkben többek között az tartja egyben az otthonokat, hogy a sértődöttség hamar elmúlik. Miután William kiszabadult a garzon ellenszenves környezetéből, azonnal belevetette magát a golforgiába. Így nem volt ideje bármit is megbánni. Kiéhezett lelkét három körökkel kárpótolta, esténként pedig kellemesen elfáradva dohányzott az ágyában, és tökéletesen megelégedve idézte fel az elmúlt tizenkét óra eseményeit. Úgy érezte, helyes, okos döntést hozott.

Ám később, eleinte lassan, majd napról napra egyre erőteljesebben változni kezdett a hangulata. A szabadság mámorító öröme fokozatosan alábbhagyott.

A tizedik nap reggelén jött rá először, hogy nincs minden rendben. Reggeli után kiment a pályára kicsit gyakorolni egy brassie ütővel és egy tucat labdával.

Minden súlyát és erejét beleadta az ütésbe, és rögtön elsőre hatalmasat ütött. A labda szép, egyenesen szállt, és meg sem állt a távolban lévő greenig. William pedig a pillanat mámorában mindenről megfeledkezve boldogan felkiáltott.

- Mit szólsz ehhez, öreglány? - kurjantotta.

Aztán hirtelen csalódottság fogta el, mert rájött, hogy egyedül van.

William terebélyes mellkasát elöntötte a megbánás. Egyszerre csak kinyílt a szeme, és rájött, hogy a golf nem minden. Mi értelme egy férfinak négy ütésből végigjutni a hosszú szakaszon, ha nincs ott mellette szerető hitvese, aki visongva gratulál neki? Reménytelen magányosság érzése szállta meg William Batest. Aztán elmúlt, de azért ott volt. Tudta, hogy megint el fog jönni.

El is jött. Másnap reggel. Lassanként rátelepedett a boldogságára, mint egy sűrű felhő. Igyekezett leküzdeni. A napi adagját három és fél körre növelte, de hiába. Ha belegondolt, hogy megadatott neki a szerencse feleségül venni egy olyan lányt, mint Jane, és elpuskázta, legszívesebben körberugdosta volna önmagát a házban. Pontosan olyan helyzetben volt, mint a némafilm főhőse, amikor ez a felirat villan fel a vásznon: „Eljött a nap, amikor a megbánás viperaként mart Rowland Spenlow lelkébe." William úgy érezte, az összes pasas közül, akik valaha is megbotlottak és elvesztettek valami nagyszerű dolgot, Ádámot is beleértve, ő a legostobább.

A tizenötödik reggelen esni kezdett.

William Bates nem az a játékos, aki csak szép időben hajlandó golfozni. Egy kis zuhé nem riaszthatta el. Most azonban igazi zivatar tört ki, amellyel még a legelszántabb golfozó sem dacolhatott. Egész nap szünet nélkül zuhogott, és ez végképp rányomta a bélyegét a hangulatára. A házban piszmogott. Egyre mélyebbre és mélyebbre süllyedt a csüggedés mocsarában. Épp azzal igyekezett elterelni a figyelmét, hogy egy fogmosópohárral gyakorolta a lyukba ütést, amikor megérkezett a délutáni posta.

Csupán egy levele érkezett. Szórakozottan bontotta föl. Jukes, Enderby és Miller virágboltjából érkezett. Értesítették, miszerint a fehérviola-előfizetése, melyet évi rendszerességgel kellett leszállítaniuk Mrs. William Bates számára, lejárt, és arról érdeklődtek, kívánja-e megújítani a szóban forgó rendelést. Ha igen, a megfelelő összeg megérkezése után haladéktalanul folytatják a virágküldést.

William bambán bámult a levélre. Először biztos volt benne, hogy Jukes, Enderby és Miller egyszerre őrült meg. Fehér violák? Mi ez a sületlenség holmi fehér violákról? Jukes egy szamár. William semmit sem tud a fehér violákról. Enderby bolond. Mi köze neki a fehér violákhoz? Miller egy tuskó. Soha életében nem fizetett elő fehérviola-szállításra.

Aztán elakadt a lélegzete. De még mennyire, jutott eszébe hirtelen. Tényleg előfizetett. Jó ég! Minden világossá vált. Fölidézte az egész ügyet, a mindenit! Hűha, igen!

A betűk összefolytak William szeme előtt. Gyöngédség fogta el. Mindent elfelejtett, ami mostanában történt kettejük között. Felesége furcsaságát, hogy a fővárosba akart költözni, az ezüstösen csilingelő kacagását - mindent. Egyetlen nagy, szeretetteljes mozdulattal William Bates kitörölt szeméből egy

férfias könnycseppet, felkapta az esőkabátját, kirohant a házból, és az állomásra sietett.

Körülbelül abban az időben, amikor William lehuppant egy vonatfülkében, Jane a garzonlakásában ült és elgondolkozva nézte a kis Braid Vardont, aki a földön játszott. Furcsa melankólia ragadta magával. Először az esőnek tulajdonította, de mostanra ráébredt, hogy sokkal mélyebb oka van. Bármennyire is nehezére esett elismernie, be kellett látnia, hogy általános búskomorságban szenved, aminek egyetlen egy oka van: hiányzik neki William.

Furcsa, micsoda változást okozott a távozása. William az a fajta ember volt, akit beállítottál egy sarokba és elfeledkeztél róla. Mégis, ha nem volt ott, minden elromlott. Jane észrevette, hogy férje elköltözése óta apránként minden elvesztette a varázsát, és új barátainak csillogása is jelentősen halványodott. Az asszony megérezte, hogy ha valaki nincs velük egy hullámhosszon, nagyon idegesítőek lehetnek. Túl sok cigarettát szívnak, és túl sokat beszélnek. Ráadásul mind között alighanem a legrosszabb Rodney Spelvin, ébredt rá Jane. Hirtelen bosszúsággal töltötte el, amikor eszébe jutott, hogy meghívta a férfit teázni aznap délutánra, és különleges ánizsos süteményt rendelt erre az alkalomra. Semmi kedve nem volt azt nézni, hogyan eszi a süteményt Rodney Spelvin.

Furcsa, hogy a Spelvin-féle férfiak milyen hamar kifújnak. Látványosan kezdenek, és átmenetileg meg is győzik a befolyásolható lányokat, hogy nem kell tovább lelki társat keresniük. De a megcélzott lányok előbb-utóbb észhez térnek. Volt idő, amikor Jane órákig tudta volna hallgatni Rodney Spelvint. Aztán kezdte úgy érezni, hogy tíz-húsz perc is bőven elég. Most pedig a puszta gondolat is tehernek tűnt, hogy egyáltalán hallgatnia kell.

Eddig jutott töprengéseiben, amikor felkeltette figyelmét a kis Braid Vardon, aki vígan játszott az egyik sarokban valamivel, amit Jane nem ismert fel a félhomályban.

- Mi van nálad, drágám? - kérdezte.

- Aka - felelte a szűkszavú Braid, és tovább játszott.

Jane felállt és átsétált a szobán. Hirtelen elfogta a bűntudat, amiért mostanában elhanyagolta a gyermekét. Milyen ritkán vette a fáradságot, hogy részt vegyen az időtöltéseiben!

- Hadd játsszon anya is! - kérte gyöngéden. - Mit játszol? Vonatosat?

- Golf.

Jane felkiáltott. Beléhasított a felismerés, hogy a gyermek William pót mashie-jét tartja a kezében. Tehát mégis itt hagyta! Biztos az elutazása óta észrevétlenül ott hevert valamelyik szék vagy dívány mögött.

Egy pillanatig Jane nem érzett mást, csak az egész nap a lelkét nyomasztó érzés felerősödését. Hányszor állt William mellett és nézte, ahogy az ütőjével babrál! Az ütő elválaszthatatlanul Williamhez kötődött. Az asszony szemét ellepték a könnyek. Ám ekkor elfogta egy új, erőteljesebb, a páni félelemmel határos érzés. Pislogott, remélve, hogy csak rosszul látta. De nem. Amikor megint kinyitotta a szemét, ugyanazt látta, mint előtte.

A gyerek rosszul tartotta az ütőt.

- Braid! - kiáltotta Jane fájdalmasan.

A benne lakó anyai szeretet visítva szidalmazta. Most látta be, milyen hitványul, mohón önző volt. Csak a saját örömét kereste, és elfeledkezett anyai kötelességeiről! Ha méltó lenne erre a szent kötelékre, már réges-rég a gyermekét kellene babusgatnia. A térdére ültetve megtanítani a helyes Vardon-féle fogásra. Óvni a rossz szokásoktól. Gondoskodni

róla, hogy ne tegye a kezét a labda elé, és elindítani a lassú hátralendítés felé vezető úton. De ő annyira el volt foglalva önmagával, hogy sekélyes ambíciói kedvéért feláldozta a gyermeket. Most pedig tessék: a kicsi úgy fogja az ütőt, mint egy ásót, és úgy kanalaz vele, mint azok a huszonnégy hendikepes golfozók, akiket csak a jó idő csal ki a tengerparti pályákra.

Jane talpig megrendült. Lelki szemei előtt látta a fiát, aki férfivá serdülve szidja őt:

- Ha gyermekkoromban megtanítasz az élet dolgaira, anyám - hallotta Jane a fia szavait -, most nem százhúsz ütéssel érnék körbe a pályán, ami, ahogy egy kicsit rossza fordul az idő, felmegy száznegyvenig.

Szenvedélyes kiáltással kikapta az ütőt a kicsi kezéből. Ebben a percben lépett be Rodney Spelvin, teára készen.

- A, kicsike! - mondta Rodney Spelvin vidáman.

Lehetett valami Jane arckifejezésében, ami meglepte, ugyanis megállt, és aggodalmasan nézett a lányra.

- Beteg vagy? - kérdezte.

Jane valahogy összeszedte magát.

- Nem vagyok túl jól - felelte hisztérikusan.

Olyan dühösen nézett Rodneyra, akár a salátájába tévedt hernyóra. Érezte, ha nincs ez az ember, boldog feleségként élne Williammel lakályos, vidéki házukban. Ha nincs ez az ember, akkor egyetlen fiacskája egy lelkiismeretes profi gondoskodó felügyelete alatt sajátítaná el a helyes lendítés alapjait. Ha nincs ez az ember... Jane tapintatosan az ajtóhoz kísérte.

- Viszlát - köszönt el tőle. - Kösz, hogy benéztél.

Rodney Spelvin elámult. Ez volt élete leggyorsabb, legteátlanabb teadélutánja.

- Úgy érted... - kérdezte hitetlenkedve.
- Igen, menj! Menj!
Rodney Spelvin vágyakozó pillantást vetett az összecsukható asztal felé. Könnyű ebédet fogyasztott csak, és az ánizsos sütemény látványa mély benyomást tett rá. De úgy tűnt, nincs mit tenni. Vonakodva távozott.
- Akkor isten veled - mondta. - Köszönöm a kellemes délutánt.
- Örvendtem a szerencsének - vágta rá Jane automatikusan.
Az ajtó becsukódott. Jane visszatért a gondolataihoz. De nem sokáig maradt egyedül. Néhány perccel később megjelent a kubista festőnő a földszintről. Egy igencsak bizalmaskodó, férfias teremtés.
- Ó, Bates, öreg haver! - köszönt a kubista festőnő..
Jane felnézett.
- Igen, Osbaldistone?
- Csak beugrottam cigarettáért. Az enyém elfogyott.
- Sajnos az enyém is.
- Kár. Na, mindegy - törődött bele Miss Osbaldistone. - Úgy látszik, muszáj lesz kimennem és eláznom. Kár, hogy nem jutott eszembe megállítani Rodney Spelvint és elküldeni. A lépcsőházban találkoztam vele.
- Igen, az előbb ment el - mondta Jane.
Miss Osbaldistone felnevetett a maga szívélyes, férfias módján.
- Rodney jó fiú - mondta -, de túl vastagbőrű az én ízlésemnek. Túlságosan is hajlamos a hízelgésre.
- Tényleg? - kérdezte Jane szórakozottan.
- Nálad is bevetette már, hogy te vagy *A bíbor legyező* hősnője?

- Igen - csodálkozott Jane. - Tényleg azt mondta, hogy rólam mintázta Eulalie-t.

A látogató ismét felkacagott, de úgy, hogy beleremegtek a szamovárok.

- Minden lánynak ezt mondja, akivel találkozik.

- Hogyan?!

- Bizony. Ez az első húzása. Volt mersze rajtam is kipróbálni. Persze nem mondom, hogy rossz trükk. A legtöbb lánynak bejön. Biztos nincs cigarettád? Nincs? Akkor egy csík kokain? Az is elfogyott? Ó, akkor megyek. Csip-csip, Bates.

- Pápá, Osbaldistone - felelte Jane kábultan.

Az agya pörgött. Az asztalhoz támolygott, és szinte transzban vágott magának egy szelet süteményt.

- Aka! - mondta a kis Braid Verdon. Izgatottan odasietett, nehogy kimaradjon a sütiosztásból.

Jane adott neki egy kis süteményt. Úgy érezte, ez a legkevesebb, ha már tönkretette az életét. Némileg megkésett anyai szeretetrohamában egy lekváros kenyeret is adott neki. De milyen jelentéktelennek, haszontalannak tűnt most mindez!

- Braid! - kiáltotta Jane hirtelen.

- Mi az?

- Gyere ide!

- Miért?

- Hadd mutassa meg anya, hogy kell tartani azt a mashie-t.

- Mi az a mashie?

Ismét fájdalom nyilallt Jane szívébe. Négyéves, és nem tudja, mi az a mashie. Bobby Jones alig volt idősebb, amikor indult az Amerikai Nyílt Bajnokságon.

- Ez a mashie - mondta Jane, miután nagy nehezen úrrá lett megindultságán.

- Miért?
- Mashie-nek hívják.
- Mi ez?
- Egy ütő.
- Miért?

A beszélgetés kezdett túlságosan metafizikaivá válni Jane számára. Elvette az ütőt a fiától, és megmarkolta.

- Nézd, drágám - mondta gyöngéden. - Nézd, anya hogy csinálja. Ide teszi az ujjait...

Ekkor megszólalt egy hang. Olyan hang, amely túlságosan sokáig hiányzott Jane életéből.

- Már megbocsáss, öreglány, de a jobb kezedet túlságosan fent tartod. Így tuti balra fogod nyesni.

William csöpögve tornyosult az ajtóban. Jane bambán meredt rá.

- William! - nyögte végül.
- Hello, Jane! - köszönt William. - Hello, Braid! Gondoltam, benézek. Hosszú csönd következett.
- Borzalmas idő - jegyezte meg William.
- Igen - felelte Jane.

Ismét hallgattak.

- Jut eszembe, Jane - szólalt meg William. - Tudtam, hogy mondani akartam valamit. Emlékszel a violákra?
- Violákra?
- A fehér violákra. Emlékszel a fehér violákra, amiket én küldettem neked minden évben a házassági évfordulónkra? Mit is akarok mondani. Tudom, hogy az életünk kettévált, meg minden, de nem bánnád, ha tovább küldeném őket... he? Neked mindegy, érted, nekem meg örömet okozna. Tudod? Szóval röviden, ha nincs semmi kifogásod ellene, akkor ez van.

Jane nekitántorodott az összecsukható asztalnak.
- William! Te küldted a fehér violákat?
- Természetesen. Miért, mit gondoltál, kicsoda?
- William! - kiáltotta Jane, és a karjába vetette magát.
William hálásan ölelte magához. Pontosan erre vágyott az elmúlt hetekben. Sok ilyet el tudna viselni. Ő maga nem merte volna javasolni, de így, hogy Jane hozta szóba, teljes szívével támogatta.
- William - mondta Jane -, meg tudsz valaha bocsátani?
- Ó, hogyne - válaszolta William. - Simán. Bár igaz, mit akarok mondani, hogy nincs is mit megbocsátani.
- Azonnal visszamegyünk a kedves vidéki házunkba!
- Jó!
- Soha többé nem hagyjuk el.
- Még jobb!
- Az életemnél is jobban szeretlek! - bizonygatta Jane.
- Helyes - nyugtázta William.
Jane csillogó szemmel fordult a kis Braid Vardonhoz.
- Braid, hazamegyünk apuval!
- Hová?
- Haza. A kis házunkba.
- Mi az a ház?
- Ahol azelőtt laktunk, hogy idejöttünk.
- Hova ide?
- Ebbe a lakásba.
- Melyikbe?
- Ahol most is vagyunk.
- Miért?
- Mondok én valamit, öreglány - szólt közbe William. - Dobj rá egy zöld takarót, és főzz nekem egy nagy adag teát, de olyan

erőset és forrót, amilyet csak tudsz. Különben attól félek, úgy megfázom, mint még soha.

Rodney Spelvin megtérése

Olyan délután volt, amire azt szokás mondani, hogy az egész világ mosolygott. A levegő lágy és balzsamos volt, a pálya a tavaszi esőktől üdén csillogott a kellemes napfényben. A második elütőn az ifjú Clifford Wimple vadonatúj golföltönyében épp most süllyesztett el két labdát a tóban, és készült elsüllyeszteni egy harmadikat is. Vagyis semmi sem hiányzott a tökéletes boldogsághoz.

A Korelnök azonban homlokát zsémbesen ráncolva ült a gesztenyefa alatt, a kilencedik szakaszra néző teraszon. Miközben a hullámzó, zöld pázsitot figyelte, pillantásából hiányzott a megszokott szívélyesség. Kedvenc székét ugyanis, amely az íratlan törvény szerint az ő kizárólagos tulajdonát képezte, más foglalta el. Ez a baj a szabad országokkal - a szabadság gyakran degenerálódik joggá.

A Korelnök köhintett.

- Remélem - mondta -, kényelmes a szék.

A betolakodó, aki nem volt más, mint a klub eleddig makulátlan titkára, bambán nézett fel.

- Eh?

- A szék... kellőképp hozzáidomul az alakjához?

- Szék? Alak? Ó, mármint ez a szék? Ó, igen.

- Ennek szívből örülök - mondta a Korelnök.

Csönd telepedett rájuk.

- Mondja - szólalt meg a titkár -, mit tenne hasonló helyzetben? Tudja, hogy vőlegény vagyok?

- Tudom. Nyilván hiányzik már a menyasszonyának. Miért nem keresi meg?

- Ő a legédesebb lány a világon.

- Én az ön helyében nem vesztegetném az időt.

- Csak féltékeny. Az imént bent voltam az irodámban, amikor Mrs. Pettigrew bejött megkérdezni, van-e hír a pénztárcájáról, amit néhány napja vesztett el. Nemrég hozták be hozzám, így hát odaadtam neki. Erre ez az átkozott nőszemély illetlenül kislányos módon átkarolta a nyakamat, és megcsókolta a fejem búján a kopasz foltot. Ebben a pillanatban lépett be Adela. Halál - mondta a titkár -, hol a te fullánkod?

A Korelnök haragja elolvadt. Érző szíve volt.

- Fölöttébb szerencsétlen. Mit mondott?

- Nem volt időm bármit is mondani. Túl gyorsan elrohant.

A Korelnök együtt érzően csettintett a nyelvével.

- Ezek a félreértések igen gyakoriak az ifjú, tüzes szívek között - vélte. - Legalább ötven hasonló esetet tudok mondani. Azt hiszem, a számtalan példa közül Jane Packard, William Bates és Rodney Spelvin történetét választom.

- Azt már elmondta. Jane Packard eljegyezte magát Rodney Spelvin költővel, de aztán észhez tért, és William Bateshez ment hozzá, aki golfozik.

- Ez egy másik történet hármójukról.

- Azt is elmesélte. Miután Jane Packard hozzáment William Bateshez, megint Rodney Spelvin hatása alá került, de időben visszatáncolt.

- Ez egy másik történet. A harmadik.

A titkár a tenyerébe temette az arcát.

- Ám legyen - mondta. - Folytassa. Mit számít már?

- Először is - kezdte a Korelnök -, helyezzük magunkat kényelembe. Üljön ide. Kényelmesebb, mint amiben most ül.

- Köszönöm, nem.

- Ragaszkodom hozzá.

- Ó, na jó.

- Fú! - mondta a Korelnök, miután kényelmesen elhelyezkedett.

Jóindulatú tekintettel nézte ahogy az ifjú Clifford Wimple a negyedik labdáját készül elütni. Aztán amikor felcsapódtak az ezüstös vízcseppek, helyeslően bólintott, és mesélni kezdett.

A történet, amit szeretnék elmesélni (kezdte a Korelnök), akkoriban kezdődött, amikor Jane és William már vagy hét éve házasok voltak. Jane hendikepje tizenegy volt, Williamé tizenkettő, és kisfiúk, Braid Vardon nemrég ünnepelte hatodik születésnapját.

Ama szörnyűséges időszak óta, amikor két évvel korábban Rodney Spelvin bűvkörébe kerülve kivett egy garzont a művésznegyedben, felhagyott a golffal és megtanult ukulelézni, Jane szüntelenül azon igyekezett, hogy jó anya legyen és a legszigorúbb elvek alapján nevelje a fiát. Annak érdekében pedig, hogy Braid Vardon fejlődő elméjének minden esélyt megadjon, meghívta magukhoz William húgát, Anastasiát, hogy töltsön náluk egy-két hetet, és vezesse be a gyermeket a mashie használatába. Anastasia ugyanis az előző női nyílt bajnokságon bejutott az elődöntőbe, és, oly sok kitűnő golfozóval ellentétben, volt érzéke a tanításhoz.

Azon az estén, amikor történetünk kezdődik, a két hölgy a nappaliban ült és csevegett. Már végeztek a teájukkal, Anastasia pedig egy kockacukor, egy kanál és némi sütemény segítségével azt szemléltette, hogyan juttatta ki a labdát a rough-ból Squashy Hollow ötödik szakaszán.

- Csodálatos vagy! - lelkendezett Jane. - Nagyon jó hatást gyakorolsz Braidre! Akkor holnap délután is tartasz neki golfleckét, ahogy szoktad?

- Holnap délelőtt kell gyakorolnunk - felelte Anastasia. - Megígértem egy úrnak, hogy találkozom vele holnap délután.

Miközben beszélt, olyan gyöngéd és álmodozó arcot vágott, hogy Jane úgy felkapta a fejét, mint akit bokán rúgtak. Mint a történeteiből láthattuk, Jane Batesben erős romantikus hajlam szunnyadt.

- Ki az? - kérdezte izgatottan.

- Egy férfi, akivel múlt nyáron ismerkedtem meg - mondta Anastasia.

Azzal akkorát sóhajtott, hogy Jane nem volt képes tovább visszatartani női kíváncsiságát.

- Szerelmes vagy bele? - kiáltotta.

- Fülig - suttogta Anastasia.

- Ő szeret téged?

- Néha az az érzésem, igen.

- Hogy hívják?

- Rodney Spelvin.

- Micsoda!?

- Tudom, hogy borzalmas dolgokat ír - mondta Anastasia, mert félreértette Jane rémült kiáltását. - De akkor is egy tünemény.

Jane szóhoz sem jutott. Döbbenten nézett a sógornőjére. Bár tudta, hogy ha ütőt adnak a kezébe, kiüti a labdát a világból, mégis volt benne valami esendő. William húga azon törékeny, tág, kék szemű, babaarcú lányok közé tartozott, akiknek a jóérzésű férfiak ösztönösen egy lyuk előnyt szeretnének adni, és akikben a romlott férfiak rögtön zsákmányt látnak. Ha pedig Jane arra gondolt, hogy Rodney Spelvin őt magát is (aki pedig százhetvenöt magas, és ha nem szeretné úgy az állatokat, képes lenne egyetlen csapással leteríteni egy ökröt) mindenáron zsákmányul akarta ejteni, beleborzongott, milyen szándékai lehetnek ezzel az ártatlan jószággal.

- Igazán szereted? - rebegte.

- Ha egy medál play közepén hívna, akkor is mennék - felelte Anastasia.

Jane belátta, hogy fölösleges minden további szó. A bántó tehetetlenség érzése szállta meg. Valamit tenni kell ez ellen a szörnyűség ellen, de mit? Annyira szégyellte egykori, múló őrültségét, hogy még ennek az ártatlan lánynak a figyelmeztetése céljából sem volt hajlandó elárulni, miként járt egykor jegyben Rodney Spelvinnel, miként szavalt verseket a költő a greenen, miközben Jane gurított, és később miként vette rá, hogy Williammel és Braiddel egy kicsi, szamovárokkal teli garzonba költözzön. Kétségtelen, hogy ha felfedné mindezt, felnyitná Anastasia szemét, de nem bírta megtenni.

Aztán a végzet mégis megoldást kínált.

Jane-nek szokása volt hetente kétszer eljárni a falu mozijába. Két nappal később is elment, és éppen a film kezdetén sikerült leülnie.

Eleinte csak mérsékelten érdekelte a műsor. A cím, *Tisztító tűz,* nem mondott neki semmit. A vetítővászon lelkes rajongójaként tudta, hogy ez még akár egy oktatófilm is lehet a szénsalakgyártásról. De ahogy kibontakozott a cselekmény, előrehajolt a székében, miközben szórakozottan majszolt egy karamellát. Ugyanis alig indította el a gépész a filmet, Jane megvilágosodott.

Magából a történetből csak zagyva egyveleg maradt meg benne, amikor kitántorgott a moziból. Valami olyasmi volt a lényege, hogy a pénz nem boldogít vagy a boldogság nem gazdagít, már nem emlékezett, melyik. Csak az a rész járt a fejében, amikor Gloria Gooch éjszaka elmegy egy züllött alakhoz, és könyörög neki, kímélje meg a húgát, akire kivetette a hálóját.

Jane tisztán látta, mi a kötelessége. El kell mennie Rodney Spelvinhez, hogy rávegye, szerelmük emlékére kímélje meg Anastasiát.

Nem volt könnyű megvalósítani ezt a tervet. Gloria Gooch egy olyan tudós feleségét játszotta, aki ideje nagy részét egy száz méter hosszú könyvtárban töltötte, így Gloria szerencsés helyzetben volt, ha züllött alakokat akart meglátogatni. Jane-nek azonban nem ment ilyen egyszerűen. William elvárta tőle, hogy játsszon vele néhány kört délelőtt és még egyet délután, ami eléggé behatárolta az idejét. Csakhogy a végzet még mindig az ő oldalán állt, mert egy nap reggelinél William bejelentette, hogy dolga van a városban.

- Miért nem jössz te is? - kérdezte.

Jane összerezzent.

- Nem. Köszönöm, nem, azt hiszem, nem jövök.

- Meghívnálak ebédelni.

- Nem. Szeretnék itt maradni és gyakorolni a lyukra gurítást.

-Jól van. Igyekszem időben visszatérni, hogy este játszhassunk egyet.

Jane-t bűntudat gyötörte. Még soha nem hazudott Williamnek. A szokásosnál is gyöngédebben csókolta meg a férjét, amikor az elindult, hogy elcsípje a háromnegyed tizenegyes vonatot. Integetett, amíg el nem tűnt a vonat a láthatáron, azután hazarohant. Rávetette magát a telefonra. Először a Marks-Morris Ragasztógyár jelentkezett, azután a Cuki Cica Menhely Nélkülöző Macskáknak, végül az Oakes, Oakes és Pardbury luxuscikk-kereskedő. A negyedik hívásnál erős férfihang szólt bele a telefonba.

- Rodney? - kérdezte Jane, és visszatartotta a lélegzetét.

Félelménél, amiért megtörte a kétéves hallgatást, gyűlöletesebb volt a gondolat, hogy egy idegen hang megint azt mondja: „Milyen számot hívott?"

- Te vagy az, Rodney?

- Igen. Ki beszél?

- Mrs. Bates. Rodney, meghívsz ebédelni az Alcazarba ma egy órára?

- Hogyne! - felelte lelkesen Rodney, miközben egy mély basszus hang szólt bele a vonalba, és Mr. Bootle felől érdeklődött. - Mi az, hogy!

- Akkor egy órakor - mondta Jane.

Rodney azonnali pozitív válasza megnyugtatta. Ha a puszta hangja ennyire felkavarja, akkor gyerekjáték lesz meggyőzni, amikor személyesen találkoznak.

- Egykor - felelte Rodney.

Jane letette a kagylót, és a szobájába ment kalapokat próbálgatni.

Amikor Jane az étterem előterébe lépve megpillantotta a várakozó férfit, úgy tűnt, ez a Rodney Spelvin kicsit más, mint akire ő emlékezett. Jóvágású arcán mélyebb, gondolkodóbb kifejezés ült, mintha valami élmény megnemesítette volna.

- Itt vagyok - mondta Jane erőltetett vidámsággal.

Rodney ránézett, és szemében az a semmivel össze nem téveszthető dülledés jelent meg, ami akkor jön rá a férfiakra, ha nyilvános helyen olyan nők szólítják meg őket, akiket legjobb tudomásuk szerint egyáltalán nem ismernek.

- Hogy vagy? - kérdezte Rodney, miután látszólag összeszedte magát. - Csodásan nézel ki.

- Remekül nézel ki - mondta Jane.

- Nagyszerűen nézel ki - mondta Rodney.

- Nagyszerűen nézel ki - mondta Jane.

- Remekül nézel ki - mondta Rodney. Hallgattak.
- Bocsáss meg, hogy az órámat nézem - szólt Rodney -, de találkám van egy... öööö... valakivel, de már elmúlt az időpont.
- De hisz velem ebédelsz - csodálkozott Jane.
- Veled?
- Igen. Ma reggel hívtalak. Rodney elámult.
- Te telefonáltál? Azt hittem, azt mondtad, „Miss Bates".
- Nem, Mrs. Bates.
- Mrs. Bates?
- Mrs. Bates.
- Ja, persze. Te vagy Mrs. Bates.
- Elfelejtettél? - kérdezte Jane kissé sértődötten.
- Elfelejteni téged, drága hölgy! Lehetetlen! - mondta Rodney, megtalálva régi önmagát. - Akkor bemegyünk ebédelni?
- Menjünk - hagyta rá Jane.

Zavarban volt, feszengett. A tény, hogy Rodney csak kemény fejtörés után emlékezett vissza, kicsoda ő, úgy tűnt, rögtön az elején megakasztja terve fogaskerekét. Mint ráébredt, nehéz lesz rávennie Rodneyt, hogy a régi szerelmük emlékére kímélje meg Anastasiát. Ugyanis ahhoz, hogy valakit bármire is meg lehessen kérni a régi szerelmük emlékére, elengedhetetlen feltétel, hogy az illető emlékezzen arra a bizonyos régi szerelemre.

Nehezen indult a beszélgetés. Rodney azt mondta, reggel esküdni mert volna, hogy esni fog, és Jane azt felelte, ő is gondolt erre. Rodney erre megjegyezte, úgy tűnik, mégis megmarad a szép idő, mire Jane annyit mondott „Ugye?". Rodney reményét fejezte ki, miszerint ilyen marad az idő, mert az eső olyan kellemetlen, és Jane egyetértett. Rodney szerint tegnap is remek idő volt, mire Jane azt mondta, igen, és

Rodney megállapította, hogy egyre melegebb lesz, Jane pedig azt válaszolta, igen. Rodney azt mondta, mindjárt itt a nyár, és Jane is osztotta a véleményét. Rodney bizakodott, hogy nem lesz túl meleg, bár jobban belegondolva, nem is a meleggel van a baj, hanem a fülledtséggel, Jane pedig azt mondta: „Ugye?"

Egyszóval egész idő alatt, amíg fel nem álltak, hogy elhagyják az éttermet, a legszigorúbb kritikus sem talált volna semmi kivetnivalót a társalgásukban. Ám William Bates, aki meglátta őket az asztalok közt haladni, úgy rezzent össze, mint akit villámcsapás ért. Úgy esett, hogy az Alcazar közelében járt, és gondolta, beugrik egy falatra. Most pedig a kettejük asztalát elválasztó oszlop mögül akkora szemekkel nézett utánuk, mint két csészealj.

- Fenébe! - bosszankodott William.

Mint korábbi beszámolóim során utaltam már rá, ez a William Bates nem volt természetellenesen érzelmes vagy temperamentumos ember. Minthogy a testfelépítése leginkább egy teherautóéra hasonlított, William átvette a szóban forgó jármű békés, flegmatikus életszemléletét is. Kevés dolog tudta felzaklatni, de sajnos Rodney Spelvin épp ezen kevés dolog egyike volt. Sosem tudta teljesen legyőzni a Rodney iránti féltékenységét. Ez az ember volt az, aki kis híján elkanalazta előle Jane-t akkoriban, amikor még Miss Packard volt. Ugyancsak ez az ember dúlta fel átmenetileg az otthonát, amikor rávette Jane-t, hogy váljon a művésztársaság tagjává. Most pedig, ha nem csal a szeme, ez az emberi fogínytályog ismét munkához látott. Vastag a bőr a képén, gondolta William, és akkora erővel csikorgatta a fogait, hogy a szomszéd asztalnál ülő férfi megkérte a pincért, kapcsolja ki a ventilátort, mert kibírhatatlanul nyikorog.

Jane a nappaliban olvasott, amikor William aznap este hazaért.

- Jó napod volt? - kérdezte William.

- Igen, kellemes - felelte Jane.

- Golfoztál? - kérdezte William.

- Csak gyakoroltam - felelte Jane.

- A klubban ebédeltél?

- Igen.

- Azt hiszem, Spelvint láttam a városban - mondta William.

Jane a homlokát ráncolta.

- Spelvin? Ó, Rodney Spelvinre gondolsz? Tényleg? Úgy tudom, új könyve fog megjelenni.

- Ugye te nem találkoztál vele mostanában?

- Á, nem. Két éve is van, hogy utoljára láttam.

- Ó? - kérdezte William. - Akkor felmegyek átöltözni.

Jane-nek úgy tűnt amikor becsukódott az ajtó, hogy valami furcsa, csattogó hangot hall. Egy pillanatra azt hitte, a kis Braid kelt fel és Mah-Jongozik. Pedig csak William csikorgatta a fogát.

Nincs szomorúbb látvány az életben, mint amikor egy lényegében azonos hendikeppel rendelkező házaspár elhidegül egymástól. Kegyetlenségnek tartanám a kelleténél részletesebben leírni ezt a jelenséget. Így nem áll szándékomban azzal terhelni, miként szélesedett a szakadék e között az egykor oly tökéletes párt alkotó két fiatal között. Elég annyi, hogy a beszélgetés után néhány napon belül teljesen megváltozott a boldog családi fészek hangulata. Kedden William kimentette magát a reggeli közös golfozásból, mondván, megígérte Peter Willardnak, hogy mérkőzést játszik vele, mire Jane azt mondta: milyen kár!

Kedd délután William fejfájásra hivatkozott, és Jane azt mondta: hát nem szörnyű? Szerda reggel William a lumbágójára panaszkodott, Jane pedig mélyen sértve csak ennyit kérdezett: tényleg? Ezek után hallgatólagosan egyetértettek abban, hogy nem golfoznak többé együtt.

A házban is kerülni kezdték egymást. Jane a társalgóban üldögélt, William pedig visszavonult saját barlangjába. Röviden, ha hozzáképzelnénk néhány ikont és egy Trockij-fényképet, olyan jelenetet kapnánk, amely remekül illene bármely orosz regénybe.

Egy este, körülbelül egy héttel a tragikus események kezdete után Jane a társalgóban ült, és a *Braid a zöld gyep meghódításáról* című könyvet próbálta olvasni. Összefolytak a betűk a szeme előtt, és sehogy sem bírta megérteni a mű mondanivalóját. Letette a könyvet, és maga elé bámult.

Ezek a sötét napok úgy hatottak Jane-re, mint a stymie az utolsó greenen. Nem értette, hogyan foghatott William gyanút, de nyilvánvaló volt, hogy ez történt. Jane keresztúthoz ért. Ahhoz, hogy visszahódítsa Williamet, nem kell mást tennie, mint elmondani neki Anastasia végzetes vonzalmát. De mi történne akkor? William nyilvánvalóan testvéri kötelességének érezné, hogy óva intse a lányt Rodney Spelvintől. Jane viszont ösztönösen tudta, hogy ha a férje bárkit is óva intene Rodney Spelvintől, az úgy hangzana, mint amikor a sorkatonák illetik válogatott szitkokkal az őrmesterüket a háta mögött.

Kétségtelen, hogy Anastasia, ez a temperamentumos, fülig szerelmes lány megsértődne bátyja durva szavaitól, és elhagyná a házat. Ha pedig elhagyja a házat, az milyen hatással lenne a kis Braid mashie játékára? Kevesebb, mint két hét alatt a tehetséges lány máris többet tanított neki a greentől

tíz-tizenöt méterre végzendő chip ütésről, mint a klub profija két év alatt. A távozása végzetes volna.

Tehát úgy tűnt, fel kell áldoznia a férje boldogságát a fia jövőjéért. A probléma napról napra megoldhatatlanabbnak tűnt.

Jane még mindig ezen töprengett, amikor megérkezett az esti posta, és a szobalány behozta a leveleket. Jane szétválogatta őket. Három érkezett Williamnek, ezeket Jane felküldte a szobalánnyal William barlangjába.

Neki kettő jött, mindkettő számla. Anastasiának is érkezett egy levél Rodney Spelvin jól felismerhető kézírásával.

Jane a kandalló párkányra helyezte a levelet, megállt előtte, és úgy bámulta, mint macska a kanárit. Anastaisa egész nap távol volt. Ismerősöket látogatott meg, akik néhány állomásnyira laktak. Jane női ösztöne azt súgta, fogja a teáskannát és gőzölje fel a levél pecsétjét. Már majdnem rászánta magát, hogy megteszi, és ráírja a borítékra, hogy „tévedésből felnyitva", amikor hirtelen, mintha bomba robbant volna, megszólalt a telefon. Abban a pillanatban úgy hatott, mint a lelkiismeret hangja.

- Halló? - vette fel Jane.

- Halló! - válaszolt egy hang.

Jane akkorát csuklott az érzelmi rohamtól, mint egy csirke. Rodney volt az.

- Te vagy az? - kérdezte Rodney.

- Igen - felelte Jane.

Ez igaz is, gondolta magában.

- A hangod zene füleimnek - bókolt Rodney.

Akár így volt, akár nem, Jane hangja ugyanolyan volt, mint bármely nőé a telefonban. Rodney gyanútlanul fecsegett tovább.

- Megkaptad a levelemet?
- Még nem - felelte Jane, és kicsit habozott. - Mi volt benne? - kérdezte félénken.
- Az volt benne, hogy gyere el hozzám holnap négy órára.
- Hozzád? - hebegte Jane.
- Igen. Minden kész. Kimenőt adok a szolgálóknak, úgyhogy teljesen egyedül leszünk. Ugye eljössz?

A szoba hullámozni kezdett Jane szeme előtt, de erőt vett magán.

- Igen - mondta. - Ott leszek.

Halkan beszélt, de volt a hangjában valami baljós. Igen, egész biztosan ott lesz. Attól a pillanattól fogva, hogy ez az ember megtette galád ajánlatát, az asszony azon törte a fejét, mit tenne Gloria Gooch ilyen helyzetben. A válasz egyértelmű volt. Ha Gloria Gooch sógornője fel akarná keresni egy züllött alak lakását, ő maga menne oda, hogy megkímélje szegény leányt őrült szenvedélye következményeitől.

- Igen - mondta Jane. - Ott leszek.
- A világ legboldogabb emberévé tettél - örvendezett Rodney. - Akkor négykor várlak az utcasarkon - elhallgatott. - Mi ez a furcsa, kattogó hang? - kérdezte.
- Nem tudom - felelte Jane. - Nekem is feltűnt. Biztos baj van a vonallal.
- Azt hittem, valaki kasztanyettázik. Akkor a holnapi viszontlátásra. Isten veled.
- Isten veled.

Jane letette a kagylót. William pedig, aki minden szót kihallgatott a barlangjában lévő készüléken, ugyancsak letette a kagylót.

Anastasia késő este ért haza a kiruccanásáról. Fogta a levelét, és egyetlen szó nélkül elolvasta. Másnap reggel közölte, hogy be kell mennie a városba.

- Találkozni akarok a varrónőmmel - magyarázta.

- Én is megyek - szólt Jane. - Fogorvoshoz kell mennem.

- Én is megyek - csatlakozott William. - Beszélnem kell az ügyvédemmel.

- Milyen jó lesz - mondta Anastasia némi szünet után.

- Nagyon jó - helyeselt Jane újabb szünet után.

- Együtt ebédelhetnénk - javasolta Anastasia. - Az én találkozóm csak négykor lesz.

- Jó lenne - mondta Jane. - Nekem is négyre van időpontom.

- Nekem is - tette hozzá William.

- Micsoda véletlen! - jegyezte meg Jane, és igyekezett vidámnak látszani.

- Az - hagyta rá William.

Lehet, hogy ő is vidám hangot próbált megütni, de eredménytelenül. Jane túl fiatal volt ahhoz, hogy láthatta volna Salvinit az *Othellóban,* de ha látta volna a nagy drámai színész előadását, nem kerüli el a figyelmét, mennyire hasonló volt Salvini viselkedése a fojtogatási jelenetben, mint most Williamé.

- Akkor együtt ebédelünk? - kérdezte Anastasia.

- Én a klubomban ebédelek - közölte William kurtán.

- William ma bal lábbal kelt fel.

- Ha! - morogta William.

Felemelte a villáját, és szörnyű kegyetlenséggel a kolbászába döfte.

Így hát Jane csendes asszonyi ebédet költött el Anastasiával egy cukrászdában. Jane marhanyelves salátás szendvicset rendelt, két puszedlit, mályvacukrot, gyömbérsört és kakaót,

Anastasia tejszínhabos ananászt, céklával töltött paradicsomot, három kapros savanyú uborkát, epres-mogyorós fagylaltot, és forrócsokit kért. Miközben elpusztították ezt a szemetet, nőkre jellemző módon elcsacsogtak mindenről, csak épp arról nem, ami a legjobban foglalkoztatta őket. Amikor Anastasia felállt, hogy a varrónőjére hivatkozva elköszönjön, Jane beleborzongott a gondolatba, hogy meddig tud süllyedni a hazugságba egy mai lány.

Háromnegyed három volt, így Jane-nek egy teljes órát kellett eltöltenie a randevú előtt. Az utcákon sétált. Még sosem érezte ennyire lassúnak az idő múlását, és még sosem figyelt fel rá, hogy egy városban ilyen sok szigorú tekintetű, gyanakvó polgár mászkál. Minden második ember úgy bámult rá, mintha kitalálná a titkát.

A természeti erők is csatlakoztak az általános rossz hangulathoz. Az ég komoran beszürkült, a távolban halk mennydörgés morajlott. Mint egy türelmetlen golfozó, akit az elütőn feltart egy lassú páros csapat. Jane szinte megkönnyebbült, amikor végre ott találta magát Rodney Spelvin háza mögött, a mosogatófülke ablakánál. Ezt akarta felfeszíteni egy zsebkéssel, amelyet szebb napokban nyert második díjként egy nyári szállodában a tizennyolcnál nagyobb hendikepeseknek tartott versenyben.

De a megkönnyebbülés nem tartott soká. Annak ellenére, hogy a legjobb szándéktól vezérelve akart betörni ennek a gonosz embernek az otthonába, csaknem kibírhatatlan bűntudat szállta meg. Ha William valaha is megorrolná ezt! „Hű!" gondolta Jane.

Nem tudni, meddig habozott volna az ablak előtt. De ekkor, ahogy körülnézett, meglátott egy macskát.

A jószág egy közeli falon ült, és Jane olyan cinikus gúnyt olvasott ki a tekintetéből, hogy úgy érezte, minél előbb el akar tűnni a szeme elől. A macska nyilván sok mindent látott már az életben, és teljesen rossz következtetéseket vont le Jane viselkedéséből. Az asszony megremegett. Egy gyors mozdulattal feltolta az ablakot, és bemászott.

Két éve nem járt ebben a házban, de miután a hallba ért, minden az eszébe jutott. Felment a lépcsőn az emeleti nappaliba, ahol oly sok bohém partin vett részt művészetpártoló élete során. Tudta, hogy Rodney ide hozza az áldozatait.

A nappali azok közé a félhomályos, túldíszített helyiségek közé tartozott, amely a Rodney Spelvin-féle férfiaknak annyira tetszik. Vastag függönyök lógtak az ablakok előtt. Az egyik sarokban magas támlájú dívány állt. A szoba túlsó végéből kis hálófülke nyílt, ugyanúgy lefüggönyözve, mint az ablakok. Valaha tetszett Jane-nek ez a lakás, de most megborzongott tőle. Úgy nézett ki, mint azon fészkek egyike, amelyekből a *Tisztítótűz* felirata szerint csupán a gonoszság tojásai kelnek ki. Nyugtalanul járkált a vastag szőnyegen, amikor hirtelen lépéseket hallott a lépcső felől.

Jane minden izmát megfeszítette. Elérkezett a pillanat. Az ajtó felé nézett, száját összeszorította. Némi megnyugvással szolgált neki ebben a krízishelyzetben, hogy Rodney Spelvin nem az a masszív, Ethel M. Dell-féle züllött alak, aki csúnyán el tud bánni a betolakodókkal. Ő csupán egy váltósúlyú gonoszka volt, és ha bármivel is próbálkozik, egy Jane testalkatával rendelkező asszonynak nem okozhat gondot kiverni belőle a szuszt.

A lépések az ajtóhoz értek. A kilincs elfordult. Az ajtó kinyílt. William Bates viharzott be két, keménykalapos úriember kíséretében.

- Ha! - kiáltotta William.

Jane ajkai szétváltak, de nem jött ki hang a száján. Egy-két lépést hátratántorodott. William a szoba közepére trappolt, karba fonta a kezét, és égő szemekkel meredt a feleségére.

- Szóval - mondta William, és maró savként buggyantak elő a hangok összeszorított fogai közül - itt talállak, a fenébe is!

Jane görcsösen fuldokolni kezdett. Évekkel korábban, ártatlan gyermekként látott egy bűvészt, aki egy nyuszit húzott elő a cilinderéből, amely előtte üres volt. William váratlan feltűnése ugyanolyan érzést váltott ki belőle, mint ami akkor fogta el.

- Ho-ho-hogy...? - hebegte.

- Parancsolsz? - kérdezte William hűvösen.

- Ho-ho-hogy...?

- Magyarázatot kérek - közölte William.

- Ho-ho-hogy kerülsz ide? Na, és k-k-ki ez a két úr? William szemmel láthatóan először ébredt rá két

társa jelenlétére. Kezével gyors bemutató mozdulatot tett.

- Mr. Reginald Brown és Mr. Cyril Delancey - a nejem - mondta tömören.

A két férfi enyhén meghajolt, és megemelte a kalapját.

- Örvendek - mondta az egyik.

- El vagyok ragadtatva - állította a másik.

- Detektívek - tudatta William.

- Detektívek!

- A Gyors Eredmény Ügynökségtől - tette hozzá William. - Mikor tudomást szereztem bűnös ármánykodásodról,

elmentem az ügynökséghez, amely rendelkezésemre bocsátotta a két legjobb emberét.

- Ugyan - ellenkezett kicsit elpirulva Mr. Brown.

- Roppant kedves öntől, hogy ezt mondja - szerénykedett Mr. Delancey.

William szigorúan nézett Jane-re.

- Tudtam, hogy itt leszel ma négy órára - mondta. - Kihallgattam, amikor megbeszéltétek a telefonban.

- Ó, William!

- Asszony - dörögte William -, hol a szeretőd?

- Kérem, kérem - méltatlankodott Mr. Delancey.

- Csak semmi gorombaság - intette Mr. Brown.

- Hol a bűntársad? Apró darabokra tépem, azután a saját torkába tömöm, és lenyeletem önmagával.

- Korrekt - vélte Mr. Brown.

- Ahogy azt kell - helyeselt Mr. Dlcancey.

Jane fájdalmasan felkiáltott.

- William! - sikította. - Mindent meg tudok magyarázni.

- Mindent? - kérdezte Mr. Delancey.

- Mindent? - kérdezte Mr. Brown.

- Mindent - mondta Jane.

- Mindent? - kérdezte William.

- Mindent - mondta Jane.

William keserűen nevetett.

- Lefogadom, hogy nem - közölte.

- Lefogadom, hogy igen - ellenkezett Jane.

- Szóval?

- Azért jöttem ide, hogy megmentsem Anastasiát.

- Anastasiát?

- Anastasiát.

- A húgomat?

- A húgodat.
- A húgát, Anastasiát - magyarázta Mr. Brown suttogva Mr. Delanceynek.
- Mitől? - tudakolta William.
- Rodney Spelvintől. Ó, William, hát nem érted?
- Nem. Kutya legyek, ha értem.
- Bevallom - csatlakozott Mr. Delancey -, én is némileg homályosan látok. Na, és te, Reggie?
- Teljes mértékben, Cyril - felelte Mr. Brown, aki csodálkozva ráncolta a homlokát, levette a keménykalapját, egy ideig tanulmányozta a készítő címkéjét, majd visszatette.
- Szegény gyermek szerelmes ebbe a férfiba.
- Ebbe a Spelvinbe?
- Igen. Idejön vele négy órára.
- Ez fontos! - mondta Mr. Brown, elővett egy jegyzetfüzetet, és beleírta.
- Valóban fontos - értett egyet Mr. Delancey.
- De hallottam a telefonban, amikor megbeszélted a találkát Spelvinnel - ellenkezett William.
- Azt hitte, Anastasia vagyok. Azért jöttem ide, hogy megmentsem.
William némán töprengett egy pár percig.
- Ez mind nagyon szépen hangzik - mondta -, de egyvalami nem stimmel. Nem vagyok túlságosan okos fickó, de látom, hol sántít a történeted. Ha igaz amit mondasz, hol van Anastasia?
- Épp most jön - suttogta Jane. - Pszt!
- Pszt, Reggie! - suttogta Mr. Delancey. Hallgatóztak. Igen, a bejárati ajtó becsapódott, és léptek közeledtek felfelé a lépcsőn.
- Elbújni! - adta ki a parancsot Jane.

- Miért? - kérdezte William.
- Hogy kihallgathasd, amit mondanak, aztán előugorva rajtakapd őket.
- Okos - vélte Mr. Delancey.
- Nagyon okos - helyeselt Mr. Brown.

A két detektív eltűnt a hálófülkében. William visszavonult az ablak előtti függöny rejtekébe. Jane lebukott a dívány mögé. Egy perccel később kinyílt az ajtó.

A sarokban kuporogva Jane nem láthatott semmit, de minden szót hallott, és mind egyes szótaggal nőtt a rémülete.

- Add ide a holmijaidat - hallotta Rodneyt. - Aztán felmegyünk.

Jane reszketett. Az ablak előtti függöny rázkódott, a hálófülke felől pedig halk, kaparászó hang hallatszott, amint a két detektív jegyzetelt a füzetébe.

Aztán egy percig csönd volt, majd Anastasia éles, tiltakozó kiáltást hallatott.

- Ah, ne, ne! Kérlek, kérlek!
- De miért ne? - ellenkezett Rodney.
- Mert helytelen... helytelen.
- Nem értem, miért.
- Mert az! Nem szabad ilyet csinálnod. Ó, kérlek, kérlek, ne ilyen szorosan!

Suhogás hallatszott, és egy robusztus alak tűnt elő a függöny mögül. Jane kikukucskált a dívány fölött.

William vészjóslóan magasodott a mennyezet felé. A két detektív elhagyta a hálófülkét, és a ceruzáját nyálazta. A szoba közepén pedig ott állt Rodney Spelvin, enyhén előredőlve, Anastasia napernyőjével a kezében.

- Nem értem - mondta. - Miért nem szabad szorosan fogni ezt a vackot?

Ekkor vette észre a látogatóit.

- Á, Bates - mondta szórakozottan, majd ismét Anastasiához fordult. - Azt hittem, minél szorosabban fogod, annál erősebben tudsz ütni.

- Nem érted, kis csacsi - felelte Anastasia -, hogy a labdának egyenesen kell mennie? Ha úgy kapaszkodsz az ütőbe, mint fuldokló a szalmaszálba, és így rányomod az ujjaidat, el fogod húzni az ütőt, és a labda vagy kirepül a pályáról, vagy be a rough-ba. Mi értelme erőset ütni, ha a labda rossz irányba megy, te rövid eszű tökfej?

- Már értem - mondta Rodney alázatosan. - Mindig igazad van!

- Figyeljetek - szólt közbe William összefont karral. - Mi ez az egész?

- Erősen, de könnyedén kell fogni - magyarázta Anastasia.

- Erősen, de könnyedén - visszhangozta Rodney.

- Mit jelentsen ez?

- És az ujjaiddal. Ne a tenyereddel.

- Mit jelentsen ez? - mennydörögte William. - Anastasia, mit csinálsz ennek a férfinak a lakásán?

- Természetesen golfleckét adok neki. Örülnék, ha nem szakítanál félbe.

- Igen, igen - mondta Rodney kicsit ingerülten. -Ne szakíts félbe, Bates, légy jó fiú. Biztos van valami dolgod másutt.

- Felmegyünk - közölte Anastasia. - Odafent egyedül lehetünk.

- Nem mész fel - vakkantotta William.

- Ott sokkal jobb lesz - magyarázta Anastasia. - Rodney gyakorlószobát alakított ki a felső szint padlóján.

Jane anyai kiáltással szaladt elő.

- Szegény gyermekem, ez a gazember elhitette veled, hogy golfozik? Drágám, szó sincs ilyesmiről.

Mr. Reginald Brown köhintett. Egy ideje nyugtalanul fészkelődött.

- Ha már a golfról van szó - mondta -, talán érdekelni fogja önöket, hogy jártam a minap Marshy Mooron. Szép elütéssel indítottam. Tudják, nem világrekord ütés, de szép, egyenes. Amikor a labdához sétáltam a második ütéshez, megdöbbenve láttam...

- Egészen hasonló dolog történt velem Windy Waste-ben múlt kedden - vágott közbe Mr. Delaney. - Egy hangyányit mellé ütöttem, mire a labdaszedőm azt mondja: „Kiütötte a pályáról". „Nem ütöttem ki", tiltakoztam talán kicsit túl nyersen, mert nem szenvedhetem a labdaszedőm azon szokását, hogy folyton szipog. „De kiütötte", mondta. „Nem, nem ütöttem ki", ellenkeztem. Hiszik vagy sem, amikor odaértem a labdámhoz...

- Pofa be! - bömbölte William.

- Ahogy óhajtja, uram - felelte Mr. Delacey udvariasan.

Rodney Spelvin kihúzta magát, és Jane, utálata ellenére, megjegyezte magában, milyen csodás alakja van. Az arca sápadt volt, de a hangja nem remegett.

- Igazad van - mondta. - Nem vagyok golfozó. De ennek a csodálatos lánynak a segítségével alázatosan remélem, hogy egy nap az leszek. Ah, tudom, mit fogsz mondani - folytatta Rodney felemelt kézzel. - Azt akarod kérdezni, hogyan is dédelgethet egy magamfajta férfi, aki élete nagy részét eltékozolta, oly őrült álmot, hogy valaha is tisztességes hendikepje lesz. De ne feledd - tette hozzá halk, remegő hangon -, hogy Walter J. Travis csaknem negyvenéves volt,

amikor ütőt vett a kezébe, és néhány év múlva megnyerte a brit amatőrbajnokságot.

- Igaz - ismerte el William.

- Igaz, igaz - helyeselt Mr. Delancey és Mr. Brown, és tiszteletteljesen megemelték keménykalapjukat.

- Én harminchárom éves vagyok - folytatta Rodney -, és harminchárom évemből tizennégyen keresztül verseket írtam... bizony, és nemiséggel átitatott regényeket. Ha gondoltam is erre az isteni játékra, lenéztem. De múlt nyáron én is megláttam a fényt.

- Halleluja! Halleluja! - kiáltotta Mr. Brown.

- Egy délután meggyőztek, hogy próbáljak ütni egyet. Gúnyos, megvető nevetéssel fogtam kezembe az ütőt. - Elhallgatott, és vad fény gyulladt a szemében. - Tökéleteset ütöttem - mondta lelkesen. - Kétszáz méter, és nyílegyenes! Ahogy ott álltam a labda után nézve, valami felszaladt a gerincemen, és a nyakamba harapott. A golf-vírus.

- Mindig így van - elmélkedett Mr. Brown. - Emlékszem az első ütésemre. Szépen, lazán beálltam....

- Nem fogják elhinni - kotyogott közbe Mr. Delan-cey -, de életem első ütése...

- Attól a perctől fogva - folytatta Rodney Spelvin - egyetlen cél lebeg a szemem előtt... hogy így vagy úgy, kerül, amibe kerül, de le legyen csökkentve a hendikepem egy számjegyre. - Keserűen felnevetett. - Látjátok - mondta -, szenvedő szerkezetben beszélek róla. Nem csoda, mert az ütéseimmel is ugyanígy szenvedek. Ezután az első, mennyei ütés után semmit sem voltam képes helyesen csinálni.

Elhallgatott. Az arca rángatózott. William feszengve köszörülte meg a torkát.

- Igen, de akkor is - szólalt meg -, ez nem magyarázza meg, miért találllak kettesben a húgommal a, hogy úgy mondjam, barlangodban.

- Megmagyarázom - felelte Rodney Spelvin. - Úgy tűnik, ez az édes lány az egyetlen személy a világon, aki képes egyszerűen, érthetően, néhány keresetlen szóval elmagyarázni a golf lényegét. Senki sincs hozzá hasonló, senki. Sorra jártam a hivatásos golfozókat, de egyik se tudott segíteni. Én temperamentumos ember vagyok. Ezekben a profikban nincs meg az az együttérzés és megértés, amire művészi lelkemnek szüksége van. Úgy kezelnek, mint egy ostoba kölyköt. Csettintenek a nyelvükkel. Furcsa, skót zajokat csapnak. Nem bírtam ezt a feszültséget. Ám ekkor ez a csodálatos lány, akinek egy érzelmi rohamomban feltártam boldogtalan helyzetemet, felajánlotta, hogy magánleckéket ad nekem. Így elmentem vele egy fedett gyakorlópályára. Csakhogy ott is megbénítottak a rám szegeződő, meg nem értő tekintetek. Így hát elkészítettem egy gyakorlótermet itt, ahol magunk lehetünk.

- Ahelyett pedig, hogy már rég ott gyakorolnánk - fortyogott Anastasia -, átbeszélgetjük a fél délutánt.

William elmerengett. Nem volt gyors gondolkodó.

- Na de figyelj - mondta végül -, a lényeg a lényeg. Itt van a kutya elásva. Szeretném, ha nagyon figyelnél. Megkérted Anastasia kezét?

- A kezét? - nézett rá Rodney döbbenten. - Megkértem-e a kezét? Én, aki arra se vagyok méltó, hogy kifényezzem a niblickjét! Én, akinek harmincnál is magasabb a hendikepje, kérjem meg egy olyan lány kezét, aki tavaly bejutott a női nyílt bajnokság elődöntőjébe! Nem, nem, Bates. Lehet, hogy csak egy *vers-libre* költő vagyok, de tudom, hol a helyem. Igen,

szeretem őt. Olyan hévvel szeretem, hogy gyakran órákig forgolódom álmatlanul a párnámon. De nem merném megkérni a kezét.

Anastasia kislányosan felkacagott.

- Szegény ördög! - kiáltotta. - Szóval ez volt a baj mindvégig? Nem tudtam rájönni, mi lehet a gond. Megőrülök érted. Hozzád megyek, csak egy szavadba kerül.

Rodney megtántorodott.

- Hogy!?

- Persze, hogy hozzád megyek.

- Anastasia!

- Rodney!

A költő karjába zárta a lányt.

- A mindenit! - mondta William. - Úgy látom, fölöslegesen csaptam ekkora hűhót. Jane, tévesen vádoltalak.

- Az én hibám.

- Nem, nem!

- De, de!

- Jane!

- William!

William megölelte Jane-t. A két detektív, miután lejegyezte füzetébe a tényeket, párás szemmel nézett egymásra.

- Cyril! - mondta Mr. Brown.

- Reggie! - mondta Mr. Delancey. Kezük baráti kézfogásban találkozott.

- Így hát - zárta le a Korelnök -, minden jó, ha a vége jó. William Bates, Jane Packard és Rodney Spelvin vihar tépázta élete végre biztos kikötőbe ért. Az esküvőn William és Jane egy teljes golfozóöltözetet adott nászajándékba, beleértve nyolc tucat új labdát, egy szövetsapkát és egy pár szöges

golfcipőt. Az ajándékoknak mindenki csodájára járt a lagzi alatt.

Attól fogva ők, négyen elválaszthatatlanok voltak. Rodney és Anastasia kibérelt egy kis házat William és Jane közelében, és alig telik nap anélkül, hogy lejátszanának egy vegyes párost. Miután William és Jane stabil tízes, Anastasia scratch, Rodney pedig tizennyolcas, ideálisan kiegészítik egymást.

- Kicsoda? - kérdezte a titkár, aki felriadt ábrándozásából.

- Ők.

- Kik?

- Látom - mondta a Korelnök együttérzőn -, hogy az elméjére nehezedő problémák miatt nem követte olyan figyelmesen az elbeszélésemet, ahogy kellett volna. Semmi baj, elmondom még egyszer.

A történet, amit szeretnék elmesélni (kezdte a Korelnök), akkoriban kezdődött, amikor...

Magyarázat és szótár

A angolszász irodalom egyik kiváló humoristája ebben a novellacsokrában a golfozó emberek időnként furcsa világát mutatja be. A golf a világon elterjedt sportok között az egyik legnehezebb, ugyanakkor az egyik legtisztességesebb és legbecsületesebb viselkedést kívánó tevékenység. Az ehhez szükséges magatartást a sportoló közösségében - a klubjában - is megkövetelik. Éppen ezért a golf nemcsak sport, hanem életforma is. Szabálykönyve törvénykönyv értékű. Nemzetközi nyelve az angol, és ezért eszközeinek és magának a játéknak nagyon sok szakszava a magyar nyelvben nem található, illetve - több kísérlet ellenére - nem honosodott meg. A novellák a 20. század elején íródtak és a golf születésének angolszász helyszínén és társadalmában játszódnak. A „golfos életforma" - talán ma már kissé furcsa és a mai olvasó részére szokatlan - erényeit és ugyanakkor botlásait is érzékelteti fanyar angol humorral. A novellákban előforduló angol golf-kifejezések közül mindenekelőtt azokat fordítottuk le magyar nyelvre, amelyeknek már van magyar megfelelője. Amelyeknek nincs szava a jelenkor hazai golfozóinak szótárában, azokat eredeti angol nyelven jelenítettük meg, de gondolva azokra, akik nem űzik ezt a sportot, külön szótárban - a lehető legrövidebben - adjuk meg jelentésüket. Mivel több (közel száz éve még használatos) szó és fogalom részben a technikai fejlődés eredményeképpen már ismeretlen, ezért azokat is meg kellett magyarázni, gondolva a jelenkor golfozó olvasóira.

A játék a golf nagykiterjedésű természetes környezetben, természetes és mesterséges akadályokkal tarkított füves területen, ütővel és labdával űzött sport. Az egyetlen,

amelyben mindig álló labdát ütnek meg. Lényege, hogy az elütőhelyről indított labdát minél kevesebb ütéssel juttassuk el a szakasz végén lévő lyukba úgy, hogy csak az ütővel lehet érinteni. A játék az első szakasz elejéről indul és a tizennyolcadik szakasz lyukba gurításával fejeződik be.

A **pálya** mintegy 60 hektáros fákkal, patakokkal, tavakkal tarkított, dimbes-dombos terület. Teljes hossza 5500-6300 méter között változhat, tizennyolc szakaszra bontva. A szakaszok hossza 150-520 méter. A szakaszok szélessége 30-40 méter. A szakasz részei: minden szakasz elején az *elütőhely* (teeing ground vagy röviden *tee),* a szakasz végén a ***lyukat*** (hole) körülvevő igen finomra nyírt gyep, a *green,* ahol már csak *gurítani* szabad. A kettő között található a játéktér, a ***fairway.*** Az *első kilenc* szakaszt kimenőnek (out), a *második kilencet* pedig bejövőnek vagy visszatérőnek (in) is nevezik.

Az **ütők** a golfütők feje a nyél végén rögzített, ezért a különböző hosszúságú és típusú *(emelés, nyesés)* ütéshez különböző dőlésszögű ütőre van szükség. Ezeket dőlésszögük szerint számmal látják el, 1-től 10-ig. A hosszú nyelű és nagy fejű *faütők* feje régen fából volt, és a hosszú kezdő vagy terep ütésre szolgáltak. Ma már a fej fémötvözetekből vagy titánból készül. A *vasütők* feje fém, és legtöbbször a cél megközelítését szolgálják.

A labda eleinte fából készült, később tollal töltött bőrlabdával játszottak. A 19. század közepén megjelentek az úgynevezett *gutti* labdák, amelyeket nagyrészt a guttaperchafa besűrített és formába öntött nedvéből gyártottak. A 20. század elején pedig *haskel* labdákat kezdtek használni, amelyek gumiból készültek.

baffy réztalppal ellátott faütő régi neve, mai megfelelője a 7-es fa.

birdie a parnál eggyel kevesebb eredmény a szakaszon.

bogey a parnál eggyel több eredmény a szakaszon.

brassie réztalppal ellátott faütő régi neve, mai megfelelője a 3-as fa.

bunker homokkal borított akadály a pályán (csapda).

chip shot rövid, nyesett repülő-guruló ütés a green közeléből.

cleek a lyuk körüli finom pázsiton a labda lyukba gurításához használatos ütő, a *putter* egyik elődje. Az ütőfelület sokszor különleges keményfa betéttel is el volt látva.

divot az ütés során a földből kihasított gyepdarab *helye.*

dogleg jobbra vagy balra kanyarodó (kutyalábhoz hasonló) szakasz a pályán.

driver az l-es faütő, kezdőütésnél használják, a leg-hosszabbat lehet vele ütni.

eagle a parnál kettővel kevesebb eredmény a szakaszon.

fore kötelező kiáltás, „vigyázz!"-t jelent, ha a labda repülése közben váratlan veszélyhelyzet állna elő.

hendikep előny - olyan rendszer, amely figyelembe veszi a játékos átlagos tudásszintjét, és lehetővé teszi különböző tudású játékosok egymás elleni játékát. A játéktudás kifejezésére megállapított szám, az, amennyivel a játékos átlagosan többel játssza meg a pálya 72-es párját.

hendikep verseny olyan *„előnyjáték",* amelyben a teljes ütésszámból levonják a játékos éppen aktuális tudásszintjének megfelelő hendikepet. A győztes mindig az, aki a verseny idején a tudásszintjének megfelelő legjobb játékát teljesíti.

homokkupac a történet idején (1920 körül) az első elütés előtt még vizes homokkupacra tették *(tee-elték)* fel a labdát, ma már műanyagból vagy fából készül a *tee.*

labdaszedő az a személy, aki kíséri a játékost, viszi az ütőit, segít neki az ütők kiválasztásában, ezenkívül a gyakorlópályán összeszedi a játékos által kiütött labdákat. Lényeges még, hogy egyedüli, aki tanácsot adhat a játékhoz. A mai játékosok visszatértek az eredeti angol **caddie** *(kedi)* szó használatához, mivel a gyakorlópályán szétszórt labdákat már nem ezek a segítők szedik össze, ezt a műveletet gépesítették.

mashie közepes dőlésszögű vasütő régies elnevezése, a mai 5-ös és 6-os vasnak felelt meg.

mashie niblick erős dőlésszögű vasütő régies elnevezése, a mai 7- es, 8-as vas.

match play *szakaszok szerinti játék,* ellenfelek egymás elleni játéka. A versenyben a megnyert, illetve elveszített szakaszok száma dönt. Döntetlen esetén *felezik* a szakaszt.

medal play *ütések szerinti játék,* a játékos minden ütését feljegyzik a tizennyolc szakaszon keresztül, az összeadott végeredmény (összütésszám) számít. Ma már **stroke play**-nek nevezik. A legkevesebb ütésszámú nyer.

niblick nagyon erős dőlésszögű vasütő régies elnevezése, mai megfelelője a 9-es vas vagy wedge ütő. Van *piching wedge (közelítő ütő)* és *sand wedge (homok ütő).*

Open nyílt bajnokság = a nemzeti bajnokságok azon fajtája, ahol más nemzetek játékosai is szerepelhetnek.

par a szakaszokra, ül. összesítve a teljes pályára megállapított ütésszám, melyet egy jó játékos normális körülmények között képes megjátszani. (A golfpályák legtöbbje par 72-es minősítésű.)

push shot az az ütés, amikor a labda egyenes vonalban repülve jobbra eltér a céltól.

putter a greenen a labda gurításához használt ütő. A *cleek* utódja.

rough a játéktér, a *fairway* szélén meghagyott olyan terület, ahol a fű sűrűbb és magasabb, nagyon nehéz kiütni belőle a labdát.

scratch játékos hendikep nélküli játékos, aki többnyire képes a pályákat plusz ütés nélkül, *par* ütésszámmal teljesíteni.

slice *nyesés,* olyan ütés, amikor repülés közben erősen balról jobbra kanyarodik a labda. Kezdők gyakori hibája.

spoon erősebb dőlésszögű, fafejű ütő régies elnevezése, mai megfelelője lehet az 5-ös fa.

stymie egy régi, ma már nem élő szabály. Ha egy játékos labdája úgy feküdt a greenen, hogy az a lyuk és az ellenfél labdája közé került, és a két labda között több mint hat hüvelyk (15 cm) volt a távolság, akkor az útban levő labdát nem kellett elvenni. Az ellenfélnek meg kellett próbálnia így lyukba juttatni a labdáját.

tee fa- vagy műanyag tű, **T** alakú tárgy kehelyszerű fejjel, melyre az első elütéskor a labdát helyezik.

tee box a *tee doboz* az elütőhely mellett található homokkal teli doboz. Jelenleg arra a célra szolgál, hogy a játékos kijavíthassa a lyukakat, amiket elütés közben esetleg okoz. Régebben azt a homokot és a hozzá való vizet tartalmazta, amiből az első elütés előtt a labda alá szükséges homokkupacot készítették.

topped shot a fejbecsapott ütés gyakori hiba a kezdőknél, amikor az ütő a labdát valamivel annak középvonala felett éri

el. Ilyenkor a labda egyenesen, hosszan, de laposan repül vagy csak gurul.